

Cưỡng Chiếm Sự Dịu Dàng Của Anh

Contents

Cưỡng Chiếm Sự Dịu Dàng Của Anh	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	8
4. Chương 3	14
5. Chương 4	20
6. Chương 5-1	25
7. Chương 5-2	28
8. Chương 6	32
9. Chương 7-1	37
10. Chương 7-2	40
11. Chương 8-1	44
12. Chương 8-2	47
13. Chương 9-1	49
14. Chương 9-2	52
15. Chương 10-1	55
16. Chương 10-2	58

Cưỡng Chiếm Sự Dịu Dàng Của Anh



Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, H, HEEditor: PuckConverter: ngocquynh520Số chương: 10Nam chính: Lôi Quân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-chiem-su-diu-dang-cua-anh>

1. Chương 1-1

Bị anh ôm chặt lấy

Thân thể thiêu đốt trong giây lát

Mặc cho anh cướp linh hồn

Không lưu lại chút gì cho mình...

(Đoạn này là thơ

trình quá kém, mong các bạn thông cảm)

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Một căn nhà hai tầng trắng như tuyết, phẳng phất giống như tách riêng, lẳng lẳng đứng sừng sững trong núi Dương Minh rừng rậm dày đặc.

Một chiếc xe hơi nhập khẩu màu bạc có rèm che đi qua đường núi kín đáo, dừng lại vài giây trước cổng sắt khắc hoa chạy bằng điện, cổng sắt từ từ mở ra, xe cuối cùng lái vào, vòng qua bể phun nước tinh xảo trước sân, đi tới cửa chính tòa nhà trắng như tuyết.

Quản gia đợi ở cửa nhanh chóng tới mở cửa chỗ ngồi sau trên xe, một người đàn ông mặc âu phục thẳng thớm từ trong xe ra ngoài.

Anh đứng thẳng người, tùy ý gạt tóc trên trán, ánh mặt trời sau trưa bao phủ lấy anh, lại không làm tan đi được khí chất lạnh lùng một cách tự nhiên trên người anh.

Vóc người đàn ông rất cao, dưới âu phục càng tôn lên vẻ đẹp trai, ngũ quan hết sức thâm thúy, chân mày đậm, tròng mắt đen thui, môi mỏng dưới sống mũi thẳng tắp có vẻ hơi vô tình.

Diện mạo của anh được gọi là đẹp mắt, nhưng không có chút nhiệt độ, cảm giác nếu bị tròng mắt đen lạnh như nước đá của anh đảo qua, máu toàn thân sẽ kết băng lạnh.

“Tiểu thư đâu?” Môi mỏng khẽ mở, ngay cả giọng nói cũng lạnh.

Quản gia là một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, vóc người trung bình, mặt bà cúi xuống, cung kính đáp, “Tiểu thư ở thư phòng lầu hai. Cả ngày hôm nay, tiểu thư gần như đều đợi ở đó.”

Người đàn ông gật đầu, “Mấy ngày nay, cô ấy ăn khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn trước kia nhiều, buổi trưa phòng bếp làm gỏi đu đủ, tiểu thư ăn không ít.”

“Ừ.” Người đàn ông lại gật đầu, không hỏi thăm nữa, cất bước đi vào trong phòng trắng như tuyết.

Hai chân thon dài đi từng bước lên bậc cầu thang, chỉ chốc lát sau, người đã ở trước thư phòng lầu hai.

Cửa thư phòng khép, anh đẩy cửa ra đi thẳng vào, tròng mắt ngăm đen nhanh chóng tìm kiếm, dễ dàng tìm thấy bóng dáng của cô dưới cửa sổ lớn đón ánh mặt trời.

Cô dựa nghiêng trên ghế quý phi, giống như ngủ thiếp đi, dưới mí mắt có bóng mờ của hàng mi cong dày, tóc dài mềm mại như mây làm nổi bật lên khuôn mặt trái xoan lớn bằng bàn tay, chân mày tinh tế lại ôn hòa thuần hậu như thế, cô thở nhẹ nhàng chậm chạp, hai má mềm mại, đôi môi đỏ mọng giống hệt đoá hồng hé mở, giống như chờ ai đó tới hôn tỉnh.

Ánh mắt người đàn ông chăm chú nhìn cô bất chợt sâu lắng, anh đi từng bước lại gần, từ trên cao nhìn xuống thân thể nằm ngang của cô gái xinh đẹp trước mặt anh.

Trên người cô đắp một áo khoác bằng tơ trắng, áo thật dài, phủ đến lòng bàn chân.

Trên dưới người cô không có bất kỳ đồ trang sức nào, lộ ra ngoài là hai cánh tay trắng và bắp chân trắng non mềm, phát ra ánh sáng óng ánh trong suốt như trân châu dưới ánh mặt trời, xinh đẹp không thể tả.

Dục vọng muốn cô gần như lập tức dâng lên đến đỉnh, để cho cả người anh sôi trào.

Anh ngồi bên cạnh cô, vẫn tập trung nhìn khuôn mặt xinh đẹp khi ngủ như vậy, bàn tay thô ráp như kén tằm chậm rãi vuốt ve bắp chân xinh đẹp của cô, vuốt ve tới lui, sau đó chậm rãi thăm dò dưới áo, dọc theo xúc cảm tốt đẹp này lên trên.

“Ừm ừ...” Rên rỉ nhỏ nhẹ phun ra từ môi đỏ mọng mềm mại đầy đặn.

Phương Tịnh Vân đang ngủ mơ màng màng, cảm giác có đồ gì đó gãi ngứa cô, chạy trên da thịt cô, khiến cho cô run rẩy từng cơn.

Mắt như sương mù hé mở, chớp chớp, phát hiện bên cạnh thêm một người.

Ngực cô run rẩy một trận, không khỏi khẽ gọi, “Quân...”

Môi mỏng của Lôi Quân khẽ động d1end@nl3q21yd0n như có như không, đáy mắt hiện đầy dục vọng rõ ràng, một tay anh nâng cằm xinh đẹp của cô, đầu cúi xuống, hôn chặt cô.

Đôi môi vô cùng mềm mại kia giống như sinh ra vì anh, khi anh mút hôn mang chút bá đạo thì hoàn toàn khuất phục.

Không chỉ đôi môi mềm mại kia, cả người cô cũng sinh ra vì anh.

Anh là người phụ trách tập đoàn Kim Khổng quốc tế, quan hệ chính trị kinh doanh tốt, bản đồ sự nghiệp kéo dài qua Âu, Mỹ, Á ba châu lục lớn, mà cô là bạn gái kim ốc tàng kiều rông rã ba năm của anh.

Là bạn gái.

Không phải bạn gái.

Điểm này, trong lòng Phương Tịnh Vân rất rõ ràng, cũng không dám mơ tưởng hảo huyền gì.

Bạn gái có ý nghĩa khi anh nhàm chán, muốn cho hết thời gian thì cô có thể ở bên cạnh làm bạn anh, chơi cùng anh, ăn ăn uống uống cùng anh, cũng bao gồm cả lên giường với anh, nói một cách thẳng thắn giống như vật cưng anh nuôi, anh hứng thú thì xách cô tới trước mặt trêu chọc một trận, hết sức thương yêu, sau khi thỏa chí rồi lại tự nhiên rời đi.

Anh luôn cực kỳ tỉnh táo mà đối xử với quan hệ của hai người.

Anh là Lôi Quân, trên thương trường thì vô tình, trên tình cảm nam nữ lại giống như lạnh lùng

Anh chỉ đòi lấy cái anh muốn.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện của anh, trái tim Phương Tịnh Vân lại loạn

Ở chung một chỗ với người đàn ông này, cô chỉ bị anh hùng hực đốt cháy, thân thể sớm chỉ thuộc về riêng anh hưởng thụ dưới bàn tay thô ráp đung chạm, không tự chủ được khẽ run, mềm nhũn.

“Lại đọc sách đến ngủ?” Lôi Quân khàn giọng hỏi, lưỡi vẫn vẽ hình dáng môi mềm của cô, liếm môi mềm đỏ thắm ướt đầm hiện sáng.

Tay của anh di chuyển trên bắp đùi ấm áp của cô, lấy phương thức giầy vò chậm rãi, thông thả ung dung vỗ về chơi đùa, đi tới giữa hai chân cô, mân mê thánh địa bí mật nhất của phái nữ cách quần lót thật mỏng.

Mắt Phương Tịnh Vân khép hờ, tay nhỏ bé hơi bất lực vịn bả vai rộng lớn của anh, thân thể mềm mại khó nhịn mà vận vẹo, bật ra giọng nói bị nghiền nát.

“Hừ... Nơi này vô cùng... Rất thoải mái, nằm rồi, rồi ngủ mất...”

Nóng quá.

Nhịp tim thật nhanh, vang lên, cô không thể kiềm chế. Từ khi gặp anh, cô đã giao toàn bộ quyền khống chế vào trong tay anh rồi, nhất định chỉ có thể đi theo tiết tấu của anh, trầm luân theo anh.

“Thật sao?” Ánh mắt người đàn ông nóng rực, lóe ra hai đốm lửa nhỏ, môi anh hé mở như có như không, ngón tay trượt vào dọc theo quần lót.

“Vậy trong này? Cũng rất thoải mái sao?”

“A -”

Xoay mình, hai tay nhỏ bé vịn vai anh nắm chặt hơn, ấn đường đáng thương của cô nhú chặt, cánh hoa bảo vệ nhụy hoa châu ngọc mềm mại giữa hai chân không hề có cảnh báo rơi vào ngón giữa của ác ma.

Anh cố ý dùng ngón tay chai sần thô ráp nhào nặn, đè ép, đóa hoa tình tể của phái nữ chảy ra dòng nhiệt nhỏ dưới đùa nghịch suồng sã của anh, nhanh chóng thấm ướt ngón tay anh.

“Không nên như vậy... Anh... Anh... Không cần... Làm ơn...” Phương Tịnh Vân khó thở, mặt xinh đẹp ửng hồng, định khép di. enda/nle'equ.ydonn hai chân lại, nhưng anh không chịu buông tha, thậm chí ngón tay thô ráp còn ác liệt hơn, trượt vào trong hành lang căng chặt.

“A a -” Eo éch mảnh khảnh của cô không khỏi cong lên.

Trong giọng nói trầm thấp của người đàn ông mang theo đùa cợt vui vẻ, “Tại sao không cần? Như vậy rất thoải mái, em không thích sao?”

Cô là vật cưng của anh, món đồ chơi của anh, nhìn gương mặt dần đỏ thắm của cô, ép cô điên cuồng từng bước từng bước một, từ trước đến giờ anh luôn hưởng thụ quá trình như vậy.

Ba năm.... Cô học được đáp ứng anh, làm con cừu nhỏ dễ bảo nhất của anh. Yêu cầu của anh, cô đã bao giờ từ chối? Lại còn có quyền lợi gì mà từ chối?

“Không phải vậy...” Cô cố gắng nặn ra âm thanh, “Đừng ở chỗ này... Dì Lan có thể tiến vào bất kỳ lúc nào, sẽ tiến vào...” Dì Lan trong miệng cô chính là quản gia của tòa nhà này – La Lan.

Lôi Quân cười nhẹ, bật hơi nóng bên tai cô, “Sẽ không có ai đi vào. Bà ấy biết tôi đang làm gì với em, rất thức thời.”

“Oh...” Cô vừa ử rữ vừa ngượng ngùng xấu hổ mà thở dài, hô hấp dồn dập.

Anh vốn như vậy, da mặt dày kinh người, chỉ cần mình sẵn khoái, cố tình làm vậy, tuyệt đối không để lễ giáo vào trong mắt.

“Anh anh anh... Thật sự muốn ở đây? A -”

Ngón tay thô ráp dò vào đóa hoa kín đáo của phái nữ, mô phỏng theo phương thức giao hợp của nam nữ mà nhẹ nhàng chậm chạp đút vào, toàn thân cô run rẩy, cảm thấy linh hồn đang bị ác ma rút ra từng chút một.

“Nơi này vô cùng tốt, không phải sao?” Mắt điều hâu chớp cũng không chớp mà chăm chú nhìn lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng vì dục vọng, mắt đẹp yếu ớt khép hờ, khoe miệng anh câu lên, hơi thở cũng nóng bỏng rồi.

“Nhưng mà không có... Không có giường...”

Anh đột nhiên cười ra tiếng, giống như cô đang nói một câu hết sức thú vị.

“Không sao, có sàn nhà là được.” Nói xong, anh ôm lấy thân thể mềm nhũn, để cho cô nằm thẳng xuống mặt thảm lớn trong thư phòng.

“Quân?” Trời ạ...

Ngay sau đó thân thể cường tráng đè lên người cô, hơi thở phái nam sẵn khoái của anh bao bọc cô, dục vọng cứng rắn dưới háng cách quần chống đỡ chỗ mềm mại giữa hai chân cô, uy hiếp, quyến rũ.

2. Chương 1-2

“Cô bé... Tôi không muốn chờ.” Anh bá đạo nói nhỏ, cho cô một nụ hôn sâu triền miên, lưỡi cùng lưỡi quấn quýt, mút, dùng phương thức này chiếm lấy toàn bộ tốt đẹp trong khoang miệng.

Bên cạnh đó, anh cởi quần, thả ra cương cứng sung huyết, theo đó cởi quần lót dính đầy dịch thơm của cô ra, tách bắp đùi cô.

“Tôi không muốn đợi thêm.” Sau khi biểu thị công khai lần nữa, anh nhìn theo dịch tình cô thắm ướt ra, đẩy bản thân mình vào bên trong hang tối tốt đẹp, chui thẳng vào.

“A a -” Phương Tịnh Vân không tự chủ cong người lên, nhúu chặt chân mày lộ ra vẻ đau đớn lại yếu ớt, giống như không cách nào lập tức bao lấy khổng lồ của anh, bị hung hăng mà chống đỡ đến cực hạn.

“Anh, anh, anh... Chờ một chút, van cầu anh, quá lớn, em... A, a -”

Người đàn ông không để cho cô nói xong, đỡ eo của cô bắt đầu va chạm ác liệt.

“Quân... A a... Trời ạ -” Phương Tịnh Vân phát hiện mình đã dần mất năng lực nói chuyện.

Thân thể thiêu cháy mạnh mẽ trong nháy mắt, đặc biệt ở chỗ hai người kết hợp, cô không thể tưởng tượng nổi cấp bách phun ra nuốt vào từng lần một lực lượng của anh, mặc cho anh đi ra, lại đẩy vào, lặp đi lặp lại, mặc cho anh cướp lấy linh hồn, không lưu lại chút gì cho mình.

“Tiểu Vân, chúng ta luôn có thể chơi rất vui vẻ, mỗi một lần đều thoải mái như vậy, tôi thích nhìn dáng vẻ cuồng loạn của em, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết trở nên quyến rũ đẹp đẽ, còn có tiếng kêu của em... Cô gái ngọt ngào của tôi, tôi thích nghe em kêu.” Anh ngồi chồm hổm, mở đầu gối của cô ra rộng thêm, mông eo dùng lực va chạm thật tốt, anh đã được như ý nguyện mà nghe thấy cô ngậm nga, đó là chứng minh anh để cho cô vừa khổ sở lại vừa vui sướng.

“Quân...” Cô kêu tên anh, tay nhỏ bé bất lực mà nắm thành quyền, gương mặt đỏ thắm không ngừng lắc, giống như cố gắng muốn thoát khỏi lửa mạnh điên cuồng trong cơ thể, làm thế nào cũng không làm được.

Cô không làm được, đã giao toàn bộ cho người đàn ông chiếm lấy thân thể cô nắm trong tay.

Anh tùy ý công kích cô, hưởng thụ khoái cảm do phái nữ ảm áp của cô mang tới.

Dục vọng của anh đốt thẳng vào trong cơ thể cô, như bàn ủi cứng rắn, bỏng đến toàn thân cô sôi trào, lần lượt vuốt ve cửa vào nhỏ nhỏ, xinh đẹp ướt át, khiến nhũ hoa đáng thương hoàn toàn mở ra vì anh.

“Tiểu Vân, em thật lợi hại, ăn toàn bộ của anh vào.” Anh nói lời tục tĩu, khe khẽ đẩy cao mông đẹp của cô, để chân ngọc non mềm trắng như tuyết của cô không thể chạm đất.

Anh hơi đứng lên, duy trì chiếm lấy cô, muốn cô nhìn rõ chỗ hai người giao hợp.

Đây thật sự quá trái đạo đức, quá dâm dăng.

Mở hai chân, cô mơ mơ màng màng hé mở mắt, nhìn thấy bộ phận cứng rắn mà nóng bỏng nhập sâu vào giữa đùi cô – anh lấp đầy cô, cô bao lấy anh, hòa hợp chặt chẽ như vậy.

“Ừm... Anh, anh...” Cô vô cùng xấu hổ quay đầu, tứ chi mềm nhũn đến mức không ra được một chút sức lực nào, chỉ cảm thấy dưới bụng bộc phát không ngăn được, có khuynh hướng chảy ra bên ngoài.

Người đàn ông lại chơi xấu cười nhẹ, cố ý đùa cợt, “Không dám nhìn? Nhát gan vậy sao? Rõ ràng em rất thích ăn tôi như vậy đấy.”

“Em... Em mới, mới không có...” Cô thở dốc di end anle equ ydo nn không dứt, giống như động vật nhỏ bị rơi vào bẫy rập của thợ săn, thế nào cũng trốn không thoát được nắm ngón tay của đối phương.

“Không có sao?” Lôi Quân nhếch cao mày rậm, hơi ác ý nói: “Không sao, chúng ta sẽ nhanh chóng chứng minh, xem ai nói đúng.”

Vừa nói dứt lời, anh đột nhiên lắc mông trắng kiện, từ thông thả đến gấp rút, bắt đầu một luồng sóng kinh người.

“A a -” Cô đâu phải là đối thủ của anh?

Cánh hoa hồng của cô ngậm to và dài của anh, khi anh cho ăn hết lần này đến lần khác, dịch hương tràn ngập đã sớm thấm ướt hai người, theo âm thanh mắc cỡ lại sền sệt phát ra khi anh đụng chạm, đồng thời cũng kèm theo tiếng rên rỉ phát ra từ đôi môi mềm mại của cô.

“Tiểu Vân, em siết anh thật chặt.” Anh trêu tức, mồ hôi hột nóng rục rơi trên da thịt trong trắng lộ hồng của cô.

“Không nên như vậy...”

Đừng trêu cô như thế... Anh muốn thân thể của cô, thì cứ lấy đi, tại sao mỗi lần đều lấy đùa đùa cô làm thú vui? Tại sao ở trước mặt anh cô mất tất cả tôn nghiêm, không thể không trần trụi dâng bản thân ra?

Dáng vẻ diễm đam đáng yêu của cô có vẻ quyến rũ mê người mặc sức phạm tội, hai mắt Lôi Quân híp lại, khom người ôm lấy cô.

“A -” Phương Tịnh Vân không chịu đựng nổi lại phun ra ngậm nga mắc cỡ, bởi vì năng lượng nhiệt của người đàn ông vẫn ở trong mềm mại của cô.

Anh ôm cao hông cô, để cho hai chân cô thân mật vòng quanh hông anh, theo anh đi lại, cứng rắn nóng bỏng này không thể tránh khỏi mà vượt ve cô.

“Anh, anh, anh... Đưa em đi đâu vậy...” Cô hỏi mà thở không ra hơi, tay trắng theo bản năng ôm chặt gáy anh, giao phó toàn bộ bản thân cho đối phương.

Lôi Quân nhướn mày cười cười, liếm lỗ tai xinh xắn của cô.

“Thắm vẫn hơi cứng rắn, tôi sợ đụng em bị thương rồi. Không phải em nói không có giường sao? Chúng ta đi tìm chỗ có giường.”

Mặt cô ửng đỏ, miệng nhỏ phía dưới đã bị anh bắt chặt sau một giây, giữa lúc mơ mơ màng màng, anh ôm cô đi ra thư phòng dilenda4nle3qu21ydo0n từ cửa bên, tiến thẳng vào phòng ngủ chính rộng rãi.

Đặt người trong ngực lên giường lớn thoải mái, Lôi Quân vẫn hôn sâu cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, hông eo bắt đầu tiết tấu cơn sóng mạnh mẽ khác.

“Ừm ừm...” Toàn bộ rên rỉ do cô phát ra hòa tan trong môi lưỡi của anh, ngón tay thanh tú bám chặt trên vai rộng của người đàn ông, giao bản thân hoàn toàn bắt lực ra.

Lửa lớn cuồng vọng thiêu đốt có xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, ai cũng không có biện pháp ngăn cản, rung động triền miên giữa nam và nữ làm nóng hai thân thể đang dính chặt một chỗ lên, cắn nuốt, bao trùm, tìm mất hồn chọc người nhất.

Không biết trận tình ái này dây dưa kéo dài bao lâu, Phương Tịnh Vân đã sớm không nghĩ ra, cô thét chói tai khi người đàn ông dần tăng tốc co rút, thân thể giống như bị ném lên đám mây, rồi lại nặng nề rơi xuống.

Khoái cảm cao trào lập tức cuốn lấy cô.

“A a -” Cô cau mày kêu lên, không kiềm chế nổi cong eo lên, lượng lớn xuân triều tiết mạnh ra, hành lang u tối bí mật co thắt lại co thắt, thắt chặt đầu dục vọng lửa nóng của người đàn ông.

“Trời ạ...” Lôi Quân thở dốc.

Cũng không chịu nổi nữa, anh đè vai cô lại, đột nhiên nhanh chóng tấn công mãnh liệt hung hãn, vùi mình vào chỗ sâu trong âm áp vô cùng của cô.

“A a -” Gầm một tiếng dữ dội, đầu dục vọng bắn mạnh ra lượng lớn nồng đậm, anh lại xâm nhập một lần, bắn toàn bộ mầm mống phái nam không giữ lại chút nào vào trong khu vườn mềm mại.

Ý thức chậm rãi trôi xa, Phương Tịnh Vân vô cùng mệt mỏi nhắm mắt lại, khoảnh khắc trước khi chìm vào u ám, cô cảm giác được sức nặng của thân hình cường tráng của người đàn ông đè trên người, nặng như vậy... Ấm áp như vậy...

Khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ, sau giữa trưa yên tĩnh sớm đổi thành tối đen như mực.

Trong phòng ngủ chỉ lóe lên ánh đèn tường màu vàng nhạt, Phương Tịnh Vân liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn tám giờ tối.

Anh... Đi rồi sao?

Quần lầy chần ngồi dậy, trên giường lớn xốc xếch chỉ còn lại mình cô, không biết tại sao, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Sẽ cùng với anh duy trì quan hệ thân thể này, hình như là chuyện vô cùng tự nhiên với cô.

Ba năm trước đây, cô gặp anh trong một buổi dạ tiệc của xã hội thượng lưu, cô là một thành viên nhỏ trong nhóm phụ trách chuẩn bị mở buổi tiệc này, ra xã hội mới tròn một năm, tất cả vẫn mới mẻ thú vị như vậy.

Sau đó, cô gặp anh, giống như trời cao cố ý an bài, là duyên phận đã định trước, anh cười quyến rũ, hơi lạnh lùng sâu lo, lập tức bắt được lòng cô, để cho cô không hề có cảnh báo trước mà rơi vào trong vực sâu sợ hãi lại ngọt ngào, lúc chìm lúc nổi trong đó, thế nào cũng không thể tỉnh táo.

Anh muốn cô bỏ công việc, chuyên tâm chờ bên cạnh anh, cô ngoan ngoãn làm theo.

Anh muốn giữ bí mật quan hệ giữa hai người, giữ cô trong phòng nơi tòa nhà trắng như tuyết này, cô cũng không hề có ý kiến khác.

Tình cảm giữa nam và nữ, từ trước đến nay người đơn phương thổ lộ tình cảm trước nhất định sẽ bị thương, cô nhường quyền thắng lợi cho anh.

Cô ngốc sao?

Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, lòng luôn chua xót, nhưng lại có cố chấp ngoan cố đắm chìm, cho dù cố chấp mà ở bên cạnh anh, mặc anh ta cần ta cứ lấy, nếu trời cao thương hại cô, hoặc có thể dạy cho người đàn ông lạnh lùng cay nghiệt, vô tình đó cũng yêu cô, giống như cô yêu anh vậy.

Nếu như trời cao thương hại...

Thở dài sâu kín, cô kéo mềm dưới giường, hai chân lại mềm nhũn, bất lực mà ngồi bên giường.

Lực lượng anh phát tiết trên người cô giống như còn chưa tan đi, giữa hai chân vẫn lưu lại ướt át mắc cỡ, mà da thịt phơi bày ra ngoài lộ từng vết “Dấu tây”, chứng minh lần nữa người đàn ông yêu cô như thế nào.

“Oh...” Càng ép mình dừng nghĩ, đầu óc càng đối nghịch với cô, từng cảnh kích thích quán quýt dữ dội hiện lên rõ ràng, làm hại khuôn mặt cô đỏ bừng giống như trái cà chua chín mọng.

Khi cô thử chống người lên lần nữa, cửa phòng đồng thời bị mở ra.

“A!” Phương Tịnh Vân kêu khẽ, theo phản xạ kéo chăn mỏng, khi cô nhắc mi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện ở cửa thì nhịp tim đột nhiên bị ép đến động đất cấp tám.

Người đàn ông đi vào, thuận tay khép cửa lại, thân thể cao lớn đi tới trước mặt cô.

“Anh, anh, anh... Còn chưa rời đi?” Cô lúng ta lúng túng hỏi, cảm xinh đẹp bị ngón tay thô ráp của anh nâng lên.

Lôi Quân cười như không cười, ngón tay cái khẽ vuốt ve cặp môi thơm hơi nhếch lên của cô, “Em hy vọng tôi đi?”

“Em...” Khuôn mặt cô càng đỏ, không biết nên trả lời như thế nào, không thể làm gì khác hơn là ngẩng nhìn khuôn mặt anh tuần của ác ma kia.

“Tại sao không nói chuyện? Đầu lưỡi bị mèo cắn sao?” Anh hài hước nhếch môi.

Trong lòng Phương Tịnh Vân chua xót, chua chát, dù sao cô chính là vô dụng như vậy, vĩnh viễn bị anh đùa giỡn trên chọc.

Anh muốn đi, muốn ở lại, cô đâu thể quyết định?

Anh không có tình cảm với cô, nhưng quyến luyến thân thể mềm mại xinh đẹp của cô, nói thẳng thắn một chút, thật ra cô không khác gì những người phụ nữ quần lấy anh, dùng thân thể thành công cụ thân cận anh, chỉ cầu anh chăm sóc thật nhiều. Chỉ kém ở đây, ngay từ đầu cô đã ngu ngơ thêm thật lòng – mà cho tới bây giờ anh chẳng thêm ngó tới thành tâm.

“Em cho rằng anh bận, cho nên... Cho nên mới lập tức phải đi.”

“Từ ngày mai tôi bắt đầu nghỉ phép, toàn bộ một tuần lễ, cho nên không bận.” Anh bình tĩnh nói, ánh mắt tuyệt đối không bình tĩnh, ngọn lửa lấp lánh với thâm ý khác.

“À...” Cô khẽ gật đầu, hình như cũng cảm thấy không khí mập mờ lại đặc dính đang hình thành, hại hô hấp cô rối loạn, chân vốn như nhũn ra hoàn toàn không ra sức được.

“Em muốn đến phòng tắm, thân thể nhớp nhúa, cần tắm rửa, anh, anh... Có thể buông ra không?” Cầm của cô vẫn bị anh giữ chặt, mà cả người anh đĩnh đạc chắn trước mặt cô.

“Không thể.” Anh trực tiếp cự tuyệt, khuôn mặt anh tuần thoáng qua nụ cười trẻ nít.

“Hả?” Phương Tịnh Vân lại giật mình, vô tội cắn môi, tim đập vang thình thịch.

Anh cười như con nít... Thật đẹp mắt...

Anh cúi người, mũi cao khẽ chạm vào chóp mũi cô, môi mỏng khẽ hôn lên môi cô, nói nhỏ: “Anh mới vừa chạy bộ về, cả người đều là mồ hôi, thân thể cũng nhớp nhúa, cũng cần tắm rửa.”

Cô lại cắn môi, mấy giây sau mới miễn cưỡng nặn ra tiếng, “Vây, vậy anh tắm trước là được...”

Khuôn mặt anh tuần lộ ra nụ cười xấu xa, giọng anh trầm hơn, “Tiểu Vân, không cần nhường tới nhường lui, tôi có biện pháp vẹn toàn đôi bên, có muốn nghe không?”

Thân thể trần trụi dưới mền bông đến sắp đốt cháy, “Em không muốn nghe.” Có ngu nữa cũng đoán ra được ý định của người đàn ông này là gì.

Lôi Quân bá đạo đã quen, muốn làm thì làm, ai cũng không ngăn cản được.

Anh cười khê, đột nhiên ôm cô vào trong ngực, “Không muốn nghe thì thôi, chúng ta làm luôn.”

“Lôi Quân! Ừm ừm -”

Tiếng chống lại của cô bị môi người đàn ông hung hăng chặn lại, chỉ có thể rất không có tương lai mà buông vũ khí đầu hàng, để cho anh ôm vào phòng tắm cùng nhau tắm rửa, cùng nhau làm chuyện ân ái.

3. Chương 2

Editor: Puck

Trước đây không lâu, tập đoàn Kim Khổng của Lôi Quân mới thành công sát nhập một công ty cổ phần khác ở Hương Cảng, không chỉ tạp chí lớn ở Đài Loan không kiêng dè viết bài, ngay cả mấy nhà truyền thông nước ngoài cũng tranh cướp phỏng vấn.

Quả thực bận rộn một trận, anh quyết định đến Nhật Bản nghỉ phép – dĩ nhiên, những ngày nghỉ tốt đẹp này sao có thể thiếu người đẹp làm bạn? Cho nên Phương Tịnh Vân cũng bị mang ra nước ngoài cùng.

“Thích không?” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở ấm áp nhàn nhạt lướt qua da thịt nhạy cảm của cô.

Phương Tịnh Vân cắn môi nín nhịn rên rỉ muốn bật ra từ cánh môi, nhìn đủ thứ trang sức trên bàn trang điểm, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giao nhau với tầm mắt của anh ở trong gương.

“Cám ơn... Chúng rất đẹp.”

Lôi Quân cười một tiếng lười biếng, cúi đầu khẽ cắn cổ cô, giống như Bá tước Vampire anh tuần đang muốn hưởng thụ cô dâu xù nữ của mình.

“Em rất thích hợp để mang trên châu.” Dịu dàng thanh tú, giống như cảm giác cô cho người ta.

Ăn tủy trong xương lại muốn ngừng mà không được, anh bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hơi thô lỗ mút chặt môi cô, thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô.

“Ừm ừm... Quân, đừng như vậy... Trang điểm bị lem... Ừm ừm ừm ừm... Không tới kịp bữa tiệc...” Cô yếu ớt chống cự, cố gắng không để cho lý trí bị anh ép tán loạn.

Lôi Quân cuối cùng buông lỏng lực, đề lên môi hơi sưng của cô nói nhỏ: “Tôi không muốn đi.”

Hả?! “Không được, rõ ràng tối hôm qua anh nói bữa tiệc rất quan trọng, rất nhiều nhân vật quan trọng trong giới kinh doanh chính trị của Nhật Bản đều xuất hiện, anh nhất định phải dự.” Vừa nói, cô đẩy bờ vai của anh ra, vội vàng lấy bông tẩy trang lau son môi in trên miệng anh.

Ngày hôm qua, bọn họ đến Nhật Bản, tiến thẳng vào khách sạn năm sao ở trung tâm Tokyo.

Phương Tịnh Vân vốn tưởng rằng tiếp theo là ngày nghỉ đơn thuần của hai người, ai biết cho dù anh ra nước ngoài nghỉ phép, nhưng vẫn không thể từ chối lộ diện trong trường hợp xã giao.

Đột nhiên, bàn tay nhỏ bé bận rộn của cô bị anh chặn lấy.

“Quân?” Cô nghi ngờ chớp mắt mấy cái, trái tim lại lỡ một nhịp, bởi vì đáy mắt anh vọt lên đốm lửa.

Ý đồ dao động trong mắt anh, lòng dạ cô biết rõ, nhưng nếu quả thật để cho tiếp tục, khẳng định không thấy được bọn họ trong bữa tiệc quan trọng kia.

Đỏ mặt, cô lúng ta lúng túng nặn ra âm thanh, “Không thể. Anh, anh... Tóm lại không thể.”

Ghét! Ghét ghê! Chuyện nên làm cùng anh đều đã làm, không nên làm cũng đã làm toàn bộ rồi, tại sao mỗi lần kéo tới đề tài thân mật, cô lại không kiềm chế được mặt đỏ tim đập dồn, như cô gái nhỏ không hiểu chuyện?

Người đàn ông cười như không cười, “Không thể như thế nào?”

“Không thể - Anh, anh biết rõ.” Lại còn trêu chọc cô nói ra khỏi miệng...

Chân mày rậm của anh chau lên, “Em không nói, sao anh biết?”

Cẩn môi, Phương Tịnh Vân khẽ hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đỏ quay đi, dứt khoát không nhìn anh. Mỗi lần đều bị anh đùa bỡn chơi, giống như cô trời sinh “Mệnh khổ” vậy, nhất định để cho anh chơi cả đời.

Lôi Quân không ép buộc cô nữa, lẳng lặng cầm dây chuyền ngọc trai lên đeo giúp cô, khiến trần châu ẩm áp trắng muốt này dán lên da thịt trắng nõn của cô.

Ánh mắt lửa cháy của anh lại một lần nữa quán quýt lấy cô trong gương, khuôn mặt hấp dẫn anh tuần như ác ma vô cùng không đứng đắn.

Giọng anh hơi khàn, chế giễu: “Không thể là không thể, chờ kết thúc bữa tiệc, cái gì cũng được nhỉ?”

Người đàn ông này... Khí nóng chợt xông lên đầu, toàn thân Phương Tịnh Vân đỏ đến như tôm luộc chín.

Chỗ tổ chức tiệc, là ngôi biệt thự nào đó của một trùm bất động sản Tokyo.

Khách mời dự tiệc hoàn toàn có phong thái khí thế, đèn thủy tinh nước Áo khổng lồ treo lóng lánh mê người chói lọi, một dàn nhạc đang trình diễn nhạc Blues, tiếng nhạc nhộn nhịp biêng biếc lại hài lòng, hòa hoãn bao nhiêu thần kinh căng thẳng quá đáng.

Tối nay, không biết Phương Tịnh Vân đã hít sâu bao nhiêu lần.

Cổ tay trắng khẽ gơ lên, cô tào nhả uống một ly sâm banh do phục vụ vừa đưa tới, mặc dù trong lòng hơi lo lắng không yên, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp vẫn giữ nụ cười yếu ớt lễ phép.

“Phương tiểu thư lần đầu đến Tokyo sao?” Người đàn ông nói chuyện chính là chủ nhân căn biệt thự này, cũng là chủ nhân bữa tiệc – Bắc Dã Ngô Lăng.

Dịu dàng cụp cổ xuống, Phương Tịnh Vân tránh hứng thú quá nồng đậm, cái nhìn quá lộ liễu của đối phương, nói nhỏ: “Không phải, tôi tới đây mấy lần.” Ý đồ của người đàn ông này quá rõ ràng, không hề định che giấu, ánh mắt và giọng điệu trầm thấp của anh ta khiến cho sau cổ cô không khỏi khê lạnh.

Bắc Dã Ngô Lăng cười sang sảng, “Đều đi cùng Lôi tiên sinh sao?”

“Ừ.” Cô đáp nhẹ một tiếng, không muốn nói chuyện nhiều, ánh mắt nhanh chóng liếc nhìn bốn phía, muốn tìm bóng dáng cao lớn của Lôi Quân.

Hai mươi phút trước, Lôi Quân nói muốn ra ngoài sảnh chính nhận cú điện thoại quan trọng, cho đến bây giờ vẫn chưa trở lại, để cô lẻ loi ở đây.

Nhắc tới cũng thật châm chọc, biết rõ anh là người vô tình, nhưng ở trong hoàn cảnh xa lạ này, cô vẫn khát vọng có anh làm bạn. Sự hiện diện của anh làm cho cô có cảm giác an toàn khó có thể dùng lời để diễn tả, giống như anh là cảng tránh bão của cô, ngăn cản lo sợ nghi hoặc hoặc không an toàn ra ngoài cô.

“Em và Lôi tiên sinh đang lui tới sao?” Bắc Dã Ngô Lăng lại hỏi.

Phương Tịnh Vân ngẩn ra, mặt đỏ ửng, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Hai người không phải quan hệ bạn trai bạn gái?” Anh không biến sắc tiến gần một bước.

Cảm giác không vui tràn ra trong lòng, giữa cô và Lôi Quân không cần người thứ ba hỏi nhiều. Mím mím môi đỏ mọng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô phủ lên vẻ lạnh lùng, nhẹ giọng nói: “Tôi đi tìm Quân. Xin lỗi không tiếp được.”

Bỏ lại câu nói, cô đặt ly sâm panh lên khay trong tay phục vụ, xoay người đi xuyên qua đám người, đi về phía Lôi Quân vừa rời khỏi.

Bên ngoài phòng tiệc là một vườn hoa mang phong cách châu Âu, bể phun nước Venus tinh xảo dưới thiết kế tỉ mỉ xếp đặt chiếu sáng lấp lánh, bóng cây chập chờn, yên tĩnh bên ngoài và náo nhiệt trong phòng khách tạo thành đối lập mãnh liệt.

“Quân?” Phương Tịnh Vân khẽ hỏi, đầu nhỏ nhỏ hết đưa đông lại nhìn tây.

“Quân, anh đang ở đâu?” Càng chạy càng cách xa phòng tiệc, vẫn không thấy bóng dáng Lôi Quân.

“Đừng tìm nữa, anh ta không ở đây.”

Nghe vậy, cô nhanh chóng xoay người lại, nhìn chằm chằm Bắc Dã Ngô Lăng không biết đã ra ngoài theo đuôi cô từ lúc nào.

Hít sâu một hơi, cô cố giữ trấn tĩnh mở miệng, “Tôi thấy rõ ràng anh ấy đi ra, anh ấy nhất định vẫn còn ở đây.”

Bắc Dã Ngô Lăng kéo nhẹ môi mỏng, “Vừa rồi tôi kêu người làm mời anh ta lên thư phòng lầu hai, anh ta đi theo cầu thang từ cửa hông lên, đã sớm không ở đây.”

Ngực Phương Tịnh Vân đập nhanh, “Tôi đi tìm anh ấy.”

Cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, cô vội vàng đi qua bên cạnh anh ta, Bắc Dã Ngô Lăng không có ý định để cho cô trốn thoát mái, đột nhiên một tay giữ chặt tay trắng nõn của cô, kéo cô đến trước ngực.

“Bắc Dã tiên sinh, anh làm gì đấy?!” Cô giùng giàng.

“Em là người phụ nữ Lôi Quân bỏ tiền ra mua đúng không? Anh ta ra giá bao nhiêu? Tôi trả gấp đôi cho em.” Sức lực mạnh mẽ của anh ta vượt xa cô, dễ dàng giữ chặt cô.

“Tôi không phải! Buông tôi ra!” Cô cam tâm tình nguyện ở bên cạnh người đàn ông cô yêu, tình yêu này, có lẽ Lôi Quân xì mũi coi thường, nhưng cô thật lòng.

“Không đúng?” Bắc Dã Ngô Lăng nhíu cặp mày rậm, nói rõ không tin, “Thiếu chút đơn thuần rồi, tôi cung cấp cho em cơ hội kiếm tiền, ngoan ngoãn để cho tôi làm một lần, tôi sẽ không bạc đãi em, như thế nào?”

“Anh... Hạ lưu!” Phương Tịnh Vân giận đến suýt nữa ngất xỉu, cũng không để ý đến tác phong thực nữ, cô vùng vằng cước đá liều chết muốn tránh khỏi hai tay của anh ta. “Buông tôi ra! Cứu mạng ư ư ư ư -”

Cô hoảng sợ trợn to haimắt, bởi vì âm thanh kêu cứu bị anh ta chặn lại trong nháy mắt, môi anh ta giày xéo miệng cô, mùi vị xa lạ không hề có cảnh báo trước xông vào trong miệng cô, để cho lòng cô run sợ, như muốn nôn mửa.

“Ừm... Không...” Không chút suy nghĩ, hàm răng của cô khê dùng sức cắn.

Bắc Dã Ngô Lăng lập tức kêu đau, “Đáng chết! Mà thế mà lại cắn tao?!” Động tác theo phản xạ, anh ta dùng sức đẩy cô ra, giờ tay thưởng cho cô cái tát.

Cái tát giòn vang, gương mặt Phương Tịnh Vân bị tát mạnh một cái, cả người gục ngã trên đất.

“Thế nào, cô em thích phương thức thô bạo sao? Được, tôi chơi cùng cô em, nhất định sẽ để cho em thoải mái ngất trời!” Anh ta đè xuống, đôi tay thô lỗ vuốt ve cô, đẩy gấu váy lễ phục của cô ra, tách hai chân cô.

“Không! Không cần...” Cái tát chấn động đầu cô chóng mặt hoa mắt, lỗ tai kêu ong ong.

Không thể ngất đi! Không thể...

Quân... Cứu em...

Cô mơ mơ màng màng giùng giàng theo bản năng, nước mắt bất tri bất giác đã chảy đầy má.

“Đừng! Không cần... Quân... Hu hu...”

Tiếng thở dốc thô ráp như dã thú của người đàn ông vang lên bên tai cô, trong giây lát, một tiếng gào khóc bén nhọn bẻ ra, lực lượng giam giữ cô đột nhiên biến mất không thấy.

Cô yếu ớt mở cặp mắt đăm lẹ, nhìn thấy người đàn ông trong đáy lòng vẫn van xin cuối cùng xuất hiện, anh đưa lưng về phía cô vùng quỳ, mỗi một quỳ đều nặng như vậy, vững chắc như vậy, coi tên khốn kiếp có ý đồ xâm phạm cô thành bao cát mà đánh.

Cô nghe không rõ anh đang gầm thét những gì, trong đầu vẫn mờ mịt, từng cái tát trên gò má đau quá, giống như bị bàn ủi thiêu đốt in lại dấu vết, đau đến nước mắt cô không thể nào ngừng được.

Nhưng mà, cô lại cười, cười yên tâm, bởi vì người đàn ông của cô đến bên cạnh cô.

Cô tin tưởng anh, chỉ cần anh ở đây, cô sẽ không sợ...

Không sợ...

Nắm hai mắt lại, nước mắt đau thương mặt nghiêng nghiêng, Phương Tịnh Vân để cho mình ngất đi.

Phương Tịnh Vân không nhớ rõ mình trở lại phòng ngủ ở khách sạn như thế nào, khi ý thức chậm rãi phục hồi, cô chớp mi, đập vào mắt là ánh đèn phòng ấm áp màu vàng nhạt, mà Lôi Quân đang ngồi yên ổn trên giường.

Người đàn ông ngồi khuất sáng, khuôn mặt thâm thúy không có cảm xúc gì, nhưng trông mắt lại lóe ra ngọn lửa kỳ quái.

Cô nhìn không hiểu về mặt lúc này của anh, cũng không có hơi sức đi đoán, đi phân tích, chỉ kinh ngạc nhìn thẳng anh, ngực nhấp nhô uất ức ngay cả chính mình cũng không rõ.

“Quân...” Khẽ gọi theo bản năng, cô liếc thấy ngón tay bị rách da hơi sưng của anh, trái tim không khỏi nhúu chặt. “Anh bị thương...” Nói xong, cô vội chống người dậy định đi cầm bàn tay to của anh, mới vừa động, đầu lại choáng váng, lộ vẻ khó chịu.

“Nằm xuống, đừng lộn xộn.” Lôi Quân trầm giọng nói, đáy mắt lạnh lùng có một khấn trương nhanh chóng rồi biến mất.

“Em không sao... Anh, tay anh đã bôi thuốc chưa?”

Anh đè huyết thái dương, trên trán hiện lên gân xanh.

“Quý tha ma bắt em không sao! Bảo em nằm thì nằm, để ý tay tôi làm gì?!”

Anh thật sự bị tức đến triệt để rồi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vốn xinh xắn bị tát đến đỏ lên, phát sưng, tức giận trong lòng Lôi Quân như dời núi lấp biển mà đến, gần như muốn nổ tung, mặc dù đánh kẻ cố gắng tổn thương cô Bắc Dã Ngô Lăng đó đến thôi thóp một hơi, nhưng vẫn khó tan lửa trong lòng anh.

Bị anh đột nhiên hung dữ, Phương Tịnh Vân cắn cắn môi, nước mắt không tự chủ lăn xuống.

“Em... Xin lỗi...” Cũng không hiểu tại sao bản thân mình phải nói xin lỗi, nắm chặt cái mền trong tay, cô khó chịu nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn sang bên cạnh.

Lôi Quân âm thầm nguyên rửa, chữ mình, cũng chữ rửa luôn cả sự kiện này.

Hít môi hơi thật sâu, anh mất rất nhiều sức lực mới không chế được sóng dữ trong đáy lòng, hơi khàn mà nói: “Không phải tôi đã dặn em, kêu em ngoan ngoãn đợi trong phòng tiệc, không được phép đi bất kỳ đâu sao? Nếu em nghe lời, sẽ không xảy ra chuyện đó.”

Cô vẫn lặng lẽ rơi lệ, co quắp người, vùi mặt vào trong chăn.

Ngón tay phải nam thon dài thô ráp cầm cầm cô, muốn lật khuôn mặt đang khóc đến như hoa lê dầm mưa lại, nhưng cô cố tình không thuận theo, khe vãnh lông mi dính chút lệ trong suốt, nước mắt như trên châu vẫn im hơi lặng tiếng mà tràn ra khỏi khóe mắt, trầm tĩnh lên án anh.

“Đáng chết, đừng khóc.” Từ trước đến giờ tâm địa anh sắt đá, nhưng nước mắt cô gái nỏ này lại có cách để quấy lòng anh lộn xộn, không biết làm như thế nào cho phải.

Giọng của anh không tốt, nhưng động tác lau nước mắt cho cô vô cùng êm ái, giống như cô là món bảo bối dễ vỡ.

Trong lòng Phương Tịnh Vân khẽ động, lặng lẽ ngược mắt, lại nghe anh giống như đang than thở, “Đừng khóc. Nói cho cùng, thật ra thì... Thật ra là do tôi không, không bảo vệ tốt cho em. Em ngoan... Đừng khóc.”

Anh... Anh lại nói xin lỗi cô?!

Cô không nghe nhầm chứ?!

Người đàn ông này hiểu được nhận sai sao? Thật không thể tưởng tượng nổi!

Phương Tịnh Vân không thể tin trọn to đôi mắt dầm lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn cuối cùng quay lại, nhìn anh chằm chằm.

“Anh -”

Sắc mặt hòa hoãn một chút, anh khẽ mấp máy môi mỏng, lòng bàn tay ấm áp dán lên má mềm ướm át của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đừng sợ, tôi đã hung hăng dạy dỗ tên kia thay em, bảo đảm hần ta không thể không nằm trên giường mười ngày nửa tháng, tuyệt đối bị bẽ mặt.”

“Anh đánh hần?” Cô dần dần nhớ lại cảnh tượng trước lúc ngắt đi.

Khoảnh khắc khi anh tới cứu cô, lôi kéo thân thể phải nam ép cô tới không thở nổi ra, cô nhớ rõ bóng lưng tức giận của anh, cũng nhớ rõ anh mang đến cảm giác an toàn.

Trừ anh ra, cô đã không thể chịu đựng được người khác phải khác đụng chạm, thân thể của cô đã sớm lưu lại ấn ký vô hình thuộc về anh, mà trái tim cũng cho anh, không còn đường lui, cả đời dứt khoát.

Tay Lôi Quân khẽ chạm vào cánh môi hé mở của cô, theo đó dùng thương tiếc chính bản thân cũng không phát hiện ra, dịu dàng mơn trớn gò má bị thương của cô.

“Hần dám tổn thương em, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho hần, dù sao có thể bắt nạt em, chỉ có tôi mà thôi.”

“Hả?” Mặt Phương Tịnh Vân đỏ ửng, nghe ra ý ở ngoài lời của anh, lại bị lửa kỳ dị nhấp nháy trong mắt khiến tim đập nhanh hơn, lát sau, đôi môi đáng thương mới thốt ra lời, “Nhưng mà... Không phải anh và nhà Bắc Dã có lui tới làm ăn sao? Đánh hần... Có thể rước lấy phiền toái không?”

Ngón tay dài nâng mặt cô lên, môi mỏng của anh nhếch lên nụ cười vòng cung ngông cuồng tự cao tự đại, “Em cảm thấy tôi sẽ sợ phiền toái sao?”

Cô hiểu rõ anh, người đàn ông này có thể vì đồ trong lòng sáng khoái, không chút do dự đi hủy diệt bất cứ thứ gì, vĩnh viễn chỉ có anh cho người khác nếm mùi đau khổ, nào chứa được người khác lấn đến gần một bước.

Phương Tịnh Vân khẽ thở dài, yếu ớt mở miệng, “Em không hy vọng anh có chuyện.”

“Quan tâm tôi như vậy?” Giọng điệu như đàn violon xen lẫn hài hước rõ ràng.

Mặt của cô lại không tự chủ mà nóng lên.

“Em là người yêu thích hòa bình, không phải quan tâm anh.”

“Thật sao?” Khuôn mặt anh tuần gần như tội ác bỗng dưng nghiêng lại gần, ở khoảng cách gần bốn mắt giao nhau với cô, hơi thở ấm áp thoải mái của anh lướt qua mặt cô, hại hô hấp của cô hoàn toàn rối loạn rồi.

“Em dám nói em không quan tâm tôi?” Anh cười như không cười, chớp mũi vô tình hay cố ý cạ cô, “Đừng quên, anh là người duy nhất có thể cho em ‘hạnh phúc’, là nhân vật quan trọng khiến em vui vẻ như thần tiên, em không quan tâm tôi, còn có thể quan tâm ai?”

“Anh -” Da mặt người đàn ông này đủ dày, có đủ... thích ức hiếp cô.

“Anh không cần đề lên em.” Cô trừng mắt liếc anh.

“Tôi cứ muốn.” Hai mắt nheo lại, giọng nói của anh đột nhiên trầm thấp đi, “Tôi không chỉ đề lên em, còn vùi vào trong thân thể em! Tiểu Vân... Em có chịu không?” Anh trêu chọc cô, nghiện trêu chọc cô.

Phương Tịnh Vân đỏ cả mặt, sớm nhìn ra dự vọng quen thuộc trong đáy mắt anh.

“Em... Em mới không cần.”

“Nói dối thật sự là chuyện không thể chấp nhận được.” Môi mỏng nâng lên hình cung đơn giản lại nguy hiểm.

Khí nóng không ngừng xông lên đỉnh đầu cô, hại cô có ảo giác, giống như cả người nóng đến mức bốc hơi nước.

Cẩn cẩn môi, cô thử đẩy lồng ngực lần ép tới của anh, tay nhỏ bé lại bị anh chụp ngay lấy, đặt hai bên đầu.

“Em muốn, tiểu Vân. Em thuộc về một mình tôi, không ai có thể cướp đi từ trong tay tôi, em chỉ thuộc về một mình tôi.” Cúi đầu xuống, anh tinh tế che kín đôi môi xinh đẹp của cô, nhập hơi thở từ từ vào trong miệng cô, đồng thời cũng cướp lấy hô hấp của cô.

“Ừm...” Phương Tịnh Vân cảm giác mình được thương yêu mà hôn hít, thân thể yếu ớt run rẩy khó nói nên lời, thoáng cái đã tiết lộ chân tình.

Lời nói dối tự sụp đổ, cô không khỏi mút lấy môi lưỡi anh, lớn mật đáp lại.

Trong lòng nên cảm thấy thương tâm sao?

Vào giờ phút này, cô không có cách này suy tư nhiều như vậy.

Anh bá đạo tuyên bố, nói cô dành riêng cho một mình anh, cô không cách nào phủ nhận điểm này, nhưng trong mắt anh, thật ra cô chỉ là một đồ vật đúng không? Nếu đã thuộc về anh, thì không cho người khác mơ ước.

“Tại sao lại rơi nước mắt?” Anh nói nhỏ, đầu lưỡi dịu dàng cuốn đi nước mắt như trân châu của cô, bàn tay trượt vào trong mền vuốt ve thân thể khẽ run.

“Quân...” Cô lẩm bẩm, lựa chọn coi thường cảm xúc tự thấy xót xa trong lòng, phản ứng trở nên nóng bỏng, chủ động ôm gáy anh, nhiệt tình hôn anh, tay nhỏ bé cũng bận rộn cởi quần áo của hai người.

“Còn nói em không cần sao?” Lôi Quân cười khê, ngực trần cường tráng đè lên thân thể uyển chuyển của cô lần nữa, “Tiểu Vân, em còn đói khát hơn tôi.”

“Yêu em... Dùng sức yêu em, van cầu anh...” Cô phải chân thật cảm nhận anh. Lòng cô đau đớn, trừ chỗ kết hợp của hai người mang đến cảm giác vui sướng tốt đẹp, không có bất kỳ phương thức nào khác có thể tạo nên.

“Quân, yêu em, van cầu anh...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu của cô khẽ chạm vào lồng ngực anh, để anh thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Từng tiếng cầu xin trầm nhẹ đó, con người tâm địa sắt đá rắn rỏi đi nữa cũng hóa thành ngón tay mềm.

Nâng cao hông đẹp của cô, anh tập trung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, eo ếch trầm xuống, phái nam nóng như sắt lập tức tiến vào trong cơ thể của cô, mở rộng hành lang tinh tế ra, làm cho ảm áp của cô hoàn toàn nuốt lấy anh.

“A -”

“Ừ...”

Khoảnh khắc khi kết hợp, hai người cùng nhau thở dốc, đùi ngọc thon dài của cô càng nhiệt tình khóa chặt eo anh, không tự chủ nâng eo nhỏ nhún lên, không nói gì mà thúc giục anh hành động.

“Đừng gấp, cô gái của tôi... Em muốn, tôi sẽ cho em toàn bộ.”

Đêm vẫn còn rất dài, một trận thuộc về yêu, thuộc về tình dục dây dưa mới bắt đầu, tối nay, anh và cô đều đạt đến thỏa mãn cực hạn nhất, hơi thở hai bên cùng khắt khao say mê...

4. Chương 3

Editor: Puck

Móng eo khỏe mạnh của người đàn ông không ngừng đụng chạm lấy giữa chân cô, lực lượng mạnh mẽ xâm nhập vào trong cơ thể cô hết lần này đến lần khác, mùi mồ hôi tràn ngập mùi xạ hương nhỏ xuống từ khuôn mặt thẹn thùng đến trên ngực cao ngất của cô, hòa quyện với mồ hôi cô tiết ra, hương vị giao hòa nhuộm đầy không gian không khí dâm dục.

“Quân... Hừ ừ...”

Phương Tịnh Vân bắt lực lại động tình kêu lên, lúc này tay nhỏ bé mềm nhũn nắm chặt lấy bắp thịt trên hai cánh tay của Lôi Quân, eo thon không tự chủ mà nghênh đón mỗi lần xâm nhập của anh.

Giường lớn gần như không chịu nổi nhịp điệu nhiệt liệt của bọn họ, phát ra âm thanh kéo kẹt, pha lẫn với tiếng thở dốc thô ráp của nam nữ.

“Cách người đàn ông khác xa một chút, em là của tôi, nghe không? Em chỉ có thể là của tôi.” Lôi Quân đặt xuống lời thề, in vô số dấu vết lên thân thể xinh đẹp của cô.

Anh dùng sức muốn cô, đoạt lấy tất cả giác quan tri giác của cô.

Lực lượng sinh mệnh nóng rực của anh ra vào trong cơ thể căng chặt của cô, khiến chỗ ảm áp của phái nữ kia hoàn toàn bao quanh, làm dịu, anh tận tình thưởng thức vẻ đẹp của cô.

“Anh... Chậm một chút, Quân... Không được, em theo không kịp... A a -”

Phương Tịnh Vân khóc thút thít rồi, nước mắt mừng rỡ khôn xiết lại thỏa mãn khuấy đảo toàn bộ lý trí của cô, cô giống như là động vật nhỏ bị con chim ưng lớn quắp lấy, bị vuốt ưng hung hăng tóm được, nhấc lên thật cao, cô không cách nào chạy trốn, có khoái cảm điên cuồng trước khi gặp cái chết.

Bàn tay phái nam thô tục dao động không ngừng trên vú đẹp của cô, anh đè cô xuống, dùng phương pháp thấp hèn đùa bỡn nụ hoa nhạy cảm của cô, kéo, nhào hai nhụy hoa cho đến khi đỏ thắm.

Anh cúi đầu ngậm lấy hai nụ hoa, đầu lưỡi vòng quanh nụ hoa tưởng đau vẽ vòng vòng, dùng sức hút mút, anh yêu say đắm vô cùng mà thưởng thức cảm xúc phong phú này, tham lam mà cướp lấy mỗi một tắc hương thơm của cô.

“Quân...” Phương Tịnh Vân cho rằng mình thét chói tai, thật ra chỉ bật ra rên rỉ mềm mại quyến rũ đáng thương.

Cô vận vẹo dưới thân thể cường tráng của anh, đóa hoa nữ tính ngọt ngào giữa hai chân ngâm lấy to và dài của anh, dịch ái tình tận tình ước át chỗ hai người liên tiếp tiếp xúc.

Tốc độ đâm vào rút ra của anh từ vội vàng cướp thành trì dần thông thả, mộng gầy hơi nhô lên, sau đó nặng nề cho cô một cái, vùi sâu vào nơi sâu nhất, hoàn toàn lấp đầy bụng cô.

“A a -” Phương Tịnh Vân đã không biết làm thế nào mới tốt, ý thức của cô dần mơ hồ, có thứ gì đó điên cuồng phát tiết ra từ dưới bụng...

Cô tìm được thỏa mãn, nhưng người đàn ông vẫn không có ý định bỏ qua cho cô, trận giao chiến yêu này không nhanh chấm dứt như vậy.

Lôi Quân khẽ cắn lên vành tai xinh đẹp nóng bỏng của cô, hơi đùa cợt mà nói nhỏ, “Nhanh như vậy đã đi sao? Tiểu Vân, em vẫn chưa cho tôi ăn no.”

“Người ta... Không được...” Cô hơi run rẩy, mồ hôi ướt khuôn mặt nhỏ, thân thể trần trụi nổi lên phần hồng xinh đẹp quyến rũ trước nay chưa từng có, nhưng cung cấp bữa tiệc ngon lành lớn cho đàn ông thường thức.

“Em muốn tôi dùng sức yêu em, không phải sao?” Lôi Quân cười nhẹ, ngũ quan lập tức bị một tầng tình dục nồng đậm bao phủ, đôi mắt này có vẻ đặc biệt thâm thúy.

Anh chôn trong chỗ sâu của cô, dùng phương thức tra tấn người mà chậm rãi di chuyển, nhùng nhằng, cố tình muốn ép cô gái nhỏ đáng thương đến điên cuồng.

“Ừ hừ... Quân...” Phương Tịnh Vân run rẩy, ngay cả hô hấp cũng đang run.

“Cô gái đáng thương.” Tuy Lôi Quân nói vậy, nhưng lại không có tính toán bỏ qua cho cô, anh cho cô một cái hôn sâu, đầu lưỡi linh hoạt quần quýt trong cái miệng ngọt ngào của cô, bắt buộc cô ngâm lấy lưỡi anh, giống như huyết tối giữa đùi cô ngâm lấy to và dài của anh.

Thật sự không thể hô hấp... Phương Tịnh Vân bị sửa chữa đến hỗn loạn, khi người đàn ông không dễ gì rút ra khỏi miệng cô, cô cảm giác được luồng nhiệt đang giữ lấy cô cũng đồng thời rút ra khỏi cơ thể.

“A...” Toàn thân cô lại run lên.

Mắt đẹp khép hờ, hơi thở suy yếu, cô còn đang chìm chìm nổi nổi trong hải dương kích động, lật thân thể yếu ớt như không xương của cô qua.

Cô nằm sấp trên giường lớn, gương mặt phát sốt cọ cọ ga giường phía dưới, khuôn mặt nhỏ hơi chếch qua, ánh mắt mơ màng đang muốn nhìn người đàn ông sau lưng qua hàng mi, ai biết eo nhỏ lại bị người giữ chặt, anh mở rộng hai đầu gối của cô ra, nâng cao mông đẹp, eo trắng kiêu đặt lên từ phía sau.

“Quân... Anh... A?!” Lời muốn nói đều bị anh đột nhiên tấn công giữ lấy.

“Tôi nói, sẽ dùng sức yêu em, dùng tất cả các phương thức.” Trong đáy mắt âm trầm của Lôi Quân xao động hai ánh lửa gian manh, khuôn mặt anh tuấn như ma quỷ đủ để cướp lấy trái tim của bất kỳ người phụ nữ nào.

Đoạt lấy cô lần nữa, anh triển khai toàn bộ sức lực của mình.

Anh vừa hung ác lại mạnh mẽ xuyên vào mềm mại của cô, trong huyết tối mê người nhỏ ra thủy triều tình ái, dịch âm dồi dào lây dính hai người, thậm chí trượt xuống trong đùi mềm mại của cô.

“Quân... A a... Không muốn nữa, van xin anh, chậm một chút, van xin anh...” Vú đẹp không bị cản trở mà lắc lư, sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt của cô dính trên gò má và cổ trắng ngọc.

Cô gào khóc, rên rỉ, diễm đam đáng yêu mà khóc nức nở, cầu khẩn, van xin người đàn ông thông thả lại, đáng tiếc Lôi Quân đang không ngừng đụng chạm lấy mông cô hoàn toàn mất điếc tai ngơ, nếu cô là của anh, thì anh có thể tìm được thỏa mãn hoàn toàn trên người cô.

Anh muốn phát tiết, anh muốn cô thuần phục, người đàn ông của cô chỉ có một người là anh!

Phương Tịnh Vân lại thét chói tai lần nữa, bàn tay nắm chặt ga giường run rẩy, cuối cùng không chịu nổi, thân thể mềm oặt của cô ngã quỵ về trước, nhưng mộng tròn vẫn bị Lôi Quân nhấc lên cao cao, anh liên tục ra vào.

“Em thật sự rất không ngoan, lại tự mình vụng trộm đi.” Anh lại đùa cợt lần nữa, đột nhiên gia tăng luật động của eo nhỏ.

Phái nữ thơm tho này đang xiết chặt anh, Lôi Quân không có ý định cưỡng lại, mười ngón tay giữ chặt eo thon mềm mại của cô, anh như muốn đụng hồng cô, ra sức mà đút vào.

“A a...” Đầu tiên là hơi thở gấp gáp thô thiển, tiếp theo là một tiếng gầm nhẹ, anh tiến thật sâu vào trong cơ thể cô, sinh mệnh đậm đặc nóng bỏng bộc phát bắn ra ở lõi vào, bắn một ít vào trong vùng biển ẩm áp.

“Hu...” Phương Tịnh Vân đã sớm mơ hồ không tự chủ mà khóc thút thít.

Nước mắt ướt mặt cô, khi Lôi Quân bắn hạt giống mạnh mẽ vào trong bụng cô thì cô vẫn cảm nhận được lực lượng kinh người này, trong lúc vô tình lại đạt tới cao trào lần nữa, giống như trong đám mây, bay bổng, không có chút phiền não nào...

Không có chút phiền não nào...

Đang trong hồi thở phái nam quen thuộc lại an toàn, khỏe miệng cô thỏa mãn nhếch lên, rơi vào mộng đẹp.

Trải qua một trận phong ba nhỏ, ngày nghỉ ở Nhật Bản cũng đã hết.

Trở lại Đài Loan, Lôi Quân vẫn ném toàn bộ tinh lực trên công việc, cả ngày đấu tranh anh dừng trong đồng tiền tài, chơi trò chơi cạnh tranh trong kinh doanh, đối với anh, là người đàn ông thích kích thích lại có lòng hiếu thắng mạnh mẽ, không thể là khiêu chiến tốt hơn, anh đạt được cảm giác thành tựu trong đó.

Phương Tịnh Vân cũng trở về cuộc sống vốn có, yên tĩnh, không tranh với đời, ở trong căn biệt thự màu trắng anh đã làm vì cô.

Sau buổi trưa, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ sát đất nhẹ nhàng rải khắp phòng khách to lớn.

Phương Tịnh Vân thôi đi dạo, mới vừa bước vào phòng khách, chỉ nghe thấy có tiếng người nào đó vội vã cất giấu thứ gì đó đi.

“Dì Lan?” Cần cổ xinh xắn vừa ngẩng lên, cô không khỏi thấy quái lạ mà nhìn La Lan – quản gia biệt thự. “Làm sao vậy?”

“Không sao.” La Lan lắc lắc đầu, mặc dù tuổi đã qua năm mươi, nhưng bởi vì bình thường ít nói, ít cười, mặt nghiêm túc nên cũng không có nhiều nếp nhăn.

“Dì giấu thứ gì không cho tôi xem sao?” Phương Tịnh Vân dụ dằng hỏi. Cô vẫn rất thích vị quản gia cẩn thận tỉ mỉ này, thời gian dài chung đụng, cô hiểu được thật ra dì Lan chỉ là người trong nóng ngoài lạnh.

“Không có gì, chỉ là chút tạp chí thôi, không biết ai mang vào... Tôi đang kêu bọn họ xử lý sạch.” Nói xong, La Lan thu dọn gọn gàng mặt bàn, mang theo hai bản tuần san mới phát hành định bỏ đi, lại không quên hỏi thăm, “Tiểu thư muốn dùng một chút trà chiều không? Tôi kêu người nướng bánh pudding và nước trái cây lại đây, lại hâm một bình trà oải hương, được không?”

Phương Tịnh Vân thờ dãi trong lòng, khuôn mặt nhỏ không chút cảm xúc.

“Không cần điểm tâm, tôi uống chút trà chiều là được rồi. Còn có... Để tuần san lại cho tôi giải buồn đi?” Không đợi La Lan trả lời, cô cười một tiếng, đã tỉnh quái đoạt lại từ trong tay người ta.

“Tiểu thư, không cần nhìn, không có gì hay -”

Không còn kịp rồi.

Mở hai bản tuần san bất quá ra, trên bìa in hình Lôi Quân rất lớn, anh thân thiết mà ôm lấy một cô gái vóc dáng uyển chuyển, diện mạo xinh đẹp trong ngực, người kia dựa sát vào trong ngực anh, mặc dù bị chụp trộm, nhưng nụ cười kia vẫn xán lạn như thế, đẹp khiến người ta không thể hô hấp, không thể hít thở...

Trong lúc nhất thời Phương Tịnh Vân không nói ra lời, trong cổ họng toàn chua xót, kinh ngạc nhìn mấy hàng chữ, viết –

Tổng giám đốc Kim Khổng rơi vào lưới tình, ra vào như hình với bóng với người mẫu hai dòng máu!

Lãng tử tình trường Lôi Quân qua đêm với người mẫu xinh đẹp, làm đêm tình mãnh liệt!

Cô biết người đàn ông giống như anh, không có khả năng tận tâm với bất kỳ người phụ nữ nào, cô cũng biết có không ít người đẹp vây quanh anh, cầu xin sự chú ý và thương yêu của anh, mà từ trước đến nay, anh thưởng thức tất cả, trên cao với vợ, liếc nhìn người ta bằng nửa con mắt, coi phụ nữ thành đồ chơi...

Cô biết rất rõ, nhưng hết lần này tới lần khác tự lừa gạt mình, cho rằng yên lặng mà chờ đợi anh, một ngày nào đó anh sẽ biết tình cảm của cô, sẽ báo đáp cô.

Phụ nữ chính là ngốc, vì yêu, có thể vứt bỏ tự tôn.

Ở trong cảm nhận của anh, cô chẳng qua chỉ là một món đồ chơi thôi phải không? Anh tạo một tòa biệt thự màu trắng này vì cô, nói toạc ra, chỉ là một nhà tù nuôi dưỡng vật cưng.

Trong tình yêu không thể thức tỉnh, cô ai cũng không yêu, sao lại động tình vì anh.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” La Lan trầm tĩnh hỏi thăm lại lộ ra quan tâm rõ ràng.

Phương Tịnh Vân định thần lại, liếc nhìn quần gia, lắc lắc đầu như không có việc gì nói: “Không sao... Tôi rất khỏe.”

Mặc dù hiểu anh không thể dành riêng cho mình cô, nhưng lúc mở tấm hình bìa thân mật này ra ngay trước mắt, thật ra lòng cô đau như cắt, không thể tiếp tục lừa gạt mình.

“Sắc mặt tiểu thư nhợt nhạt.” La Lan hơi lo âu nhìn cô.

Vì để cho quần gia yên tâm, Phương Tịnh Vân miễn cưỡng nhe răng cười, đặt tuần san ở bên cạnh bàn. “Tôi thật sự vô cùng tốt. Di Lan, phiền di mang một ly trà vào cho tôi, tôi lên lầu trước.”

“Được.”

“Cám ơn.” Nhẹ nhàng gạt đầu, cô xoay người đi lên lầu, mấy phút sau trở lại phòng ngủ của mình.

Ngồi bên giường, bàn tay nhỏ bé vuốt ve chăn mền chất liệu tinh tế, trong lòng dâng lên đau buồn tầng tầng lớp lớp.

Ở trên giường này, cô để cho người đàn ông kia yêu vô số lần, dưới thân thể cường tráng của anh, cô hết lần này đến lần khác rơi vào cảnh giới điên rồ lại tràn ngập vui sướng vô cùng, linh hồn của cô không hề chỉ thuộc về một mình cô, từ khoảnh khắc gặp mặt anh, đã bị anh bắt đi làm tù binh, nếu như không có anh, cô có thể toàn vẹn sao?

Nhưng mà với anh, cô xem như có cũng được mà không có cũng được đúng không? Có thể lấy cô thay thế quá nhiều người phụ nữ khác, nhiều lắm, anh vốn không quan tâm.

Thở dài yếu ớt, hốc mắt ảm ướt, cô không thích bản thân sao lại tự thấy xót xa, rồi kiềm chế không được.

Cuộn mình nằm xuống giường, cô kéo chăn mỏng che thân thể, vô ý thức muốn hấp thu lấy mùi anh từng lưu lại.

Nói không chừng, hiện giờ anh đang dùng phương thức từng yêu cô, nhiệt liệt mà yêu niềm vui mới được anh ôm vào trong ngực...

Không! Không cần! Lòng đau đau quá... Cô không muốn nghĩ, không muốn nghĩ... Càng nghĩ, chỉ càng đau khổ mà thôi, sao ông trời không làm chủ cho cô? Tại sao...

Thần trí điên loạn phập phồng, mơ mơ màng màng, cô như đang ngủ.

Cô giống như nghe thấy di Lan đi vào, khẽ gọi cô, nhưng cô không trả lời, mặc kệ ý thức ngã vào tầng bảo vệ thật sâu, tạm thời tách rời khỏi tất cả sự thật, cô nghĩ, nếu có thể ngủ một giấc thật ngon, hoặc là có thể có sức lực đi đối mặt với tất cả.

Ngủ đi... Đừng nghĩ nữa... Cô mệt mỏi quá...

Rất lâu sau, khi cô mở to mắt, từ trên giường chậm rãi nâng người dậy, ngoài cửa sổ đã tối tăm, mà trong phòng ngủ chỉ lóe lên ánh đèn tường màu vàng nhạt.

Cô ngủ rất lâu, cần cần môi mềm, cô thầm nghĩ.

“Dì Lan nói, từ xế chiều thân thể của em đã không thoải mái?”

“Hả?!” Nghe giọng nói trầm thấp của phái nam bỗng nhiên vang lên, Phương Tịnh Vân giật mình, vội ngoái đầu lại nhìn.

Chẳng biết Lôi Quân vào từ lúc nào, vẫn đang nhàn nhã thong dong ngồi trên ghế sa lon đơn.

Ánh mắt anh đen thẫm, chớp cũng không chớp mà nhìn thẳng cô, phảng phất như đã nhìn cô từ rất lâu, nhìn thấu cô từ trong ra ngoài.

“Em... Em không sao, em, thân thể em không có không thoải mái.” Phương Tịnh Vân tránh ánh mắt tìm tòi và chăm chú của anh, nhẹ cúi cổ xuống.

Không muốn để cho anh nhìn ra đau đớn trong lòng, sẽ chỉ càng làm cho cô vô cùng xấu hổ...

Hít một hơi thật sâu, cô vuốt vuốt khuôn mặt mới tỉnh ngủ, nhỏ giọng nói: “Anh đã đến lâu rồi à? Sao không đánh thức em?”

Lôi Quân mím môi không nói, hai ánh mắt hàm chứa ý tứ khác nhìn khiến tim cô đập rộn lên.

Phương Tịnh Vân liếc mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ cổ để bàn tinh xảo đặt trên tủ đầu giường, không khỏi than nhẹ, “Đã sắp tám giờ! Trời ạ, sao em lại ngủ như vậy? Anh ăn cơm chưa? Nếu vẫn chưa ăn, em xuống bếp nấu tô mì hải sản cho anh? Hay anh muốn ăn cơm chiên thập cẩm? Em có thể nấu thêm một nồi súp borsch *.” Tất cả các món cô nói đều là món anh thích ăn.

(*) Borsch (borscht, bortsch, borstch, borsh, borshch) là một món súp có nguồn gốc từ Ukraina, phổ biến ở nhiều quốc gia Đông và Trung Âu. Ở phần lớn các nước, củ cải đường là thành phần chính cho món ăn này khiến nó có màu đỏ tía. Ở một số nước, cà chua mới là thành phần chính còn củ cải đường là nguyên liệu thứ hai. (Nguồn: Wikipedia)

Vừa nói xong, cô vội vàng vén chăn lên xuống giường, hai chân trần trắng nõn thanh tú còn chưa kịp đeo dép, một trận choáng váng đột nhiên đánh úp lại.

“Ừm...” Cô không tự chủ quơ quơ, thân thể vừa đứng lên mắt thấy lại muốn té nhào vào giường, cánh tay phái nam cường tráng đột nhiên thò ra, ôm thân thể mảnh khảnh của cô vào trong lòng.

Lôi Quân ôm cô ngồi xuống giường, đặt cô trên bắp đùi, hơi ép buộc mà nâng cái cằm xinh đẹp thuần khiết của cô lên, ánh mắt mắt bắt bẻ lợi hại giống như chim ưng xem xét kỹ lưỡng khuôn mặt nhỏ tái nhợt không còn chút máu của cô.

“Thân thể không thoải mái tại sao không nói?” Giọng điệu hỏi han của anh không tốt lắm.

“Em không sao... Thật sự...” Hơi muốn ói, cô vẫn nhịn xuống.

Thấy anh vươn tay về phía điện thoại ở tủ đầu giường, cô vội vã cầm bàn tay anh, “Anh muốn làm gì?”

“Tôi gọi bác sỹ Hàn tới kiểm tra giúp em.”

“Không cần. Quân, em không sao, thật sự không sao, em chỉ hơi đứng không vững, không cần điều động lớn như vậy...”

Ánh mắt cầu xin của cô lay động lòng người, cầu xin yếu đuối lại thỉnh cầu mềm mại, sợ rằng người có tâm địa sắt đá cũng không chống lại được.

Lôi Quân nhìn nàng vài giây, cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

“Có thể không gặp bác sỹ, vừa rồi tôi kêu dì Lan dọn phòng bếp làm thêm mấy món ăn, em phải ngoan ngoan ăn sạch.”

Phương Tịnh Vân cắn cắn môi, “Ừm...”

Anh cúi đầu hôn lên gò má cô, “Tôi muốn nuôi em béo một chút, thêm một chút thịt, eo của em nhỏ như vậy, tôi sợ thật sự đựng hông em rồi.”

“Anh -” Bởi vì lời nói lộ liễu của người đàn ông mà khuôn mặt nhỏ tái nhợt đỏ mặt, nhìn có vẻ khỏe mạnh hơn nhiều.

“Tôi như thế nào?” Lôi Quân mang theo ý cười hỏi, vô cùng không đứng đắn, bàn tay vô ý có ý vuốt ve bên eo cô, còn chậm rãi mà dời lên trên, khẽ gãi dưới vú cô.

“Anh đừng như vậy...” Cô nên thử chống lại anh, đợi đến ngày nào đó anh chán ghét cô làm bạn, niềm vui mới đổi lấy niềm vui cũ là cô, thì lòng của cô sẽ không đau như vậy.

“Tôi không như thế nào.” Ngón tay Lôi Quân rất cố ý mà dao động gần chỗ mẫn cảm của cô, khiêu khích cô khẽ run rẩy, cũng không cho cô sáng khoái.

Hô hấp của Phương Tịnh Vân dần nặng nề, mông đẹp ngọc ngậy trên đùi anh theo bản năng, cô muốn né tránh mỗi đụng chạm của anh, nhưng thân thể lại thành thực mà sinh ra phản ứng với mỗi vuốt ve của anh.

“Muốn tôi cho thêm một chút sao?” Lôi Quân vốn hoàn toàn nắm giữ nhược điểm của cô, tùy tiện có thể làm sụp đổ kiên quyết đó.

“Em muốn tắm, anh có thể buông em ra không...” Có lẽ tạm thời kiềm chế né tránh anh. Dù sao chỉ cần nghĩ tới có lẽ mấy giờ trước hai cánh tay anh mới ôm người phụ nữ khác, lòng của cô lại dày vò một trận.

“Tôi không muốn.” Lôi Quân bá đạo nói.

Anh cảm giác được cô vô tình hay cố ý mà đẩy ra, một tay ôm cô chặt hơn, tay kia xấu xa mà luồn vào áo cô, nhét vào trong áo lót, nắm lấy vú căng đầy của cô.

“Anh, anh không nên như vậy, em muốn tắm rửa, sau đó em, em... Em đói bụng rồi.” Lấy cớ càng nói càng sứt sọc, nụ hoa nhạy cảm của cô lại lập tức nổi lên phản ứng dưới lòng bàn tay thô ráp cọ xát của anh, bụng cảm thấy trống không, cảm thấy một luồng nóng ướt quen thuộc chảy ra giữa đùi.

“Được. Tắm rửa trước, sau đó ăn cơm.” Lôi Quân rộng rãi nói.

Ngay sau đó, anh đột nhiên ôm cô lên, đi về phía phòng tắm rộng lớn được trang bị phía bên kia phòng ngủ.

“Quân, anh muốn làm gì?” Phương Tịnh Vân sợ hết hồn.

“Em nói đi?” Anh cúi mắt xấu xa xuống, thoải mái mà ôm cô bước vào trong phòng tắm.

Cô dĩ nhiên hiểu được ý đồ của anh, trước đây, bọn họ đã tắm rửa cùng nhau vô số lần, tận tình hoan ái trong phòng tắm rộng lớn lại thoải mái, nhưng vào giờ phút này, cô không nghĩ tới.

“Anh thả em xuống, em, em muốn mình yên tĩnh tắm, anh... Nếu như anh muốn tắm, trong nhà còn có phòng tắm khác, bằng không... Anh, anh anh tắm trước?” Nhớ tới mỗi lần bọn họ đã làm trong bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại không nhận được mà đỏ ửng.

Lôi Quân nói nhỏ, “Không cần phiền phức như vậy.”

“Nhưng mà -”

“Tiểu Vân, em đang sợ tôi sao?” Anh đột nhiên hỏi.

Phương Tịnh Vân lập tức ngậm miệng không trả lời được, cắn môi mềm, ánh mắt sáng toát ra quá nhiều tình cảm.

“Em... Em không có, em không sợ anh.”

“Vậy tại sao lại trốn tôi?” Độc tác cơ thể của cô đã sớm nói cho anh tất cả. Cô muốn né tránh anh, anh tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

“Em không trốn anh...” Cô nói hơi chột dạ, cổ trắng ngọc yếu ớt không khỏi cúi xuống.

“Là vì bài viết trên tuần san bát quái và anh chụp sao?”

“Hả?!” Cô không ngờ anh sẽ đoán được, chắc tám phần là do dì Lan tiết lộ cho anh? “Không phải... Em không có.”

“Không có là tốt nhất.” Anh cười như không cười nói, đáy mắt toát ra hai ngọn lửa, hơi thở nóng bỏng phun lên má mềm và bên tai cô, “Em càng tránh tôi, tôi càng muốn em. Tiểu Vân... Em biết hậu quả khi chọc giận tôi, em muốn chịu đựng một lần nữa sao? Thôi bạo một chút, không cần thương hương tiếc ngọc, em thích như vậy sao?”

Lòng Phương Tịnh Vân run lên.

Nhớ tới có một lần, cô và anh chiến tranh lạnh, phản ứng khi đó của anh thật đáng sợ, cô lại dám chặn anh ngoài cửa phòng, ngược lại khơi dậy lên dục vọng chinh phục kinh người của anh.

Một lần đó, cô triệt để ném trái mìn vị bay tán loạn trên thiên đường và vào địa ngục, anh vây hãm cô trong phòng suốt ba ngày, đòi hỏi hết lần này đến lần khác trên cơ thể mềm mại của cô, cô cảm giác mình giống như một đầu thú cái chỉ biết phóng túng, cuồng loạn, kêu gào, mất đi bản thân trong đầy đủ mạnh mẽ mà có lực của anh...

“Em không có...” Đè xuống đau lòng không xua tan đi được, cô lẩm bẩm, mặc anh đặt cô vào trong bồn tắm bằng sứ trắng, anh bắt đầu ra tay cởi bỏ quần áo của cô.

Khuôn mặt tuần tú như ma quỷ của Lôi Quân nghiêng gần, nhỏ giọng nói bên tai trơn bóng thanh khiết của cô: “Tôi biết em thích gì, tiểu Vân... Tôi hiểu rõ em hơn chính em.”

5. Chương 4

Editor: Puck

Dòng nước ấm áp không ngừng chảy ra từ vòi nước tinh xảo, quanh mình tràn ngập hơi nước, trong không khí ướt át càng lộ ra ham muốn, giống như một khi ngã vào bên trong, chỉ có thể sa vào, vĩnh viễn tránh không ra.

Quần áo đều bị cởi đi, tiện tay vứt trên sàn nhà bằng gạch men sứ đẹp đẽ, Phương Tịnh Vân cảm thấy xót xa vô hạn, thân thể ngọc ngà trần trụi của cô như sinh ra vì anh, mặc dù nghĩ tới phải chống lại, nhưng vẫn bị người đàn ông này thân phục nắm trong tay.

Dưới nước ấm áp, đùi ngọc của cô mở rộng dạng chân trên đùi trắng kiện của Lôi Quân, hai người đã sớm kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, không chút khe hở, bộ phận cứng rắn của anh đột ngột căng ra chỗ tinh tế của cô, đào vào chỗ sâu nhất, mà cô không có chỗ có thể trốn.

“Thích không? Tiểu Vân...” Lôi Quân xấu xa mà hỏi, bàn tay đầy vết chai cứng bưng lấy vú đẹp khê dao động trong nước, bừa bãi mà vuốt ve, vắn nắn, khi cô không kiềm chế được mà phát ra ngâm nga thì anh cúi đầu ngậm lấy nụ hoa đỏ thắm đã sớm căng trướng vểnh lên dưới trêu đùa của mình, tận tình mà mút lấy.

“Ừ...” Phương Tịnh Vân cảm thấy đầu đốn mà nhú mào, mùi vị điên cuồng này luôn vừa đau lại vừa vui sướng.

“Nếu tôi lại dùng thêm chút sức thì sao?” Anh vừa liếm láp vẻ ngọt ngào của cô vừa hỏi, không đợi câu trả lời của cô, bàn tay to đã tùy ý nắm bóp vú cô, lực tay này không dịu dàng.

“A a -” Cô thở nhẹ, ngửa khuôn mặt nhỏ lên thật cao, cung cấp mảnh lớn da thịt mềm mại trước ngực cho người đàn ông nhắm nháp, sinh mệnh cường tráng lại phong phú xoay tròn trong cơ thể cô, luật động lên, đẩy vào trong ấm áp nữ tính, cũng mang hồn vía của cô lên không trung.

Sau một trận xâm lược kịch liệt, người đàn ông cuối cùng khê chậm lại lực và tốc độ.

“Nếu tôi cũng làm chuyện này với những người phụ nữ khác, em sẽ để ý sao?” Khẽ cắn vai mềm của cô, Lôi Quân đột nhiên hỏi.

Tại sao lại hỏi cô? Cô có tư cách để ý sao? Cô có thể để ý à...

Phương Tịnh Vân thở hổn hển, yếu ớt mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn khuôn mặt anh tuần gần trong gang tấc.

“Có sao?” Anh tiếp tục ép hỏi.

“Em... Không sao cả... Anh muốn cùng một chỗ với ai, đó là... Là quyền tự do của anh, em không quản được...” Là cô cam tâm tình nguyện đi theo anh, ngay từ đầu đã không công bằng.

Tin bất quá về anh chưa bao giờ từng dứt đoạn, chỉ có điều cô vẫn tồn tại tâm lý dằn dỗi, lựa chọn không nghe không hỏi, núp trong bóng tối tự lừa gạt mình mà thôi.

Tại sao lại khơi lên hỏi cô? Muốn cô trả lời vấn đề như vậy, lòng cô đau, đau quá...

Không biết chuyện gì xảy ra, sắc mặt Lôi Quân đột nhiên trở nên thâm trầm.

Anh tập trung theo dõi từng biểu hiện nhỏ trên mặt cô, mắt đen thâm thúy hiện lên hung ác nham hiểm, dường như dưới hàm đẹp mắt càng căng chặt hơn.

“Rất tốt, em có thể nghĩ như vậy là tốt nhất.”

Anh đột nhiên hôn miệng nhỏ của cô, mang theo ý tứ trừng phạt nồng đậm, hôn đến suýt nữa cô không thở nổi.

“Ưm ưm...” Tay trắng nõn của Phương Tịnh Vân bám lấy vai rộng của anh, khuôn ngực mềm mại để lên lồng ngực cường tráng, bị động mà thừa nhận công kích của anh.

Mười ngón tay anh giữ chặt eo nhỏ của cô, dưới nước, động tác của anh càng lúc càng lớn, đụng chạm kịch liệt khiến sóng nước dữ dội, vấy đầy ướt cả nền.

“A a – Quân -” Phương Tịnh Vân gào thét, có cảm giác đáng sợ, giống như nước bao quanh anh đều sôi sùng sục rồi, bọn họ đặt mình trong nhiệt độ cao, không chỉ có thân thể, ngay cả linh hồn cũng đang thiêu đốt.

“Vì thưởng cho em hào phóng, tôi nên hầu hạ em thật tốt, mang đến vui vẻ cho em, không phải sao?”

“Không... Không nên như vậy...” Loáng thoáng, cô cảm nhận được người đàn ông này bị chọc giận, cô không rõ nguyên nhân chân chính.

Tại sao tức giận với cô?

Cô đã cố gắng mà dồn nén bản thân, không muốn tạo thành phức tạp cho anh, anh còn muốn cô làm như thế nào?

Cô không hiểu. Không hiểu nổi...

“Tại sao không cần? Tiểu Vân thân ái của tôi, em sẽ thích, tôi hiểu rõ, chúng ta luôn có thể chơi rất vui vẻ, không phải sao?” Giọng nói mang cười của anh mang theo áp bức khó hiểu, không để cho cô có thể thở dốc.

Anh bị cô chọc giận sao? Không... Cô không muốn trải nghiệm một lần nữa, chút “Thủ đoạn” kia sẽ ép cô điên hoàn toàn...

“Em không muốn... Anh, anh buông em ra, em không muốn...” Cô bắt đầu từ chối lồng ngực của anh.

Cánh tay phải nam mạnh mẽ mà có lực khóa cô lại, môi mỏng của Lôi Quân vừa phun, giọng nói đầy truyền cảm giống như từ trong địa ngục truyền đến, “Không còn kịp rồi. Tiểu Vân, sao tôi lại có thể cam lòng buông em ra? Chúng ta vừa mới bắt đầu chơi thôi mà.”

“Hu...” Cô tuyệt vọng khóc nức nở, trốn cũng trốn không thoát.

Đau đớn tột cùng lại cực kỳ hưởng thụ.

Bay tán loạn tới lui giữa địa ngục với thiên đường, hết lần này đến lần khác, không có ngày cũng không có đêm, chỉ có một dục vọng như vực sâu không đáy, dâm loạn, điên rồ, thoát khỏi gông cùm đạo đức, dùng hết các tư thế hạ lưu, Lôi Quân bắt chấp tất cả mà muốn thiên hạ nhỏ dưới người, lực lượng mạnh mẽ khiến Phương Tịnh Vân hoàn toàn thần phục, triệt để giao ra thể xác và tinh thần.

Anh đòi hỏi cô vô độ, hai thân thể trần trụi quấn chặt nhau cả đêm, quay cuồng trong dâm dục, mãi cho đến khi ngoài cửa sổ hơi lộ ra ánh sáng, anh mới thoát khỏi chỗ sâu nơi ẩm áp của cô, không biết tìm được cao trào lần thứ bao nhiêu, một bộ phận của anh thậm chí còn chôn giữa đùi cô, hai thân thể mệt mỏi lại thỏa mãn mới rồi cuộc nặng nề tạm nghỉ.

Phương Tịnh Vân tỉnh khi ánh mặt trời xán lạn sau buổi trưa.

Thể lực hoàn toàn cạn kiệt, bị “Sửa” cực kỳ triệt để, nếu không phải nhu cầu sinh lý thúc giục, nói không chừng cô còn tiếp tục bỏ mặc bản thân thiếp đi.

Khi tỉnh lại, trong phòng ngủ mất trật tự không chịu nổi chỉ còn mỗi mình cô.

Đầu vẫn còn hơi choáng váng, cô kéo thân thể bị dày vò đến khắp nơi đều là dấu “Ô mai”, cố hết sức xuống giường, dựa vào hai chân như nhũn ra, chậm rì rì đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, đầu tiên cô mở một bồn nước ấm vì mình, như người máy không có cảm xúc làm một loạt động tác, sau khi tắm xong, tinh thần rồi cuộc chuyển biến tốt lên rất nhiều.

Lấy khăn tắm lớn trên kệ lau khô thân thể ướt át, cô mặc áo choàng tắm, lại chậm chạp đi tới, đi qua trước gương to, cô không tự chủ mà dừng lại, khuôn mặt hơi nghiêng, kinh ngạc mà nhìn người phụ nữ tái nhợt trong gương.

Đây là cô sao? Đôi mắt đau thương, chân mày và lông mi buồn bã, cánh môi bị hôn đến sưng đỏ, da thịt phần cổ và trước ngực trần trụi in vô số vết đỏ.

Tất cả dấu vết đều do người đàn ông kia lưu lại, anh mút, gặm cắn, gieo xuống từng đóa hồng trên làn da tuyết trắng của cô, không chỉ như thế, ngay cả bụng bằng phẳng và bên đùi được áo choàng tắm che kín của cô cũng toàn dấu vết do anh lưu lại.

Đây là cô sao?

Tại sao nhìn cô không sung sướng như vậy?

Chẳng lẽ đây là nguyên dạng của tình yêu?

Yêu một người, nhất định chịu khổ, mặc dù bị anh làm tổn hại, cũng không thể hận anh, thật sao?

Tâm tư hỗn loạn, cho tới bây giờ cô vẫn chưa tìm được đáp án.

Hai chân đột nhiên nhũn ra, cô thở dài, dựa trên gương to ở vách tường mềm yếu ngồi xuống, như động vật nhỏ bị oan ức đến tận cùng cuộn người lại, cúi thấp đầu, hai tay ôm lấy mình.

Mệt mỗi quá... Cô thật sự mệt mỗi quá...

Khi Lôi Quân bước vào phòng ngủ một lần nữa thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Anh ức hiếp cô. Anh thừa nhận.

Lúc này nhìn cô bất lực mà co rúc ở đây, lồng ngực cao lớn của anh khó nói nên lời hết sức căng cứng, cảm thấy đau lòng khi chính mình “Tàn bạo” đủ kiểu trên người cô.

Dù vậy, anh sẽ không nói xin lỗi cô.

Hít một hơi thật sâu, anh đặt khay đồ ăn thức uống lên bàn, ngay sau đó dừng trước mặt cô.

“Cần giúp không?”

Nghe tiếng, Phương Tịnh Vân vội ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thấy là anh, ánh mắt vội vàng nghiêng qua bên cạnh.

Không đợi cô trả lời, Lôi Quân đã chủ động cúi người xuống, cánh tay trắng kiện vòng chắc sau lưng và giữ đầu cô, dễ dàng ôm cô lên khỏi thảm trên đất.

“Không cần, tự em có thể đi, em...” Cô sợ hết hồn, nhưng dưới ánh nhìn thâm trầm soi mói của anh, cự tuyệt tự động ngắt lời rồi.

Thân thể mới vừa tắm rửa tản ra mùi thơm mát mẽ, nhàn nhạt, ngọt ngào, Lôi Quân dùng mũi cao cọ nhẹ lên gò má mềm mại của cô, mặc sức ngửi mùi thơm cơ thể cô.

“Đùi của em bị tôi ép quá lâu, không có khí lực.” Anh đường đường chính chính nói, phát hiện dáng vẻ trong ngực đỏ bừng cả mặt, trong lòng hơi đắc ý, biết không phải cô hoàn toàn không thích anh “Hung ác” suốt cả đêm qua.

Phương Tịnh Vân mắc cỡ không thốt nên lời, đành phải lẳng lẳng để anh ôm mình đến bên giường.

Có thể tám phần thấy cô thật sự yếu ớt, động tác của anh rất yên phận, sau khi đặt cô xuống xong, chỉ kéo chăn mỏng đắp lên cho cô, không có tiếp một bước “Ưc hiếp” người.

“Đói bụng rồi sao?” Lôi Quân cũng ngồi xuống bên giường, không định rời đi.

“Ừ.” Cô gật gật đầu. “Sao có thể không đói bụng? Từ tối hôm qua đến giờ, cô vốn không ăn gì, còn bị anh giằng co suốt đêm.”

Theo bản năng nắm chặt chăn mỏng, cô không nhìn được trộm dò xét anh, không ngờ vừa vặn đối diện với ánh mắt nóng rực của anh, ngực lại đập loạn theo.

Ánh mắt của anh để cho cô nhớ tới mỗi một cảnh đêm qua, giống như cô vẫn không mảnh vải che thân, điên cuồng trong khuỷu tay anh.

“Tôi kêu phòng bếp làm một phần cơm hải sản, còn có salad trái cây em yêu thích nhất và bánh pudding, dì Lan cũng cố ý pha một bình trà oải hương cho em.” Nói xong, anh kéo khay vừa bưng vào trong phòng đến gần, đặt thẳng lên giường lớn.

“Anh... Hôm nay không đi làm sao?” Đối mặt với anh đột nhiên mềm mại, lòng của cô kích động, sợ lộ ra quá nhiều tình cảm, chỉ có thể miễn cưỡng bản thân nhìn xuống.

Lôi Quân cười như không cười, môi mỏng thật gợi cảm.

“Tôi là ông chủ, bao giờ cao hứng đi làm, thì đi làm.” Công ty Kim Khổng của anh tuyển dụng không ít người có năng lực, có những người kia hỗ trợ chuẩn bị, thật ra anh không cần phải chiến đấu như vậy.

“Muốn tôi cho em ăn không?” Anh nhạt nhẽo hỏi, thú hoang điên cuồng thu lại trong cặp mắt sâu.

Phương Tịnh Vân cắn cắn môi mềm, hơi không biết làm sao.

Thật ra cô rất hy vọng anh rời đi, lưu lại cho cô một không gian không bị chấn động, cô vốn không muốn đối mặt với anh nhanh như vậy.

Trong đầu thoát ra vô số rối bời, còn nghĩ không ra một đầu mối, Lôi Quân đã cầm lấy muỗng bạc, xúc một muỗng cơm hải sản đưa đến bên môi cô.

“Ăn.” Anh bình tĩnh mà ra lệnh.

Đừng mong từ chối. Ánh mắt của anh tỏa ra tin tức như vậy.

Lúc này đây, Phương Tịnh Vân đã có kinh nghiệm, chịu đựng mắc cỡ và mê hoặc, đôi môi đỏ mọng của cô khẽ mở, ngậm thìa thức ăn anh đưa tới.

“Ăn ngon không?” Anh hồ hững hỏi, lại đưa tới muỗng thứ hai.

“Ăn ngon.” Nhỏ giọng ngập ngừng, cô ngoan ngoãn nhai, nuốt, chỉ có tiếng muỗng va nhẹ vào đĩa sứ, một lát sau, đĩa cơm hải sản đã ăn hết một nửa, salad trái cây cũng ăn gần hết, Phương Tịnh Vân ăn không nổi nữa.

“Em no bụng... Không ăn được, em muốn uống chút trà, có thể chứ?” Cô thật sự sợ anh sẽ ép ăn.

“Dạ dày em giống như chim nhỏ.” Lôi Quân nửa đùa nửa thật. Anh khó có được không ép buộc cô, sau khi buông muỗng bạc, anh rót một ly trà oải hương đặt vào trong bàn tay nhỏ của cô.

“Cám ơn...” Cẩn môi, Phương Tịnh Vân vô cùng mắc cỡ mà nói nhỏ.

Bá đạo của anh làm cho cô không có cách từ chối, mà mềm mại của anh càng khiến cho tim cô đập nhanh khó đều.

Cô yêu người đàn ông như vậy, là thử thách nghiêm khắc nhất trong cuộc đời này của cô, làm thế nào cũng không đúng, cuối cùng chỉ biết dẫn đến bản thân đau lòng.

Cần gì chứ? Cần gì phải vậy chứ? Phương Tịnh Vân không chỉ tự hỏi một lần, thật sự hiểu được, nếu quả thật tìm được giải đáp, bản thân cũng không cần khổ sở như vậy.

Bưng lấy ly sứ trắng lộng lẫy, cô lẳng lặng uống trà, giống như tất cả đều kém quan trọng hơn uống trà.

Lôi Quân cũng không nói lời nào, yên tĩnh ngồi bên cạnh nhìn cô, hai ánh mắt mịt mờ khó hiểu, cất giấu vô số thứ.

Anh cố ý nhiễu loạn cô sao? Phương Tịnh Vân hơi buồn bực nghĩ, mỗi một tế bào trên thân thể đều còn giữ kích thích dữ dội mang đến bủn rủn của đêm hôm qua, sự có mặt của anh khiến những hình ảnh thân mật dày đặc lại đậm đặc hiện rõ ràng gấp bội, rốt cuộc anh muốn cô như thế nào? Chính là nhất định nhìn cô xấu hổ mới bằng lòng bỏ qua?

“Tại sao anh không đi bận rộn việc khác?” Cô hét chịu nổi, hơi hờn dỗi hỏi.

Lôi Quân hơi nhếch môi, “Tôi lo lắng cho em.”

Hả?! Trái tim cô chấn động mãnh liệt, đôi mắt không khỏi ngước lên, trông thấy dáng vẻ cười như không cười của anh.

“Sao, tôi lo lắng cho em có gì không đúng sao?” Môi mỏng đẹp mắt của phái nam lại nhếch lên, giọng điệu lười biếng dễ nghe.

“Anh, anh, anh...” Trong lúc nhất thời Phương Tịnh Vân nói không ra lời. Dù sao, anh hiếm khi dùng lời như vậy quan tâm cô.

Lôi Quân đưa tay khẽ vuốt gương mặt cô, lòng bàn tay thô ráp lại ấm áp di chuyển xuống cái cằm đẹp của cô, tiếp tục chạy lên vết đỏ trên xương quai xanh, hai mắt nhắm lại.

Trong lòng anh đương nhiên rõ ràng mình tạo ra bao nhiêu dấu ấn trên cơ thể mềm mại của cô, đêm qua điên rồ mang theo chút tức giận chính bản thân anh cũng không rõ ràng.

Anh đang phát tiết cảm xúc trên người cô, muốn cô hoàn toàn điên cuồng dưới sự điều khiển của anh, muốn nếm mỗi tác da thịt của cô, uống cạn mỗi một phần ngọt ngào của cô.

Anh muốn cô kêu gào anh, cầu khẩn anh, anh muốn cô tự đánh mất mình, chỉ cảm giác được anh, cùng dục vọng điên cuồng của bọn họ.

Nhưng giờ phút này khi tỉnh táo lại, nhìn thấy cô yếu ớt, tim của anh không khỏi cảm thấy buồn bực.

“Tối hôm qua em mệt muốn chết rồi.” Anh lạnh nhạt nói, bá đạo lấy cái ly trong tay cô, cúi đầu xuống, dán nụ hôn lên đóa “Dâu tây” trên xương quai xanh của cô.

Trong nháy mắt, toàn thân Phương Tịnh Vân như bị điện giật, cổ sức mà cắn, gần như muốn thốt ra thở dài.

Anh quá dịu dàng, dịu dàng đến khiến cho cô muốn khóc, dịu dàng cứu giúp khiến cô thoáng cái muốn bỏ qua đối xử xấu tính và thô bạo đột nhiên xuất hiện của anh tối hôm qua.

Nụ hôn của người đàn ông mang theo thương yêu nồng đậm, đầu lưỡi ấm áp liếm lên bắp thịt thơm ngát của cô, cô run rẩy, đến khi bàn tay của anh chụp lên vú cứng của cô, thuần thực mà xoa nắn lấy, cô mới miễn cưỡng kéo tinh thần về.

“Không cần... Không muốn nữa... Van xin anh...” Thân thể của cô vẫn chưa khôi phục, vừa tê dại lại đau, mà lực lượng của anh vẫn khiến cho cô hơi sợ hãi.

Lúc này đây, Lôi Quân lại rất quân tử dừng tay.

Anh không vượt qua Lôi Trì nửa bước *, nhưng cũng không hoàn toàn để cô tự do, mà ôm lấy cô cùng nằm xuống.

(*) vượt qua Lôi Trì nửa bước: Lôi Trì là tên con sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy, Trung Quốc. thành ngữ này có nghĩa không vượt qua một giới hạn hoặc phạm vi đã quy định.

“Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi nhiều một chút.” Anh ném lại một câu, bàn tay to mang theo sức nóng đặt ngang trên eo cô, yên ổn mà khóa cô gái nhỏ xinh xắn vào trong ngực.

Phương Tịnh Vân lại một lần nữa lặng lẽ cắn môi, ngực tràn ra vẻ khó diễn tả bằng lời.

“Anh, anh cũng cần nghỉ ngơi sao? Giường rất lớn... Em có thể ngủ một mình, như vậy anh sẽ thoải mái hơn.”

Hình như cô hỏi một vấn đề hết sức buồn cười, bởi vì lồng ngực phái nam dán chặt cô đột nhiên nhẹ nhàng phập phồng, tiếng cười trầm thấp dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Nhưng tôi lại thích ngủ như vậy.” Lôi Quân lạnh nhạt nói.

“Nhưng... Ừm...” Lời của cô kết thúc trong cái hôn nóng bỏng của anh.

Anh hôn thật sâu, gắn bó với nhau, không để cho cô có bất kỳ ý kiến nào khác, thật lâu, cuối cùng anh “Tốt bụng” mà buông miệng nhỏ của cô ra, tròng mắt đen lóe ra ánh sáng.

“Nếu em không yên tĩnh nghỉ ngơi, kế tiếp xảy ra chuyện gì, tôi không dám bảo đảm.”

“A?” Mặt Phương Tịnh Vân đỏ bừng, vội vàng vùi mặt nóng vào trong ngực anh, không nhìn anh nữa, cũng không dám lại có bất kỳ đẩy ra nào.

Tim cô đập loạn thành thạch, được hơi thở phái nam quen thuộc bao vây, có một luồng huyết dịch nóng bỏng ầm ập kỳ lạ, toàn thân cô khô nóng, hoàn toàn không có cách nào đối phó với Lôi Quân vào giờ phút này.

Trong lòng âm thầm thở dài, co ngoan ngoan nhắm mắt, co rúc vào trong ngực cường tráng của anh.

Lại rơi lệ kích thích, cô cắn môi, thân thể cảm thấy dựa sát vào, lẳng lặng ôm nhau cùng anh.

Đây là mộng, mộng ngắn ngủi mà đẹp đẽ, cô cũng vui vẻ chịu đựng...

6. Chương 5-1

Editor: Puck

Hơi thở mùa thu dần dày đặc, tủ kính của cửa hàng bách hóa cũng bắt đầu bày trang phục và hàng hóa mùa thu.

Phương Tịnh Vân một mình bước chậm trên khu Đài Bắc náo nhiệt, đã lâu cô chưa dạo phố.

Lúc này, một nhóm cô gái trẻ tuổi xông tới, không biết nói gì, tiếng cười trong trẻo hào phóng bật ra, làm cô không khỏi cũng nhếch môi.

Hơi hoài niệm điều đó... Thanh xuân vui vẻ, vô tư vô lự, dường như đã cách cô xa thật xa rồi.

Là do tuổi càng lúc càng lớn sao? Động một chút lại thương xuân bi thu *.

(*) thương xuân bi thu: vì xuân đến xuân đi, thu đến thu đi mà bi thương sầu cảm, nói chung là chỉ người đa sầu đa cảm.

Suy nghĩ kỹ một chút, năm nay cô mới hai mươi tám tuổi, nói trẻ cũng không quá trẻ, nói già cũng không quá già, tuy là như thế, nhưng cô lại có cảm giác phảng phất giống như mình đã có tâm tình của tám mươi hai tuổi.

Yêu một người đàn ông vĩnh viễn không chúc phúc cho mình, thật sự quá phí sức lực rồi.

Tình yêu say đắm này cô nhất định là người thua, dù vậy, cô vẫn u mê không tỉnh ngộ, thỉnh thoảng, cô rất ghét bản thân như vậy, nhu nhược đáng thương hại, không hề có chút năng lực phản kháng nào.

Cười khổ, cô hít sâu một hơi.

Không nghĩ! Cô quyết định hôm nay không nghĩ chuyện gì hết, muốn thoải mái đi dạo phố, nói không chừng một lát nữa có thể vào rạp chiếu phim giết thời gian.

Sau khi trải qua lần “Xung đột” đầu tiên trước đó, cuối cùng cô vẫn lựa chọn lảng tránh, bắt buộc mình không đi quan tâm tới chuyện gió trăng giữa Lôi Quân và cô gái xinh đẹp trên trang bìa tuần san.

Cô không nhìn, không nghe cũng không hỏi, nên quý trọng lúc hai người cùng một chỗ, nếu có một ngày đến lúc thật sự không thể không chia tay mỗi người mỗi ngả, cô hy vọng mình đủ kiên cường, mặc dù trái tim sẽ đau đớn không chịu nổi, nhưng nhờ thời gian điều trị cũng có thể nâng lên được, hạ xuống được.

“Tiểu Vân?!” Có người gọi cô.

Phương Tịnh Vân sững sốt, đột nhiên có một bóng dáng nữ quen thuộc hiện ra trên cửa kính công ty bách hóa, cô vội vã xoay người lại, kinh ngạc vui mừng mà nhìn người nọ.

“Vũ Hồi?!” Cô mừng rỡ chớp chớp mắt, ngay sau đó, Lâm Vũ Hồi đã bỏ nhào tới, hai người phụ nữ ôm nhau một chỗ bên đường.

“Wow wow wow, tiểu Vân, thật sự là cậu! Thật sự là cậu sao! Đã lâu không nhìn thấy cậu, rốt cuộc cậu trốn đi đâu vậy? Sao một chút tin tức cũng không có?” Lâm Vũ Hồi là bạn tốt cùng lớp kiêm bạn cùng phòng thời học đại học với Phương Tịnh Vân, tình cảm tốt không thể nói hết, sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Vũ Hồi ra nước ngoài học lên thạc sĩ, Phương Tịnh Vân biến thành lớp người trẻ tuổi ngoài xã hội, nhưng làm việc không được mấy năm đã bị Lôi Quân “Kim ốc tàng Kiều” rồi.

“Tớ muốn liên lạc với cậu, nhưng sau đó biết cả nhà cậu đã di dân sang Canada, chỗ ở cũ cũng bán mất, tớ mới không tìm được cậu.” Liếc thấy bạn cũ, Phương Tịnh Vân vui mừng đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở nhẹ hỏi, “Cậu về lúc nào? Là trở về chơi sao? Hiện giờ đang ở đâu?”

Lâm Vũ Hồi cười híp mắt, “Tớ về Đài Loan hồi đầu năm, cũng không phải trở về đây chơi, cha mẹ tớ di dân sang Canada, nhưng tớ vẫn thích Đài Loan, vừa lúc công ty bên Canada quyết định phái một người nghiệp vụ đến Đài Bắc liên kết, tớ tự động xin, cho nên được điều về đây công tác. Hiện giờ tớ đang ở trong ký túc xá công ty cấp cho.”

“Cho nên cậu tạm thời sẽ không về Canada?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt quá, đã lâu chúng ta không gặp mặt.” Phương Tịnh Vân dịu dàng nói.

“Đúng vậy.” Lâm Vũ Hồi gật đầu lia lịa, cầm chặt lấy tay bạn, “Tiểu Vân, tớ có rất nhiều lời muốn trò chuyện với cậu, đi thôi, chúng ta tìm nơi uống trà chiều.”

“Được.” Phương Tịnh Vân vui vẻ mà gật đầu, nắm tay bạn thân, “Kế bên này có một nhà hàng cấp năm sao, trà chiều bên trong rất không tệ, không gian cũng rất thoải mái, chúng ta đi chỗ đó ngồi chút.”

Quán trà chiều nằm trong sảnh chính sang trọng của nhà hàng cấp năm sao, phương thức tự phục vụ, khách hàng có thể cầm khay sứ cao cấp đã khử trùng lại được sấy nóng lên tự lấy đồ ăn, một số món cần làm ngay lúc đó, cũng có thể mời đầu bếp thi thố tài năng tại chỗ.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, khách tới uống trà chiều chỉ đầy chừng sáu, bảy phần, ánh mặt trời sau trưa tà tà chiếu vào từ cửa sổ sát đất, cảm giác hết sức thanh nhàn, là chỗ tốt để tâm sự nói chuyện phiếm.

Hàn huyền gần một giờ, phần lớn thời gian đều là Lâm Vũ Hồi nói liên mồm, Phương Tịnh Vân chỉ mỉm cười lắng nghe, đề tài vây quanh cuộc sống ở nước ngoài, công việc, rất tự nhiên vòng sang cuộc sống tình cảm, gương mặt Lâm Vũ Hồi ửng đỏ, mặt mày đều ngọt ngào nói: “Tiểu Vân, thật ra thì... Tớ đã đính hôn. Ông xã tương lai của tớ chính là sếp chi nhánh của tớ.”

Nghe vậy, Phương Tịnh Vân vui mừng đến trợn to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn chân thành, “Chúc mừng cậu!”

“Cám ơn!” Lâm Vũ Hồi ngọt ngào nhún nhún vai.

“Khi nào tổ chức lễ cưới?”

“Trước mắt định qua mùa xuân sang năm, nhưng ông xã chưa cưới của tớ cảm thấy có thể sớm hơn, cho nên nói không chừng cuối năm tớ sẽ lập gia đình. Tiểu Vân, cậu làm phù dâu cho tớ, được không?”

Phương Tịnh Vân nhe răng cười, “Vậy thì có vấn đề gì!”

Lâm Vũ Hồi cũng vui vẻ cười theo, vui vẻ cầm tay nhỏ bé của bạn tốt, tự nhiên hỏi: “Vậy còn cậu? Có phải gặp được người trong lòng rồi không? Lúc học đại học thật ngưỡng mộ cậu nhiều bạn trai đến mức đếm không hết, cậu lại cố tình uyển chuyển từ chối tình yêu của người ta... Như thế nào, bây giờ có phải có bạn trai chất lượng tốt tuyệt thế không?”

Bị hỏi bất ngờ, trong lúc nhất thời Phương Tịnh Vân không biết nên trả lời như thế nào.

“Người trong lòng” cô?

Cả đời này cô có thể tìm được người như vậy sao?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nam tính tràn đầy quyến rũ lại nghiêm khắc của Lôi Quân, lòng của cô không báo trước mà khuấy đầu.

Vốn là như vậy... Một khi nghĩ đến anh, lòng của cô lại nổi sóng.

“Tiểu Vân, sao vậy?” Lâm Vũ Hồi giống như phát hiện ra tâm trạng phập phồng của bạn mình, hơi lo lắng hỏi.

Phương Tịnh Vân vội vàng lắc đầu, môi khẽ nhếch, “Không sao. Tớ... Ừ...”

Cô muốn nói lại thôi, cũng không muốn nói dối bạn tốt, thật sự không muốn đề cập đến chuyện của Lôi Quân, trong lòng hơi khó xử.

Đột nhiên, sảnh chính nhà hàng truyền đến xôn xao ầm ĩ, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người.

Không biết một đám phóng viên truyền thông và nhà nhiếp ảnh chạy đến từ đâu, đèn flash lóe lên không ngừng, liều mình đặt câu hỏi và chụp ảnh về phía một đôi nam nữ vừa từ trong thang máy bước ra.

Đám phóng viên kia giống như ruồi bọ thấy mật, chùng mườì chiếc microphone giơ lên, cất giọng đặt câu hỏi.

“Lôi tiên sinh, xin hỏi ngài thật sự dùng kết hôn làm điều kiện đầu tiên để lui tới với Tina tiểu thư sao?”

“Lôi tiên sinh, có thể tiết lộ một chút ngài dự định khi nào sẽ cử hành hôn lễ không? Sẽ chọn làm tiệc mừng ở Đài Loan, hay ra nước ngoài?”

“Lôi tiên sinh, sao hôm nay ngài lại dẫn Tina tiểu thư đến đây? Có thể nói cho chúng tôi biết không?”

Sau một cái chớp mắt, giọng nam trầm thấp mà dễ nghe vang lên, “Tôi và Tina tới nhà hàng Pháp ở lầu cuối dùng cơm, còn nữa, hôn lễ của tôi tuyệt đối sẽ tổ chức ở Đài Loan, về phần thời gian... Thời điểm vừa đến, các vị dĩ nhiên sẽ biết.”

Tiếng ồn ào lại nổi lên, phóng viên ồn ào lộn xộn cướp phông vấn, lỗ tai Phương Tịnh Vân ngồi ở khu trà chiều ngoài sảnh chính nhà hàng kêu ong ong, trong lòng giống như bị lực lượng vô hình phá tan thành từng mảnh.

Nhưng mà, cũng đã vỡ vụn, tại sao còn cảm thấy cực kỳ đau đớn?

Cô kinh ngạc nhìn Lôi Quân bị truyền thông vây quanh cách đó không xa, liếc thấy cô gái hai dòng máu cùng xuất hiện với anh trên trang bìa tuần san lúc này đang yêu kiều dựa vào trong ngực anh, gương mặt xinh đẹp cười nhẹ nhàng, tràn đầy sắc màu hạnh phúc.

Cô không thể nào độc chiếm một mình anh, không phải sớm hiểu sự thật sao?

Cô không muốn nghĩ nữa, cũng không muốn lòng đau như cắt nữa, cô chỉ muốn lui về an toàn trong vỏ bọc, dùng tâm tình dè dặt đi yêu anh...

Nhưng hôm nay, tất cả đã mở ra rõ ràng trước mắt cô.

Anh và cô gái xinh đẹp kia dùng kết hôn làm điều kiện đầu tiên để lui tới, vừa rồi không phải anh nói sao, hôn lễ của bọn họ tuyệt đối sẽ tổ chức ở Đài Loan...

Hôn lễ của anh và một người phụ nữ khác...

Vào giờ phút này, sự thật tuyệt vọng hiện ra trước mắt, sự thật trước kia cô chưa bao giờ cẩn thận suy nghĩ đến –

Một ngày nào đó anh sẽ kết hôn, đến lúc đó, cô không thể không rời đi.

Cô không thể hận tầm thường như vậy, tuyệt đối không thể đi phá hư hạnh phúc của người phụ nữ khác, co vĩnh viễn không cần làm người thứ ba trong hôn nhân của người khác.

“Tiểu Vân, sao sắc mặt của cậu tái nhợt vậy, xảy ra chuyện gì, thân thể không thoải mái sao?”

Giọng nói quan tâm của bạn thân truyền đến, lòng Phương Tịnh Vân hơi lạnh, vội thu lại tầm mắt, “Tớ... Không sao.”

Cô hốt hoảng cười cười, vội vàng bưng ấm trà bằng sứ trắng lên định thêm trà cho mình, “Choang” một tiếng, tâm tư hoảng hốt cô sợ ý không nắm chặt bình sứ trong tay, kết quả khay ly trên bàn đều bị bình sứ trượt xuống đập bể.

“Cẩn thận!” Lâm Vũ Hồi định cứu giúp nhưng không kịp.

Bản thân Phương Tịnh Vân cũng bị dọa sợ hết hồn, khuôn mặt nhỏ càng trắng bệch, váy cũng bị dơ.

Nhân viên phục vụ vội vàng chạy lại xử lý, vừa hỏi: “Tiểu thư, cô không bị trà nóng làm bỏng chứ?”

“Tiểu Vân, bắp chân của cậu đỏ lên rồi kìa.” Lâm Vũ Hồi hét lên.

“Xin lỗi... Tôi không sao. Xin lỗi...” Cô nhỏ giọng nói xin lỗi nhân viên phục vụ, cũng bận rộn giúp đối phương thu dọn hiện trường.

Ngay lúc này, đột nhiên một bóng đen phủ lên, nơi này rơi vào không khí quỷ dị.

“Tiểu Vân... Cậu biết tiên sinh này sao?” Lâm Vũ Hồi mới rút ra một bọc khăn giấy ướt từ trong giỏ xách của mình định đưa cho bạn thân, lại không giải thích được khi thấy Lôi Quân gạt một đám phóng viên và máy chụp hình ra, đi đến bên cạnh bàn dọa cho hết hồn.

Phương Tịnh Vân nghe vậy ngược khuôn mặt nhỏ nhẩn lên, vừa vận tiếp xúc với cặp mắt đen có thâm ý khác của người đàn ông kia, ngực chợt đập loạn thành thịch. “Tớ không biết anh ta.” Cô nghĩ cũng không nghĩ, phủ nhận cứ phun ra như vậy.

7. Chương 5-2

Editor: Puck

Hai mắt Lôi Quân đột nhiên híp lại, mày rậm cũng đồng thời nhú lên.

“Vũ Hồi, chúng ta đi được không?” Không đợi Lâm Vũ Hồi trả lời, Phương Tịnh Vân đã cầm hóa đơn, vội vàng nói với nhân viên phục vụ đã thu dọn xong bàn: “Phiền cô, chúng tôi muốn tính tiền.”

Nhân viên phục vụ giật mình, vừa định lên tiếng, Lôi Quân đột nhiên trầm tĩnh nói: “Chỗ hai vị tiểu thư này do tôi thanh toán.”

Lúc này, nhân viên quản lý nhà hàng cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy tới, nghe thấy đại tổng giám đốc Lôi nói như thế, vội vàng nói tiếp, “Hai vị tiểu thư này là bạn của Lôi tiên sinh sao? Quần áo của vị tiểu thư này bị dơ, tôi lập tức liên lạc cửa hàng thời trang bên kia, để cho bọn họ mang quần áo sạch sẽ tới đây cho tiểu thư thay.”

“Không, hai cô ấy không phải bạn của tôi.” Lôi Quân thản nhiên nói, ánh mắt lợi hại chớp cũng không chớp mà nhìn chằm chằm vào cái cổ trắng khê cúi xuống của Phương Tịnh Vân.

Một luồng lạnh lẽo chạy từ lòng bàn chân thẳng lên tận đỉnh đầu, mặc dù không nhìn nét mặt anh, nhưng Phương Tịnh Vân vẫn có thể cảm nhận được giọng điệu và hơi thở nhẹ nhàng của anh phát ra, anh đã nổi giận.

Tại sao anh lại tức giận? Dựa vào cái gì mà tức giận?

Bởi vì cô nói không biết anh sao? Hay bởi vì cô không nên xuất hiện ở chỗ này, để cho anh bắt quả tang?

“Vũ Hồi, chúng ta đi...” Cô nhát như chuột, cô tự hiểu. Thậm chí cô vẫn lảng tránh ánh mắt của anh, lại không dám nhìn thẳng anh.

Đứng dậy, cô kéo tay bạn tốt, nhanh chóng rời đi khỏi một đồng phóng viên và người bên cạnh chăm chú nhìn.

“Tiểu Vân, đợi chút... Ah, đã xảy ra chuyện gì?”

Một tay Lâm Vũ Hồi cầm túi xách ngoan ngoãn đi theo, còn vô cùng hiếu kỳ liên tiếp nhìn lại, nhìn thấy người đàn ông cao lớn đột nhiên xuất hiện ngũ quan ngày càng khẩn trương căng thẳng, dưới đáy mắt như có đốm lửa, hai chân mày của cô cũng theo đó càng nhướn lên cao. Ừm, nhất định có bí ẩn!

Đợi đến khi về đến biệt thự màu trắng ở núi Dương Minh, đã qua mười giờ tối.

Phương Tịnh Vân chưa bao giờ có tâm tình như thế này, cô lại sợ trở về nơi này, rất muốn trốn đi xa xa...

Buổi chiều sau khi vội vã rời khỏi nhà hàng cùng Vũ Hồi, cô đã biết được tiếp theo sẽ phải đối mặt với quyết tâm truy hỏi đến cùng của cô bạn thân cố chấp, quả nhiên, dưới công kích “Liên tục” của Vũ Hồi, cô vốn không muốn đề cập đến đoạn tình cảm nam nữ kia, vẫn phải nói rõ đầu đuôi ra rồi.

Vũ Hồi mắng cô ngu, cô cũng biết mình ngu, nhưng tình yêu không thể nói đạo lý, yêu chính là yêu, cô vốn không khổng chế được tim mình.

Tối nay cô vốn có thể ở chỗ Vũ Hồi, nhưng suy nghĩ một chút, cô vẫn quyết định trở về biệt thự đối mặt với tất cả.

Nếu như tối nay Lôi Quân thật sự đến biệt thự tìm cô, nên nói rõ ràng mọi chuyện với anh, cô không muốn tiếp tục trốn tránh.

Bây giờ anh đã có niềm vui mới, hơn nữa dùng kết hôn là điều kiện đầu tiên để hẹn hò với người ta, cô không thể làm người thứ ba bên bọn họ, cô tuyệt đối không cho phép mình rơi vào tình trạng như vậy, như vậy thật sự quá đáng buồn rồi...

“Tiểu thư, cuối cùng ngài cũng trở lại, tiên sinh ngài ấy... Ngài ấy ở trong phòng trên lầu.” Trên mặt dì Lan mở cửa thay cô toàn là lo lắng.

Nghe vậy, trái tim Phương Tịnh Vân nhảy lên, nhưng vẫn lấy dũng khí gật gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Dì Lan nhận áo khoác và túi xách nhỏ thay cô, còn nói thêm, “Tiên sinh về đã lâu, vừa nghe thấy cô còn chưa trở lại, sắc mặt rất khó coi, đã chờ bốn năm tiếng trong phòng rồi, ngay cả bữa tối cũng không để cho người ta chuẩn bị... Tiểu thư tự mình cẩn thận một chút.”

“Không có chuyện gì, dì Lan, không có việc gì...” Phương Tịnh Vân thầm cười cay đắng, không muốn ném vấn đề giữa cô và Lôi Quân cho người khác khiến bọn họ phiền não.

“Đừng lo lắng, tôi đi lên xem một chút, dì Lan đi đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong cô nhẹ giọng chúc ngủ ngon, nhẹ nhàng chậm chạp mà leo lên lầu hai.

Đi tới cửa phòng mình, phía dưới khe cửa lộ ra ánh sáng màu vàng trong vắt, cô hít một hơi thật sâu, muốn cho mình thêm chút dũng cảm.

Cuối cùng, cô đẩy cửa đi vào.

Vừa vào cửa, đã nhìn thấy một mình Lôi Quân ngồi trên ghế sa lon bên cạnh cửa sổ, trong tay bưng một ly rượu. Anh nâng ly nhấp môi, ánh mắt khóa chặt vào cô, mặt không lộ vẻ gì.

Hai người hoàn toàn trầm mặc, giống như ai cũng không muốn mở miệng trước, lẳng lặng nhìn đối diện trong chốc lát.

Phương Tịnh Vân cắn môi theo bản năng, vén tóc dài ra sau tai, cảm khê nhếch, cuối cùng ngập ngừng nói ra tiếng, “Em cho rằng... Hôm nay anh sẽ không tới được.”

Chân mày đen rậm của người đàn ông khê nhíu, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, tầm mắt quý quyết không hề rời khỏi khuôn mặt cô.

“Tôi cho rằng... Tối nay em sẽ nhất gan không dám về.”

Giọng anh mang theo vẻ đùa cợt nhạt nhẽo, mặc dù bình tĩnh, Phương Tịnh Vân vẫn cảm nhận được lửa giận mãnh liệt dồn nén trong đó.

Cô không có lỗi với anh.

Rõ ràng người có niềm vui mới là anh, tại sao thái độ của anh còn ác liệt như vậy, giống như cô là người phản bội trước vậy?

Trong lòng thật khó chịu, cô cố kìm nén không để cho mình rơi lệ trước mặt anh, quay mặt, cô định bỏ đi vào trong phòng tắm, mới chỉ trong giây lát ngẩn ngui, động tác của anh cực nhanh đi đến bên cạnh cô, chụp lấy tay trắng nõn của cô.

“Muốn chạy trốn sao?” Lôi Quân trầm giọng hỏi, bá đạo kéo thân thể của cô lại.

“Không có.” Cô cãi lại, định chọc tức không nhìn anh, “Anh buông tay, không nên như vậy.”

“Tại sao nói không quen tôi trước mặt mọi người?” Anh đột nhiên hỏi, bàn tay thoáng dùng sức, thoải mái mà giữ chặt cô đang cố gắng giãy giụa.

“Anh -” Phương Tịnh Vân vừa giận lại vừa uất ức, cuối cùng đôi mắt xinh đẹp ngược lên, tràn ngập lên án nhìn anh, “Bên cạnh anh có những người phụ nữ khác, ở đó lại có rất nhiều phóng viên truyền thông... Anh đã thích tiểu thư tên Tina kia như vậy, em nói không quen anh, anh nên cảm thấy yên tâm mới đúng, anh không có tư cách nổi giận với em! Buông ra!” Hốc mắt cô nóng lên, thật sự giận bản thân không có tương lai.

Ngũ quan Lôi Quân tỏ vẻ nặng nề, cầm càng căng thật chặt.

“Tại sao tôi phải cảm thấy yên tâm?” Đây là cô gái nhỏ nên bị anh giữ trên bắp đùi đánh một trận vào mông, thật sự có bản lĩnh chọc giận anh đến phun máu, “Nói rõ cho tôi!”

Lòng Phương Tịnh Vân đau thắt, trong đầu cháy phừng phừng, cũng không nhịn được nữa mà gào lên, “Nếu anh thích vị tiểu thư Tina kia, đáng lẽ ra nên đối xử tốt với cô ấy, anh muốn kết hôn với cô ấy, em sẽ chúc phúc anh... Em, em nói được thì sẽ làm được, em nhất định sẽ làm!” Nước mắt không cách nào không chế được nữa, từng giọt từng giọt lăn ra khỏi hốc mắt, nhanh chóng thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô.

Cô lúng túng buông tiếng thở dài, quay đầu không muốn để cho anh thấy, nhưng cử động lần này vốn giấu đầu lòi đuôi, đáng vẻ đau đớn đáng thương của cô rơi hoàn toàn vào đáy mắt Lôi Quân.

Đôi mắt phái nam khiến người ta không đoán ra được, chuyên chú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hoa lệ ẩm mưa vài giây, khóe môi vốn lạnh lùng đột nhiên hơi thấy mềm lòng rồi, anh thông thả hỏi: “Tiểu Vân, em đang ghen phải không? Bởi vì nhìn thấy tôi ở chung một chỗ với người phụ nữ khác?”

Phương Tịnh Vân giật nảy mình, “Em mới không có!”

“Không có?” Chân mày anh nhướn lên cao, “Không có tại sao em phải khóc?”

“Em... Em...” Phương Tịnh Vân thật sự á khẩu không trả lời được. Cô vừa tức vừa thẹn, giằng co lần nữa, “Buông em ra! Anh tránh ra! Anh thích ở cùng chỗ với ai, đó là chuyện của anh, em không có tư cách can thiệp, em sẽ không quán chết anh không buông! Buông ra đi -”

So đo cật mạnh, sao cô có thể thắng anh? Không được hai ba công phu đã bị anh giữ chặt.

Đáng ghét! Đáng ghét! Cô muốn hận anh!

Tại sao không thể tiêu sái xoay người tránh ra? Tại sao khi đối mặt với anh thì cô luôn rối loạn đau lòng, giống như rối loạn, đau lòng vĩnh viễn không ngừng?

Cánh tay trắng kiện của Lôi Quân vừa kéo, ôm thật chặt thân thể mềm mại của cô, theo đó cũng chặn cánh tay cô.

“Tôi cứ không buông, em còn có thể như thế nào?” Anh bá đạo nói, cười đến thật ghê tởm, “Đúng vậy, tôi muốn ở cùng một chỗ với ai là chuyện của tôi, hiện giờ tôi muốn ở cùng em, làm một chút vận động khiến thân thể đổ mồ hôi, vui vẻ còn hơn bay lên trời, em cảm thấy như thế nào?”

Cô đỏ bừng mặt, giọng khàn khàn: “Em không muốn! Anh buông em ra! Anh không có tư cách quản lý em, chúng ta đều là người tự do, em không muốn cùng với anh!”

Thật sự gào ra, mới cảm nhận được rất cuộc có bao nhiêu đau. Có lẽ nên triệt triệt để để mà đau như vậy một lần, cô mới có biện pháp buông anh ra, đồng thời cũng bỏ qua bản thân si tình đến đáng buồn.

Nghe vậy, sắc mặt hơi ngượng lạnh của Lôi Quân lại tái nhợt lần nữa, không khỏi nheo hai mắt, “Không cùng với tôi? Hừ! Tiểu Vân của tôi, người đàn ông khác thỏa mãn được em sao?”

“Anh -” Anh có thể xấu xa như vậy sao!

Ngực bị cháy đau đớn, Phương Tịnh Vân giận dữ mà gào lên, “Tôi sẽ từ từ tìm, chậm rãi thử, tôi tin tưởng bên ngoài còn có rất nhiều người đàn ông có thể thỏa mãn tôi!”

Ầm -

Có thứ gì đó nổ tung trong đầu, hai mắt Lôi Quân như bốc lửa mà giận dữ trừng mắt nhìn cô gái nhỏ không chịu tuân theo trước mắt.

Cô thật sự quá thiếu “Dạy dỗ”!

Cô là của anh, chỉ dành riêng cho anh, trừ anh ra, bất kỳ người đàn ông nào đừng nghĩ tới việc vượt qua Lôi Trì một bước! Xem ra, trước kia anh tiến hành “Dạy dỗ” trên người cô còn chưa hoàn toàn đủ, tối nay anh sẽ phải cho cô nhìn đủ “Màu sắc” một chút!

“Tiểu Vân, rất đáng tiếc, em sẽ không có cơ hội như vậy.” Mặc dù giận đến sắp phun ra ba lít máu, giọng anh vẫn thông thả ung dung, chỉ có điều trên mặt mưa to gió lớn sắp đến.

Trong mắt đẹp của Phương Tịnh Vân tràn đầy cảnh giác, hô hấp cũng không ổn, chỉ nghe anh còn nói: “Tôi sẽ giam em lại, không tiếp tục để cho em ra khỏi biệt thự một bước, sau đó sẽ đoạt lấy em hết lần này đến lần khác... Người đàn ông có thể thỏa mãn em chỉ có một mình tôi, em có ý kiến gì khác không?”

“Không ưm ưm ưm -” Cái miệng nhỏ vừa định phát ra ý kiến khác lập tức bị môi lưỡi của người đàn ông chặn lấy, cướp đi hô hấp, che lại tất cả ngôn ngữ.

Lôi Quân âm thầm thề với bản thân ở trong lòng, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô gái nhỏ đáng bị đánh mông có thể có bất kỳ ý kiến gì khác.

8. Chương 6

Editor: Puck

Hơi thở cường hãn của người đàn ông cuốn tới, cô không có cách nào chống lại, chỉ có thể bị động chịu đựng.

Cô giống như con thuyền nhỏ mất phương hướng trong biển rộng, đương đầu với sóng lớn ập tới, mắt thấy thân thuyền sẽ bị lật trong gió lớn sóng dữ.

“Đừng! Tôi không muốn, anh tránh ra...” Bị thân thể cường tráng chặn lại, Phương Tịnh Vân ra sức uốn éo người, hai chân đá lại đạp.

Cô giãy giụa giống như bọ ngựa đấu xe, thân thể mềm mại bị giữ chặt vào trong giường, hông trắng kiện của Lôi Quân lập tức chen vào giữa hai chân cô, thân mật mà ngăn chặn.

Ấn đôi môi nóng bỏng xuống, mặc kệ cô gái nhỏ tránh né như thế nào, Lôi Quân vẫn một mực mút miệng nhỏ của cô, hôn đến cô đầu vầng mắt hoa.

“Ưm ưm... Không...” Cô đau đớn mà nhú mày.

Sau một khắc, bàn tay nhỏ bé liều mình đánh vào lồng ngực anh bị trói buộc lại, cô hoảng sợ trợn tròn hai mắt, phát hiện anh lại dùng caravat mới cởi trói cổ tay cô lại, lại kéo thẳng lên cột vào thành đầu giường làm bằng đồng khắc hoa cao hơn đầu.

“Thả tôi ra! Hu hu -” Áo bông nhiên bị sức mạnh giật ra, toàn bộ nút áo bị bung, sợ tới mức cô không khỏi thét chói tai.

“Tiểu Vân, nói em là của tôi.” Tròng mắt của Lôi Quân nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt anh tuần lộc ra vẻ điên cuồng, “Chỉ có tôi mới có thể thỏa mãn em, tôi muốn nghe em nói.”

“Đừng! Không cần...”

“Tôi muốn nghe em nói.”

Phương Tịnh Vân cứng rần nóng nảy cắn môi, không nói chính là không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn có vẻ bất lực lại quật cường.

“Em muốn chọc giận tôi sao?” Lôi Quân nhỏ giọng quát hỏi, bàn tay tục tũn đã vuốt ve ngực mềm nhũn của cô, cách áo lót trắng tinh tìm được nụ hoa nhạy cảm, vô tình hay cố ý bóp nặn.

“Hừ ừ...” Phương Tịnh Vân phát ra tiếng rên rỉ như mèo kêu, ngay sau đó liều chết nhịn được, trong lòng vừa vui mừng vừa khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng sang bên không nhìn anh.

“Cô gái quật cường. Đây là tự em tìm.” Bỏ lại lời nói, bàn tay phái nam giật áo lót cản trở đi, bầu ngực đẹp trắng nõn lập tức nhảy ra, mới trải qua trên chọc nho nhỏ vừa rồi, trái mơ nụ hoa cũng kiêu diễm đứng thẳng.

“Không... Không nên như vậy! Thả tôi ra...” Rốt cuộc anh muốn giày vò như thế nào?!

“Em phải muốn, không được không thừa nhận.” Lôi Quân hừ lạnh một tiếng, trong lòng đốt lửa.

“Đừng để cho tôi hận anh... Không cần...”

“Em hận tôi, vậy thì hận thôi.”

Đột nhiên, tay của anh dò vào trong váy cô, mặc dù cô liều chết kẹp chặt hai chân chống cự, nhưng quần lót phía dưới vẫn không thể thoát khỏi số mạng bị lột ra.

“Tôi trợn mắt nhìn xem em còn quật cường đến khi nào.” Trong quần, ngón tay dài của Lôi Quân thò về phía đóa hoa của cô, chính xác tìm được nụ hoa kia, lấy ngón tay xù xì không ngừng cọ xát qua lại.

“Hừ...” Phương Tịnh Vân phỉ hất hơi sức muốn nhện những rên rỉ xấu hổ kia lại, cái trán xinh đẹp đã tỏa ra mồ hôi thật mỏng.

Lôi Quân cúi đầu ngậm một bên vú cô, cực kỳ mải mê mút, sức lực của anh hơi trỗi phật, khẽ cắn trái mâm xôi đỏ vô cùng nhạy cảm này, một tay gần như giầy xéo bóp phía ngực bên kia của cô.

Cô vĩnh viễn là người thất bại dưới tay anh.

Cô giao tình cảm, giao toàn bộ tấm lòng bày hết trước mặt anh, trong tay anh nắm giữ tất cả lợi thế, anh vuốt ve và hôn hít giống như độc của anh tức, cô cai cũng cai không hết.

Phương Tịnh Vân cắn miệng nhỏ nhắn, lỗ mũi vẫn không kiềm chế nổi phát ra nức nở nghẹn ngào yếu đuối.

Không có cách nào... Quá nhiều kích thích đồng thời thiêu đốt thân thể mềm mại của cô, ý chí của cô trở nên yếu kém, da thịt hiện ra màu đỏ xinh đẹp, nơi cấm địa phái nữ vốn khô khốc cũng nhanh chóng ướt át, bị ngón tay tà ác của anh quấy rầy chảy ra dịch ẩm nhỏ giọt.

Người đàn ông giống như đang cười, tiếng cười trầm thấp hơn nữa đùa cợt.

“Trước hết để cho em thoải mái một lúc.” Anh nói xong, ngón tay dài của phái nam đang nghịch nhụy hoa giữa hai chân, đột nhiên chui vào theo dịch tình trơn ướt từ trong huyết nhỏ chảy ra, chui vào chỗ thật sâu.

“A a -” cuối cùng cô không chịu nổi hét to lên, eo nhỏ nhắn thậm chí còn theo bản năng cong lên.

Một giây kế tiếp, ngón tay mạnh mẽ thô ráp giữ lấy cô mà đút vào, khuấy tung lên trong huyết nhỏ, đè ép, anh càng động càng nhanh, nhanh đến mức làm cho cô kêu lên liên tục, ẩm ướt càng nhiều, dịch tình ẩm áp tuôn trào, thấm ướt bàn tay to của anh, cũng làm ẩm bên đùi cô và ga giường phía dưới.

“Tiểu Vân, trò chơi giờ mới bắt đầu, em không nhanh chóng lên đỉnh như vậy chứ?” Lôi Quân nhếch môi mỏng, ngón tay rung động thoáng chậm lại, không đợi cô trả lời, anh đã từ từ đút cái lưỡi nóng bỏng vào trong miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, cách thức giống như xâm nhập vào huyết nhỏ thơm dịu của cô.

Anh hôn đến rất sâu, tay cũng không ngừng nghỉ, vẫn nhẹ nhàng chậm chạp thông thả ung dung kéo ra đút vào nơi bao quần nhện nhện kia.

Nhìn mỗi tiếng ưm từ cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu hòa tan toàn bộ trong miệng Lôi Quân, sau khi nếm khắp môi đỏ ngọt ngào của cô, anh tạm thời rút ra khỏi cô.

Cảm giác trống không lập tức đánh tới, Phương Tịnh Vân mơ mơ màng màng mở to cặp mắt đẹp, nhìn thấy người đàn ông đứng ở bên giường, động tác gọn gàng mà cởi toàn bộ quần áo xuống.

Tỷ lệ đáng người của anh hoàn mỹ, giống như thần Thái Dương Apollo, tràn đầy lực lượng.

“Thích nhìn đến thế sao?” Lôi Quân cười cười hỏi, phái nam giữa hai chân đã sớm thức tỉnh, hơn nữa còn đang ngẩng đầu chờ phát động.

“Ôi...” Trời ạ... Phương Tịnh Vân đỏ cả mặt, mặc dù bị anh yêu nhiều lần như vậy, giữa hai người đã sớm không có bí mật gì, nhìn thấy anh hào phóng biểu diễn lực lượng “Đáng sợ” này, lòng của cô vẫn run rẩy một trận.

“Tiểu Vân, sau khi làm người phụ nữ của tôi, em còn có thể chịu được người đàn ông khác đụng chạm sao?” Anh trở lại trên giường lần nữa, động tác tao nhã như một đầu báo đen săn thú, vừa hỏi chuyện, hai bàn tay thô ráp đã đẩy cao gấu váy của cô, cầm lấy hai chân mảnh khảnh, mở hai chân ngọc thon dài của cô sang hai bên.

Đóa hoa xinh đẹp của phái nữ phun đầy dịch tình trong suốt, đối diện anh làm ra mời mọc không lời.

Nước mắt chảy ra từ đôi mắt Phương Tịnh Vân, đáp án anh muốn quá rõ ràng, trừ anh ra, cô sao có thể có người đàn ông khác? Nhưng anh chưa bao giờ thuộc về một mình cô.

Ván bài tình yêu này, ngay từ đầu đã định trước cô không thể không thua.

Cô yêu anh, vốn không cách nào hận anh, kể cả hận cũng không làm được, cô có thể thế nào?

Anh đối với cô chỉ là tình yêu đơn thuần, thưởng thức hương thơm của cô, chiếm lấy mềm mại từ cô, anh muốn chỉ vẹn vẹn là thân thể ấm áp của cô làm bạn, về mặt tình dục chìm nổi thôi.

“Anh... Anh bỏ qua cho tôi...” Hít hít mũi, cô làm bộ đáng thương cầu xin, định khép hai chân, lại không chống được lực lượng của anh, chỉ có thể mặc cho anh nhìn tâm nhụy hoa quỳ rũ của cô.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho em.” Lôi Quân đáp đơn giản, đẩy mắt vọt lên lửa dục.

Cái đầu nhỏ của cô bắt lực mà lắc lư, “Như vậy có ý gì? Tôi... Tôi không muốn tiếp tục nữa, hu.... Tôi không muốn anh, không cần...”

Cô nhất định phải nói như vậy mới có thể, bắt buộc mình không cần anh, không biết bao nhiêu lần dùng lời nói dối thuyết phục mình không cần anh, mặc dù đau lòng đến chảy máu, nhưng chỉ có như vậy mới có thể cắt đứt tâm tư lưu luyến với anh.

Thoáng cái nói muốn hận anh, thoáng cái la hét không cần anh, cô gái nhỏ này... Tức giận của Lôi Quân bị khơi dậy lần nữa.

Mím chặt đôi môi, cảm anh căng cứng, quyết định dùng hành động đánh bại ý chí và lời nói dối của cô.

Không để ý tới lời của cô, anh đỡ phách nam nóng lên, eo ếch thẳng tiến về phía trước, sau khi dính dịch tình trơn ướt kia, anh thăm dò vào đóa hoa, dùng lực lượng vô cùng chuyên chú đoạt lấy cô trong nháy mắt.

“A a...” Đường hoa bị to lớn nóng lên mở rộng ra, Phương Tịnh Vân ưỡn người hét to lên, cho dù hai người từng làm bao nhiêu lần, cô vẫn không cách nào thích ứng được với số đo của anh trong nháy mắt.

Vừa tiến vào trong vùng ấm áp của phách nữ, cảm giác xiết chặt tinh tế bao chặt lấy mà đến ngay sau đó, như tầng da thứ hai xiết chặt lấy anh.

Rất thoải mái, cảm nhận này mặc cho anh thưởng thức với nếm như thế nào, đều không đủ.

Lôi Quân cũng không kiềm chế được mà phát ra tiếng gầm nhẹ thô ráp, chân mày nhú lên, hưởng thụ phần sáng khoái này.

Anh đè chân ngọc của cô ra sức mà luật động, tiến hành vận động pít-tông.

Anh đụng chạm lấy cô, da thịt hai người không ngừng phát ra tiếng vỗ chập, nơi kết hợp thân mật cũng vì tình dịch trơn ướt mà không ngừng phát ra tiếng vang hưng phấn, ướt át lẫn nhau.

“Hu hu hu... Van cầu anh... Van cầu anh mà...” Phương Tịnh Vân vốn không hiểu được rốt cuộc mình van cầu cái gì, là cầu người đàn ông càng thêm điên cuồng giữ lấy, hay là cầu anh rửa lòng thương xót bỏ qua cho cô, cô đã sớm không phân rõ.

Cô ngọt ngào đã hoàn toàn cảm dỗ con thú hoang trong cơ thể người đàn ông này đi ra.

Tăng cường kéo ra đưa vào một hồi, sau khi sửa đến cô gái nhỏ ở phía dưới ý thức bất tỉnh, Lôi Quân kéo hai cổ tay cô vẫn bị trói buộc một chỗ lên cổ mình, tiếp theo đó bàn tay nâng mông mềm mại của cô ngồi dậy.

Cô mở rộng chân ngọc trực tiếp dặng chân trên đùi anh, chày nóng bỏng của anh chôn sâu trong cơ thể cô, tư thế như vậy khiến cho hai người kết hợp càng sâu, càng triệt để hơn.

“Ừ hừ...” Phương Tịnh Vân vô lực dựa trán trước ngực anh, khẽ cúi mắt xuống tránh cũng không thể tránh nhìn đáng vẻ anh ra vào giữa đùi cô.

Trời ơi... Cô đỏ bừng mặt rên rỉ, mới nghiêng khuôn mặt nhỏ sang bên, môi anh đã cúi xuống che kín miệng cô, lại một cái hôn sâu triển miên.

Đột nhiên, người đàn ông nâng lấy mông trắng của cô xuống giường, hai chân của cô cũng tự nhiên vòng chặt lấy eo khỏe của anh.

“Quân...” Tất cả đều điên rồi, cô cũng điên cuồng, giờ phút này, cô không nhớ ra mâu thuẫn và xung đột giữa hai người, không nhớ ra được đau khổ của tình yêu, không nghĩ đến quá khứ và tương lai, cô chỉ cảm nhận được anh.

Khuôn mặt tuấn tú tràn đầy sức quyến rũ khiến phái nữ say mê của Lôi Quân, anh vẫn không nói lời nào, nhưng dùng động tác hoàn toàn thể hiện ra tham muốn giữ lấy cô.

Một giây kế tiếp, khi anh che lại cái miệng không ngừng ngậm nga của cô lần nữa thì thân thể cường tráng của anh để lưng cô chống đỡ trên tường, đè nén cô, anh ngang tàng mà cao hứng công kích hết đợt này đến đợt khác, vào sâu ra cạn mà dứt vào.

“Ừm ừm ừm...” Tất cả tiếng thét chói tai đều tan ra toàn bộ trong môi nóng của người đàn ông, chỉ còn dư lại nức nở nghẹn ngào đáng thương.

Không biết rõ bao lâu, lực lượng kinh người bàng trướng hết lần này đến lần khác trong cơ thể của cô, Phương Tịnh Vân rơi đầy lệ trên má, vừa khổ sở lại vừa sáng khoái cực đoan, hai chân cô kẹp chặt eo người đàn ông, nhiệt liệt phản ứng.

“A a... Quân -”

“Em vẫn không thể rời bỏ tôi đây!” Lôi Quân trầm giọng tuyên bố, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, mạnh mẽ mà tiến công vào chỗ sâu mềm mại của cô.

Nương theo tiếng gầm rú của người đàn ông, núi lửa cuối cùng bùng nổ.

Đỉnh ứ máu đạt được phóng thích, số lượng dịch âm đặc dính lớn bắn vào nơi tinh tế của phái nữ trong nháy mắt, như giạt điện, anh đè nặng cô vội vàng run rẩy, lưu lại mỗi lửa mạnh mẽ trong cơ thể xinh đẹp của cô.

“Quân...”

“Tiểu Vân... Tiểu Vân xinh đẹp của tôi... Đừng nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho em.” Ghé sát vào lỗ tai nóng lên của cô, Lôi Quân thở hổn hển, lời thề son sắt.

Ý thức của Phương Tịnh Vân đã sớm mơ hồ, chỉ có thể không chủ định chảy nước mắt, mềm nhũn mà dựa vào trong lòng anh.

Trận độ sức dục vọng và tình yêu này, vĩnh viễn quấn hai người một chỗ rồi...

“Tiểu thư... Tiểu thư?”

Cô nghe thấy tiếng dì Lan gọi mình, ý thức vẫn hỗn loạn, giống như đi trong bóng tối thật lâu, thật lâu, không tìm được phương hướng ra ngoài.

“Tiểu thư?”

“Ừm...”

“Tiểu thư, ngài có khỏe không? Ngài ngủ thật lâu, bữa sáng và bữa trưa cũng không dậy ăn, tôi nấu một chén cháo trai, dậy ăn chút gì được không? Nếu vẫn còn muốn ngủ, ăn một chút rồi ngủ tiếp?”

“Ừ hừ...” Một mỗi chớp mắt mấy cái, Phương Tịnh Vân miễn cưỡng kéo thần trí chìm trong bóng tối về, vừa mở hai mắt ra, đã nhìn thấy dì Lan lo lắng ngồi bên giường.

“Dì Lan... Tôi mệt quá...” Thân thể cô vừa yếu ớt vừa mềm nhũn, dồn không ra chút sức lực, cảm giác ý thức vẫn trôi nổi, chuyện gì cũng không chân thực.

“Haizzz, lần này tiên sinh thật sự quá đáng.”

Nghe dì Lan thở dài, tất cả những gì phát sinh tối hôm qua ở trong phòng này tràn vào đầu Phương Tịnh Vân trong nháy mắt.

Cô khiến mình tỉnh táo, phát hiện thân thể dưới chăn vẫn trần trụi, da thịt lưu lại từng vết đỏ, mà khắp trong phòng xốc xếch không chịu nổi, cô cực kỳ ngưỡng ngưỡng cần môi, không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Dì Lan không nói thêm gì, chỉ lo lắng lắc đầu, thử đỡ cô ngồi dậy.

Phương Tịnh Vân chịu đựng khó chịu, kéo chăn che ngực, nhỏ giọng nói: “Dì Lan, không quan trọng... Tự tôi có thể.”

“Bụng cô nhất định đói lắm, tắm trước, rồi ra ăn chén cháo.”

“Tôi ăn không vô.” Lung la lung lay đứng dậy, cô cười gượng.

Dì Lan lắc đầu, “Sao có thể không ăn?”

“Tôi thật sự... Ừm -” Lời còn chưa nói xong, một cảm giác buồn nôn xông lên, cô vội vã che miệng lại, chân mày nhíu chặt.

“Sao vậy? Thân thể không thoải mái?” Dì Lan khẩn trương.

“Không có...” Phương Tịnh Vân vốn định mở miệng nói chuyện, không ngờ khó chịu này tăng thêm, cô nắm lấy chăn bao lấy thân thể vội xông vào phòng tắm, gục trên bồn cầu ới lên ới xuống.

“Tiểu thư?!” Dì Lan xông vào ngay sau đó, ngạc nhiên không chắc chắn, nhanh chóng ngồi xổm xuống vỗ lưng cô.

Mười mấy phút trôi qua, thật sự phun không ra thứ gì, chỉ có thể ới ra nước chua, Phương Tịnh Vân mới gần như mệt lả mà ngồi trên sàn nhà, khuôn mặt nhỏ vô cùng tái nhợt.

Sau khi dì Lan xử lý xong đồ dơ, bưng một ly nước tới, “Nào, súc miệng.”

Phương Tịnh Vân nghe lời nhận lấy, súc miệng, dì Lan lại đưa khăn lông tới, cô nhỏ giọng cảm ơn, nhận lấy khăn lông lau mặt.

Sợ dì Lan lo lắng cho cô, cô vội vàng đứng lên, khuôn mặt tái nhợt cố nặn ra nụ cười, thản nhiên nói: “Tôi sao sao... Thời gian gần đây dạ dày của tôi không được tốt lắm, thường sẽ cảm thấy muốn ới, nhưng sau khi ới xong sẽ không có chuyện gì.”

Chân mày dì Lan nhíu lại, như có điều suy nghĩ nhìn cô.

“Sao vậy?” Phương Tịnh Vân e sợ hỏi, bị nhìn hơi mất tự nhiên.

“Thời gian này đều như vậy sao?”

“Ừ, đúng vậy. Chẳng qua từ nhỏ dạ dày của tôi không được tốt, thật ra cũng không có chuyện gì -”

“Tiểu thư có nghĩ tới không, có lẽ bởi vì mang thai?”

Lời dì Lan nói giống như kinh động lòng người.

Phương Tịnh Vân không chắc chắn mình nghe được cái gì, như ngốc, ngơ ngác.

Có lẽ... Bởi vì... Mang thai...

Mang thai?!

Cô mang thai một sinh mệnh nhỏ?!

Ở trong bụng của cô, có kết tinh của cô và Lôi Quân?!

“Tiểu thư?!” Dì Lan nhanh chóng đỡ lấy cô lung lay sắp đổ.

“Tôi...” Rốt cuộc bản thân định nói gì, Phương Tịnh Vân cũng không hiểu được, trong đầu nhỏ hoàn toàn rối loạn, không tìm được đầu mối.

“Trời ơi... Sắc mặt của cô thật xấu, không được, nhất định phải mời bác sỹ tới xem một chút.” Dì Lan vội vàng hạ nắp bồn cầu xuống, để cho cô ngồi phía trên. “Đúng rồi, còn phải liên lạc với tiên sinh, mời ngài ấy trở về một chuyến.”

“Không cần, dì Lan.” Ngực Phương Tịnh Vân run lên, khe thở hỗn hển, tay nhỏ bé kéo chặt cổ tay dì Lan, nhẹ giọng cầu khẩn, “Đừng náo loạn chuyện này lên, nói không chừng... Nói không chừng vốn không phải mang thai, không cần thông báo anh ấy trở lại, van xin dì...”

“Nhưng mà...”

“Van xin dì...”

Sợ rằng người lạnh lùng đến cỡ nào, nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối lúc này của Phương Tịnh Vân, cũng sẽ không hạ được quyết tâm.

Cuối cùng dì Lan không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thở dài, “Cho dù như thế nào, vẫn cần mời bác sỹ tới đây một chuyến mới được.”

Phương Tịnh Vân hơi dẫu môi định từ chối, nhưng dì Lan tỏ vẻ kiên trì.

Thật sự có đứa bé sao? Tưởng tượng đến khả năng này, trong lòng Phương Tịnh Vân thật loạn, trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt như thế nào.

Nhưng cô lại xác định được một chút –

Nếu quả thật mang thai, cô tuyệt đối phải có đứa bé này. Coi như cô và Lôi Quân không có tương lai, coi như làm mẹ chưa lập gia đình, cô vẫn muốn đứa trẻ này.

Nếu như có đứa bé... Cô sẽ rất thương bé cưng này, dùng toàn bộ hơi sức và sinh mạng đi thương yêu, quý trọng, cô nhất định sẽ như vậy.

“Dì Lan... Đường như tôi hơi đói bụng.” Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thẹn thùng mỉm cười, một bàn tay mềm mại đặt lên trên bụng theo bản năng.

Nghe vậy, đầu tiên dì Lan ngẩn ra, sau đó cũng khẽ cười.

“Vậy thì tốt, sau khi tắm xong, ra ngoài ăn hết cháo. Lấp no bụng trước, rồi mời bác sỹ tới kiểm tra.”

“Ừ.” Cô ôn hòa gật đầu.

Sau khi khẳng định cô có thể tự mình dọn dẹp cho bản thân, dì Lan lui ra khỏi phòng tắm.

Phương Tịnh Vân đi đến trước gương, yên lặng nhìn khuôn mặt trong gương kia.

Môi cô kéo nhẹ, khẽ nổi lên nụ cười hơi khổ sở, mơ hồ nghĩ tới... Nếu quả thật có đứa bé, sẽ là hình thức đây chứ như thế nào?

Cô không hiểu, trong lòng khổ sở, vô biên vô hạn...

9. Chương 7-1

Editor: Puck

Phương Tịnh Vân hoàn toàn không ngờ tới, sau khi bản thân tắm rửa sạch sẽ trong phòng tắm xong, một bước ra cửa, người đàn ông cô không muốn gặp nhất lại đang ung dung thông dong ngồi trong phòng.

“Anh...” Trong lòng rét lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch trừng mắt nhìn Lôi Quân, tay nhỏ không chủ định nắm chặt vạt trước áo choàng tắm.

Cấp mắt phái nam thâm trầm nhiều hơn gì đó, còn mãnh liệt hơn ngọn lửa, còn thuần khiết hơn rượu mạnh, nhìn cô chằm chằm vài giây, lâu đến khiến cho cô cho rằng hai chân cô sắp nhũn ra muốn chảy xuống đất, mới nghe thấy anh mở miệng.

“Dì Lan vừa mới gọi điện thoại cho bác sỹ Hàn, bác sỹ Hàn lại gọi điện thoại cho tôi.” Bỗng nhiên, ánh mắt của anh sâu sắc, “Em ngã bệnh? Chỗ nào không thoải mái?”

“Tôi...” Cô gật đầu cũng không đúng, lắc đầu cũng không phải, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, “Tôi không sao...”

“Không có gì, dì Lan sẽ không đặc biệt mời bác sỹ Hàn tới đây.” Anh mím môi mỏng, giọng nói chậm hơn, “Tại tôi tối hôm qua quá thô bạo, làm tổn thương em?”

Hả?! Nghe như vậy, khuôn mặt Phương Tịnh Vân thật sự ửng đỏ, nóng đến sắp chảy nước.

Lúng túng nghiêng mặt đi, cô khẽ vấp, ngay sau đó, thân thể đã rơi vào trong khuỷu tay cường tráng của Lôi Quân.

Cái miệng nhỏ nhắn áp úng, vốn định lên tiếng chống lại, nhưng suy nghĩ một chút vẫn trầm mặc, mặc kệ anh ôm cô lên giường.

Trong khoảng thời gian cô đi vào phòng tắm, trừ liên lạc bác sỹ, dì Lan đã đổi ga giường, quần áo bị ném trên thảm cũng dọn dẹp chỉnh tề.

“Em có lời gì muốn nói cho tôi biết không?” Lôi Quân vuốt ve khuôn mặt trơn mềm của cô, giọng nói giống như quỳn rũ người, không cho chống lại.

Phương Tịnh Vân cắn cắn môi, biết rõ không nên lưu luyến dịu dàng của anh, lòng của cô lại vẫn rung động không ngớt vì đụng chạm của anh.

Phụ nữ động tình chính là đàn như vậy, ngốc đến không còn thuốc chữa...

“Anh... Công ty không bận rộn sao? Anh không cần phải ở lại đây.” Còn có thể nói cho anh biết cái gì? Cô chỉ hy vọng đợi lát nữa bác sỹ Hàn tới anh đừng ở đây.

Lôi Quân yên lặng nhìn cô mấy giây, môi mỏng lại nhếch, “Tôi không kêu bác sỹ Hàn tới đây.”

“Hả?” Cô giật mình.

“Tôi sẽ thu xếp cho em vào bệnh viện, kiểm tra toàn bộ.”

“Cái gì? Không cần, tôi không có việc gì, tại sao phải nằm viện kiểm tra?” Cái này quá hoang đường.

Lôi Quân nhẹ nhàng nâng cằm tinh tế của cô lên, đẩy mắt trong veo, thản nhiên nói: “Em có thể mang thai đứa bé của tôi, tôi muốn em và đứa bé khỏe mạnh, không cho phép xảy ra một chút không may.”

“Hả?!” Lần này Phương Tịnh Vân hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cô còn tưởng rằng anh vẫn bị lừa mà chẳng hay biết gì, không biết được dụng ý mời bác sỹ của dì Lan.

“Anh... Anh đều biết...” Cô hơi thở dốc, mắt trừng đến tròn vo.

Khuôn mặt anh tuấn của Lôi Quân cười như không cười, “Tiểu Vân thân ái, không có chuyện gì có thể qua mắt tôi, đặc biệt là chuyện có liên quan đến em.”

Hô hấp của cô hơi gấp rút, đỏ mặt, hơi giận dỗi nói: “Còn không xác định có thật sự có đứa bé hay không... Tôi không muốn đi bệnh viện.”

“Em không thể không đi.”

“Tôi không muốn.”

“Nghe lời.” Giọng anh trầm xuống.

“Không! Tôi không muốn đi! Không cần đi! Không cần đi...” Cô liên tục la hét, cong người chuyển sang bên kia, uất ức vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong gối mềm mại.

Gần đây, cô trở nên rất thích rơi lệ, động một chút lại rơi vào trong cảm xúc cơn sóng nhỏ. Cô cũng không muốn như vậy, nhưng kỳ lạ không thể làm gì, hại cô càng ngày càng ghét chính mình.

“Anh tránh ra! Hu hu hu... Không cần lo cho tôi! Tránh ra...” Anh chỉ biết bắt nạt cô, làm tổn thương lòng cô, cô muốn đoạn tuyệt sạch sẽ trơn bóng với anh, tại sao khó như vậy? Tâm trạng quá đau khổ...

Không biết qua bao lâu, một bàn tay thô ráp vuốt ve đầu cô, thử quay khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc đến thể thảm của cô lại, cô cố tình không nghe lệnh, uất ức chạy lên não, cô đột nhiên há mồm cắn tay anh.

Cô dùng sức cắn, cho rằng anh sẽ rút lui, không ngờ anh lại bất động như núi để cô tùy ý phát tiết, giống như không cảm thấy đau đớn chút nào.

Kinh ngạc nhả ra, Phương Tịnh Vân nhìn chăm chăm dấu răng in sâu trên mu bàn tay anh, cuối cùng ngược mắt nhìn khuôn mặt phái nam gần trong gang tấc.

“An...” Không biết nên nói gì cho phải, cô nhìn khuôn mặt bí hiểm của anh, trong lòng lại đau, nước mắt trào ra như suối, nhanh chóng thấm ướt mặt.

“Suyt...” Môi mỏng của Lôi Quân khẽ nhếch, lại gần liếm mút từng chuỗi nước mắt óng ánh trong suốt, thấp giọng nói: “Ngoan, nghe lời, đừng khóc, tiểu Vân...”

Đôi môi của anh cuối cùng rơi vào trên cái miệng nhỏ của cô, cực kỳ dịu dàng lại cực kỳ bá đạo hôn sâu cô, dỗ dành cô.

Còn có thể kiên trì cái gì chứ?

Phương Tịnh Vân đáp lại nhiệt tình của anh trong nước mắt, trái tim đã sớm không thuộc về mình.

Không ai có thể cãi lại ý tứ của Lôi Quân, hơn nữa khi anh kiên quyết như thế, chống đối nhiều hơn cũng uổng công.

Cuối cùng Phương Tịnh Vân vẫn ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp, ở một đêm trong phòng bệnh cấp năm sao ở bệnh viện, trừ kiểm tra có thai hay không ra, còn làm kiểm tra những phương diện khác trên thân thể.

Kết quả kiểm tra – cô thật sự mang thai ba tháng, nhưng thể chất hơi lạnh, vì để có thể sinh hạ bé cưng khỏe mạnh, trong lúc mang thai, cơ thể mẹ phải điều dưỡng tốt.

Cho nên nói, gần đây cảm xúc của cô hơi phập phồng, động một chút là rơi lệ, đều bởi vì mang thai gây nên...

Nằm trong phòng trồng hoa ở tầng nhất có ánh mặt trời chiếu vào người, một tay Phương Tịnh Vân đặt lên bụng còn chưa quá rõ ràng, mơ màng nghĩ.

Sáng nay cô bị Lôi Quân đưa từ bệnh viện về biệt thự.

“Hai ngày một đêm dạo chơi” phòng bệnh cấp năm sao ở bệnh viện, anh ông chủ lớn vốn không đi đâu, vẫn luôn cùng bên cạnh cô... Anh ân cần như vậy, chắc bởi vì sinh mệnh nhỏ trong bụng cô hả?

Trong lòng thật loạn, cô cảm thấy vô cùng mê man với con đường tương lai.

Vốn dĩ để hai người ngừng được triệt triệt để để, bây giờ lại có một sinh mạng nhỏ liên lụy, cô muốn tránh thật xa một mình nuôi lớn đứa nhỏ này, nhưng lại sợ người đàn ông bá đạo không chịu để yên.

Trong lòng anh thích người phụ nữ khác, đã có niềm vui mới, sao không thể bỏ qua cho cô là tình cũ?

Không, cô vốn không được tính là “Tình cũ” của anh, nói không chừng từ đầu tới cuối anh chưa từng yêu cô, tất cả hết thảy, toàn bộ ngay từ đầu đều là cô say mê anh, là cô dán lên anh, không trách được ai.

“Haizzz...” Êm ái thở dài, cô đổi một tư thế trên ghế quý phi, hai tròng mắt như sương mù kinh ngạc nhìn một chậu lan hồ điệp cách đó không xa.

Nhà ấm trồng hoa ở sân thượng trồng vài giò lan quý, trừ hoa lan ra, còn có rất nhiều hoa từ nước ngoài mang về, cùng với mười chậu bonsai cực kỳ đặc sắc, nhiệt độ nhà ấm trồng hoa đã được khống chế điều chỉnh, vĩnh viễn như mùa xuân hợp lòng người.

Bị đón về biệt thự, dưới sự giám sát của Lôi Quân, cô miễn cưỡng nhét bữa ăn được phòng bếp đặc biệt chuẩn bị vào bụng, sau đó thừa dịp Lôi Quân dùng máy vi tính ở thư phòng xử lý việc công ty thì một thân một mình chạy lên nhà ấm trồng hoa ở tầng cao nhất.

Tương lai đi như thế nào? Còn có thể kiên định rời khỏi anh không? Cô đã mất phương hướng, hoặc có thể nói, cô chưa bao giờ tìm được phương hướng.

Một bóng đen im lặng bao phủ lại đây, cô kinh ngạc, nghiêng mặt nhìn lên, thân hình cao lớn của người đàn ông đứng bên cạnh ghế quý phi.

“Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?” Lôi Quân lạnh nhạt hỏi, nét mặt bí hiểm.

“Tôi... Tôi cảm thấy nơi này rất tốt.” Cô theo thói quen cắn môi đỏ, chống người ngồi dậy.

Anh sải bước qua, cũng theo cô ngồi trên ghế quý phi, đôi mắt lợi hại như mắt chim ưng chớp chớp cũng không chớp nhìn cô chằm chằm.

“Lại đây.” Anh ra lệnh ngắn gọn.

Phương Tịnh Vân không lập tức cử động, khuôn mặt nhỏ biểu hiện đề phòng.

“Lại đây.” Anh lại nói, giọng điệu không cho phép chống lại.

Lần này, Phương Tịnh Vân cuối cùng ngoan ngoãn hoạt động mông, mới vừa nhích lại gần, cả người đột nhiên bị anh kéo vào trong ngực, cô không nhận được thở nhẹ một hơi, đợi cô mở mắt ra, phát hiện mình đã ngồi trên đùi anh.

“Anh anh -” Cô cố gắng tìm ra lời lên án.

“Nơi này của em... Có đứa bé của tôi.” Một tay anh đỡ hông cô, một tay thân mật dán lên bụng cô, nhỏ giọng nói ra.

Dáng vẻ và cử động kỳ quái bất ngờ của anh, khiến cho lòng cô run mạnh, hại cô định nói gì đã quên, chỉ biết ngơ ngác mặc cho anh vuốt ve bụng mình.

“Tôi muốn em khỏe mạnh sinh đứa bé, nếu là con trai, sẽ là người nối nghiệp công ty của anh, nếu là con gái, con bé sẽ là công chúa nhỏ của anh.”

“Hả?” Cô tròn to mắt đẹp, tràn đầy không hiểu, một nỗi chua xót đồng thời tràn ngập ngực, không khỏi yếu ớt nói: “Sau này anh sẽ kết hôn, nhất định sẽ có con của mình, anh không cần giành đứa bé này với tôi được không?”

Lôi Quân ngẩng khuôn mặt tuấn tú, hơi thở nóng rực phả lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trầm giọng nói: “Tôi không cần giành với em, trong bụng em là hạt giống của tôi, chính là con của tôi.”

Bên má cô ửng đỏ, chân mày xinh đẹp không thể làm gì khê chau lại, hình như còn định nói tiếp gì đó, nhưng Lôi Quân lại nhanh hơn cô một bước để lại một câu, “Đừng nói những lời ngu xuẩn muốn rời khỏi tôi, em không thể rời khỏi tôi. Huống chi hiện giờ có đứa bé, em trừ ngoan ngoãn ở đây dưỡng tốt thân thể, ở đâu cũng không được đi, có nghe thấy không?”

10. Chương 7-2

Editor: Puck

Phương Tịnh Vân nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn sang bên cạnh không muốn đồng ý, cầm lại lập tức bị anh giữ lại, chạm mặt chính là một cái hôn sâu, ép buộc cô mở miệng nhỏ nhắn ra vì anh, mặc cho anh hấp thu mật ngọt trong môi đỏ của cô.

“Ừm... Anh, anh đáng ghét...” Chỉ biết hạn chế cô cái này, không cho phép cô làm cái kia. Đáng ghét!

Rốt cuộc anh đối với cô là tình cảm gì?

Thật sự chỉ coi cô như một phụ nữ để phát tiết tình dục thôi sao?

Nếu thật như thế, vì sao còn cố chấp với cô như vậy?

Phụ nữ chịu làm bạn với anh còn nhiều, thật sự muốn đi tranh, cô nào tranh được với người ta?

Không dễ gì thoảng chống đỡ đẩy được ngực anh ra, cô thở hổn hển, cố gắng tìm lại giọng nói, “Tôi nuôi nấng đứa nhỏ, dựa vào sức lực của chính tôi, tôi đã có cách chăm sóc đứa nhỏ... Anh thích vị Tina tiểu thư kia, đây là quyền tự do của anh, tôi không có quyền hỏi đến, nhưng chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa, tôi không muốn làm người thứ ba trong hôn nhân của người khác... Tôi van anh, anh bỏ qua cho tôi đi...”

Cô cố chấp lại giống như chọc giận anh.

Ngũ quan Lôi Quân nghiêm trọng, huyết thái dương nhảy nháy, đáy mắt bốc lên hai luồng lửa.

“Cái gì gọi là người thứ ba trong hôn nhân? Tôi còn chưa kết hôn, lấy đâu ra bên thứ ba?”

Người đàn ông này nhất định phải tổn thương cô triệt để mới bỏ qua sao? Hốc mắt ướt át khiến cho cô chán ghét bản thân, hít một hơi thật sâu, cô khó chịu nói: “Anh quyết định lấy Tina xinh đẹp kia, báo chí truyền thông đều viết vậy.”

“Từ trước tới giờ tôi từng nói như vậy?” Anh trầm giọng hỏi, bàn tay vòng trên eo cô bỗng dừng chặt lại.

“Anh... Ngày đó ở sảnh chính nhà hàng khi bị truyền thông bao vây, anh rõ ràng đã thừa nhận, anh dùng kết hôn là điều kiện đầu tiên để hẹn hò với người ta...” Lòng đang chảy máu! Cô sao có thể bình tĩnh đi đối mặt với chuyện tình cảm của anh với người phụ nữ khác?

Chân mày Lôi Quân khẽ nhíu, khuôn mặt nghiêm túc hơi biến hóa kỳ lạ, môi mỏng run run, “Đó là câu hỏi của phóng viên, tôi cũng không thừa nhận. Tôi chỉ nói, tôi sẽ kết hôn, hơn nữa tiến hành hôn lễ ở Đài Loan – tôi chưa nói muốn kết hôn với ai mà?”

“Hả?” Khuôn mặt nhỏ xinh tươi mơn mẩn của Phương Tịnh Vân ngó ra, mắt to như thỏ nhỏ lộ ra vẻ vô tội, lúc sau mới lấy dũng khí hỏi, “Không phải anh muốn kết hôn với Tina sao?”

“Tại sao tôi phải lấy cô ta?” Lôi Quân không trả lời mà hỏi ngược lại, không vui nơi hai đầu chân mày đã lui, thậm chí đôi mắt như chim ưng lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Cô... Cô ấy có dáng dấp rất đẹp.”

“Vậy sao? Còn gì nữa không?”

“Cô ấy chắc rất thích anh mới đúng.”

Anh nhắm hai mắt lại, thấy toàn thân cô không được tự nhiên, lúc này mới trầm tĩnh nói: “Dáng dấp của em cũng rất xinh đẹp, còn có, em chắc cũng yêu thích tôi, huống chi hiện giờ trong bụng của em còn có con của tôi... Tiểu Vân, tôi thấy tôi cưới em là được. Em cho rằng thế nào?”

Hả?!

Anh, anh anh anh anh... Anh nói gì?!

Phương Tịnh Vân hoàn toàn bị dọa, trong nháy mắt giống như hóa đá, mở cái miệng nhỏ nhắn, hai má đỏ rực, ngu ngơ ngồi trên đùi anh, động cũng không dám động.

Lôi Quân bị phản ứng của cô chọc cười, khuôn mặt điển trai để sát vào, dùng chóp mũi thân mật mà dụi dụi trên khuôn mặt nhỏ mềm mại của cô, hơi thở ấm áp của phái nam như một luồng sóng phủ vào bên tai nhạy cảm của cô.

“Cần bâng hoàng như vậy sao? Dù sao chúng ta đã biết nhau lâu như vậy, cảm giác cùng một chỗ cũng rất không có chỗ nào chê, không sớm thì muộn anh được kết hôn sinh người thừa kế hợp pháp, hiện giờ trong bụng em có một, anh rất bằng lòng cưới em, tiểu Vân...”

“Không -” Như vậy không đúng! Tất cả đều không đúng!

Phương Tịnh Vân đau đớn mà quay mặt đi. Cô khát vọng lời cầu hôn của anh cỡ nào, bây giờ anh thật sự mở miệng, cô lại chỉ cảm thấy đau đớn vô biên vô hạn.

Tình yêu cô muốn không phải như thế này, nhưng khát vọng cả đời mơ ước cùng với anh lại đồng thời hành hạ lấy cô.

Anh vĩnh viễn không có cách nào bỏ ra tình cảm ngang với cô sao? Đây là cái giá lớn cô phải thừa nhận khi yêu anh sao?

Người đàn ông như anh, vĩnh viễn ở trên cao với vợ, dù ai cũng không cách nào khắc họa bất cứ dấu vết gì trong trái tim anh...

“Tiểu Vân, ngoại trừ gả cho anh, em còn có con đường thứ hai để đi sao?” Lôi Quân không tiếp nhận từ chối của cô, cũng không muốn nghe thấy bất kỳ lời từ chối nào nói ra từ miệng nhỏ của cô.

Anh giữ chặt cằm cô lần nữa, dùng môi bịt kín miệng như hoa hồng, đầu lưỡi xông vào nơi mềm mại như tơ, quấy quanh cái lưỡi thơm tho của cô, hấp thu mật ngọt trong miệng cô.

Phương Tịnh Vân nhũm mày ưm, cảm giác tay của anh trượt vào trong áo cô, xoa lấy bộ ngực đầy đặn, lòng bàn tay đầy nốt chai phỏng không ngừng gầy nụ hoa cô.

“Ừ hừ...” Cô khó nhịn mà run rẩy, bàn tay nhỏ bé không tự chủ ôm lấy vai rộng của anh, lửa nóng trong cơ thể bị thổi bùng lên trong nháy mắt, một cảm giác nóng ướt tiết ra giữa hai chân, bụng cảm thấy trống rỗng kỳ lạ.

“Tiểu Vân, em trở nên rất nhạy cảm.” Lôi Quân nói nhỏ, giọng nói nghe vui vẻ như thế.

Anh đều có thể khiến cho thân thể xinh đẹp của cô sinh ra phản ứng kỳ diệu, biết cô gái nhỏ này hoàn toàn không chống lại được sức quyến rũ phái nam của anh, trong lòng anh rất kiêu ngạo.

“Mới, mới không có...” Phương Tịnh Vân mạnh miệng nặn ra lời, khuôn mặt đỏ đến giống như trái cà chua chín mọng. Trải qua vuốt ve của anh, bầu ngực cứng ngắc hơi cảm thấy đau nhức, anh vẫn dùng tay thô ráp không ngừng vuốt ve, làm cho cô khó có thể kiềm chế được mà khẽ run rẩy.

“Cô gái thích nói dối.” Lôi Quân buông tiếng thở dài, phả khí bên tai cô, “Chúng ta có thể nhìn xem, có phải em trở nên nhạy cảm không?”

Bàn tay quý giá của anh luồn vào dưới váy cô, chạm đến chỗ đã sớm chảy ra ẩm ướt quần lót nhỏ, mảy rậm của anh chau lên, “Tiểu Vân, đã ướt như vậy, em còn mạnh miệng sao?”

“Anh... Anh không nên như vậy...” Cô thở hồng hộc, vừa muốn đẩy anh ra, lại muốn nghênh đón anh, cảm giác mâu thuẫn lẫn nhau đánh thẳng vào, làm sao cũng không ngăn cản nổi hết đợt sóng xâm lược này đến đợt sóng khác của anh.

“Tại sao không cần? Em cũng không muốn, không phải sao?”

“Chúng ta không ở trong phòng, sẽ có người đi lên...” Nếu như bị dì Lan nhìn thấy anh đang làm chuyện này với cô, cô chắc chắn không còn mặt mũi gặp người.

Lôi Quân cười nhẹ, “Cho dù bị nhìn thấy, cũng không ai dám lên tiếng quấy rầy. Tiểu Vân của anh, đều cùng một chỗ đã lâu như vậy, tại sao em vẫn còn thẹn thùng thế?”

Anh hôn khước miệng cô, dịu dàng giống như đang hát một bài hát...

“Em sắp làm mẹ, vậy mà vẫn cứ thẹn thùng?” Dáng vẻ mắc cỡ của cô khiến cho anh hận không thể một ngụm nuốt cô vào trong bụng.

Cô sắp làm mẹ đó...

Phương Tịnh Vân bị những lời này gõ sâu vào trong tim, muốn khóc, muốn dựa vào trong khuỷu tay cường tráng của người đàn ông, để cho anh cưng chiều, thương yêu.

Thật sự rất khó kiên quyết nữa, khi đàn ông dịu dàng lại thương yêu ngọt ngào với cô như vậy thì lòng cô tràn đầy là anh, chỉ mong phục tùng anh.

“Tiểu Vân, anh thích dáng vẻ xấu hổ của em.” Lôi Quân dây dưa miệng nhỏ của cô lần nữa, ngón tay đã tiến sâu vào quần lót của cô, nhờ trơn ướt vuốt ve đóa hoa nữ tính nở rộ.

“A a...” Cô run rẩy, bởi vì ngón trở và ngón giữa của anh không ngừng trao đổi đè ép, quyến rũ sóng triều ẩm ướt khác trong cơ thể cô.

Khi đôi môi anh thoáng hơi lỏng, mắt cô lã chã, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vô lực tựa trên bờ vai anh, thì thầm nói: “Trong bụng có cục cứng, nếu như... Nếu làm, sẽ làm tổn thương cục cứng...”

Lôi Quân khẽ động môi mỏng, “Anh đã hỏi bác sỹ, chỉ cần cẩn thận chút, không cần quá kịch liệt, vẫn có thể làm.”

A?! Cô chớp chớp mi, “Chuyện này anh cũng hỏi rõ ràng?” Trời ạ...

“Đây là chuyện lớn, liên quan đến ‘tính phúc’ của chúng ta, đương nhiên phải hỏi rõ.”

“Anh anh anh...” Cô thật sự không biết nói gì.

Anh dùng lực mổ hôn gò má thơm mát của cô, lửa nơi đáy mắt càng cháy càng rừng rực, “Anh sẽ không làm tổn hại đến cục cứng.”

Cô cắn cắn môi, còn chưa kịp phản ứng, ngón tay dài của anh đã chậm rãi trượt vào trong đóa hoa của cô, cảm giác căng chặt lại ầm ập không thể tưởng tượng nổi bao lấy.

“A...” Khuôn mặt nhỏ của cô làm hang ổ trong cổ anh, giống như không chịu được.

“Tiểu Vân, đừng sợ, để anh yêu em...”

Lời dỗ dành của anh bay vào tai cô, biết rất rõ cái gọi là “Yêu” trong miệng anh, chính là chỉ yêu thân thể của cô, yêu cảm giác khoái cảm hai người ân ái, nhưng nghe thấy chữ thần kỳ kia, cô vẫn cảm động, trong nháy mắt hiểu được, đời này cô muốn rời khỏi anh, sợ rằng vĩnh viễn không cách nào làm được.

Đây là tình yêu thật đáng buồn, mặc dù anh thương yêu cô đơn giản là vì đứa nhỏ trong bụng, cô cũng biết.

Đừng cố chấp gì nữa, cứ theo khát vọng trong lòng, muốn cả đời cùng một chỗ với anh, vĩnh viễn ở bên cạnh anh, vậy đồng ý lời cầu hôn của anh đi.

Hôn nhân của bọn họ, mặc dù không có tình yêu, nhưng ít ra có một cách thức yêu khác...

“Quân, yêu em... Cầu xin anh...” Cô chủ động khao khát, thân thể giống như rắn vắn vẹo trên đùi anh.

Lôi Quân nở nụ cười trầm lắng, “Đừng vội, anh sẽ thỏa mãn em.”

Ngay sau đó, tay của anh nhét vào càng sâu, chậm rãi mà lay động, vài tiết tấu chậm rãi này muốn ép người điên khùng.

“Tiểu Vân, bên trong em thật nhỏ, nóng quá, hơn nữa thật sự ẩm ướt...” Theo ngón tay thô ráp của anh đút vào, ngón tay cái không ngừng dẩy đưa đỉnh nhụy hoa ngọc ngà cực kỳ nhạy cảm của cô.

“A a... Quân...”

“Thoải mái không? Tiểu Vân... Anh muốn nghe em nói.”

“Ừ ừm...” Cô ép mình nặn ra lời nói, “Có, thật thoải mái...” Toàn thân giống như bị dòng điện vội vã xuyên qua.

Thăng thản của cô khiến cho người đàn ông hả hê nhếch môi.

“Còn muốn nhiều hơn sao?”

“Muốn... Quân, em muốn... Cầu xin anh...” Mỗi một tế bào đều bị thức tỉnh, cô hoàn toàn cảm nhận được sự hiện hữu của anh. Cô muốn anh.

“Cầu xin anh...” Cô khẽ nấc không dứt, đáng vẻ diễm đam đáng yêu mang theo vẻ hấp dẫn tự nhiên, làm cho người đàn ông “Cứng rắn” rồi.

“Tiểu Vân đáng yêu của anh, anh sẽ thỏa mãn em, để cho em thật vui vẻ.” Dĩ nhiên, anh cũng nhất định sẽ lấy được vui vẻ anh muốn.

Từng đợt sóng cực hạn, vui vẻ tuyệt vời...

11. Chương 8-1

Editor: Puck

Trong nhà ẩm trồng hoa trên tầng thượng, từng đợt tiếng thở dốc thô ráp và tinh tế đan xen nhau vang lên, vây trong đó, mùi thơm mát lây dính mùi tình dục, đơn giản mê hoặc lòng người.

“Quân... Em nóng quá... Thật khó chịu...”

Phương Tịnh Vân nửa quỳ trên ghế quý phi, hai tay nắm lấy thành ghế.

Váy của cô đã bị đẩy lên tận eo, quần lót nhỏ bị dịch tình thấm ướt treo trên mắt cá chân trắng như tuyết, không hề che lấp mộng đẹp như bức họa dâm dăng mê người nhất, chính giữa khe hông trắng nõn nứt ra một đóa hoa xinh đẹp, khe khép mở.

Lôi Quân đứng sau lưng cô, triệt để vuốt ve thân hình mềm mại đáng yêu, sau khi thức tỉnh dục vọng của cô, anh cũng đã đến điểm giới hạn, khát vọng vùi vào trong cơ thể ấm áp của cô, kết hợp với cô.

“Tiểu Vân, anh vào trong...” Nói xong, anh kéo khóa quần xuống, giải phóng lực lượng đã sớm ngạo nghễ nhô lên giữa hai chân.

Anh khẽ đỡ dục vọng căng lên, chậm rãi tới gần đóa hoa trong suốt óng ánh này, theo đó đưa người lên trước, hoàn toàn chiếm lấy cô.

“A a -” Trần ngập trong nháy mắt khiến Phương Tịnh Vân ngửa đầu hét to lên.

“Thích như vậy phải không?” Lôi Quân chậm rãi đẩy vào, lại chậm rãi rút ra, lại kiên định mà vùi sâu vào lần nữa, không ngừng lặp lại, “Tiểu Vân, anh phải nghe em nói, thích anh yêu em như vậy sao?”

“Ừ...” Anh biết rõ, lại muốn chính miệng cô nói ra lời cảm thấy khó xử.

“Nói ra, để cho tôi nghe thấy.” Anh dễ dàng.

“Em... Em thích, Quân...” Anh mạnh mẽ cường tráng như vậy, như một luồng lửa thiêu đốt vào trong thân thể cô, khuấy đảo tất cả tri giác của cô, đẩy cô lên cao cao, giống như bay lượn trong đám mây.

“Thích gì?” Giọng anh hơi vui vẻ, trầm lắng dễ nghe, khẽ nắm bờ eo cô, anh chôn trong cơ thể cô thay đổi, thưởng thức ấm áp kinh người được bao vây hoàn toàn, cũng làm cho vách tường trong đóa hoa tinh tế của cô hoàn toàn bị kích thích, dụ dỗ ra càng nhiều xuân triều.

Thật thoải mái... Mang thai khiến cho cô càng thêm nhạy cảm hơn bình thường, mỗi một động tác của anh đều dây dưa đến toàn bộ dây thần kinh của cô, tràn lan ra giữa đùi, co rút lại, ngậm của anh vào thật chặt.

“Em thích anh... Thích anh ở bên trong em.... Em thích anh yêu em như vậy...” Cho dù chỉ yêu trên thân thể, vào giờ phút này, cô cũng cam tâm tình nguyện rồi. Diên cuồng như vậy, trải nghiệm ngọt ngào lại trái với đạo đức, chỉ có người đàn ông bá đạo lại anh tuần như anh có thể cho cô.

Tiếng hít thở của Lôi Quân càng ngày càng thô ráp, dong đưa eo khỏe, anh ra lực càng tăng thêm, mỗi một cái đều xâm nhập đến phía trong cùng nhất của vách hoa, vừa mang ra ý xuân róc rách, lại lấy hết linh hồn cô.

“A a a -”

Rên rỉ nũng nịu không ngừng phát ra từ trong cái miệng nhỏ đáng yêu, Lôi Quân cúi người qua, dây dưa thật sâu với môi đỏ của cô, hai tay yêu thích không buông tay mà phủ lên vú cô, cảm xúc trĩu nặng để cho anh vui sướng gấp bội.

Anh thẳng lưng đánh hông cô, dùng lửa nóng phái nam kiêu ngạo dây dưa qua lại trong vách hoa ướt đầm của cô, thân thể va chạm ra tiếng, tiếng hít thở thô ráp và tiếng rên rỉ yêu kiều không chịu nổi quanh quẩn trong phòng hoa trên sân thượng.

“Quân... Nhẹ một chút, có cục cứng... Cầu xin anh nhẹ một chút...”

Phương Tịnh Vân đầu vầng mắt hoa, tay trắng như ngó sen cuối cùng không chịu nổi, hai tay khẽ buông ra, mặc cho thân thể xinh đẹp ngã sấp trên ghế dựa.

Lôi Quân dứt khoát bế cô lên, để cô dựa lưng về phía anh dạng chân ngồi trên bắp đùi.

“Đừng sợ, anh sẽ cẩn thận.”

Anh hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ ướt đầm mồ hôi, vòng quanh eo cô, tiếp tục ra vào giữa đùi cô, sức lực đã hòa hoãn đi nhiều, nhưng mỗi lần lại sâu và lâu như vậy.

“Ừ.. Em không còn sức rồi..” Phương Tịnh Vân ngửa về sau, mềm mại không xương mà dựa vào trong lòng anh, bởi vì quá nhiều vui sướng mà khóe mắt chảy ra nước mắt.

Lôi Quân liếm hôn khuôn mặt nhỏ vô cùng đỏ bừng của cô, mút lấy vành tai đáng yêu, hạ thấp giọng nói: “Đã tới rồi, tiểu Vân... Anh sẽ để cho em vui vẻ, mang em bay lượn...” Một tay anh nâng lấy vú đẹp đang đong đưa, một tay chuyển qua chân chỗ hai người kết hợp, khẽ sát lại vân vê chỗ mẫn cảm nhất của cô, kích thích người run rẩy.

Phương Tịnh Vân nhú mày hừ hừ, không tự chủ rướn eo nhỏ nhắn, đột nhiên, người đàn ông chạy nước rút nhanh hơn, chuyển động vừa ngừng lại gấp rút, khuấy tung trong huyết nóng lên của cô.

“Quân!” Cô hét chói tai, như dây cung giương căng đột nhiên đứt gãy.

Mơ hồ, cô cúi đầu túm lấy thô ráp của Lôi Quân, vách hoa ướt bắt đầu không kiểm chế được mà co rút lại, cô dùng sức mà xiết căng lực lượng phái nam, buộc nó phóng thích.

Tiếng gào của người đàn ông đột nhiên bay cao, bộ phận chôn trong cơ thể cô bắt đầu run rẩy.

“A..”

Khi hai người đồng thời kêu lên, nóng rực của anh phun ra dịch đậm đặc nơi lối vào trong cơ thể cô, phun hết tinh lực ra đặt trong khu vườn tình tế của cô.

Cao trào ái ân phủ xuống trong nháy mắt, khóa cảm như luồng điện chui lên, bọn họ run rẩy không thôi...

Hai thân thể làm dịu lẫn nhau vẫn quấn lấy nhau thật chặt, Lôi Quân vòng chặt giữ lấy cô gái nhỏ mọt lả trong ngực, môi mỏng dính lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô hôn từng cái một, lẩm bẩm ngôn ngữ thuộc về tình nhân...

Vào giờ phút này, Phương Tịnh Vân gần như có thể thuyết phục mình, thật ra cô đã sớm tìm được người đàn ông thật lòng yêu thương, cô gần như tin tưởng...

Lôi Quân thuộc phái đàn ông hành động, một khi quyết định việc gì, việc gì cần thiết anh sẽ dùng phương thức mong đợi nhanh chóng tiến hành.

Bởi vậy, khi xác định Phương Tịnh Vân mang thai, anh lập tức thông báo tin tức kết hôn với bên ngoài, trong đó hôn lễ cũng nhanh chóng chuẩn bị, quyết định sau một tuần lễ cưới cô dâu mới.

Tin tức này đương nhiên làm chấn động cả giới kinh doanh lẫn giới giải trí.

Phóng viên truyền thông dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào mà muốn hỏi ra tư cách địa vị của cô dâu trong miệng Lôi Quân, mọi người đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc khi cô dâu không phải người mẫu Tina.

“Lôi tiên sinh, không phải lúc trước ngài và tiểu thư Tina nhiệt liệt hẹn hò sao? Tại sao đột nhiên tuyên bố kết hôn với vị tiểu thư khác? Ngài thật sự không có lời gì để nói với Tina tiểu thư sao?”

Mấy ngày nay, Lôi Quân đi đâu, phóng viên đuổi theo ở đó, như một đám ruồi bọ nhìn thấy mật cuộn chặt anh không tha.

Lôi Quân xưa nay nóng nảy không tốt lắm, đối mặt với đám truyền thông hết sức bức bách nhìn người chăm chăm, lúc này lại tỏ ra vẻ thoải mái hào phóng, cũng rất tình nguyện nói chuyện.

Khuôn mặt anh tuần lộc ra sức quyến rũ hoàn toàn cười nhẹ, anh chậm rãi nói: “Tôi và Tina tiểu thư chỉ là bạn bè die,n; da.nlze.qu; ydo/nn đơn thuần, không giống như bên ngoài đồn đại. Trên thực tế, tôi chưa bao giờ hẹn hò với cô ta, chỉ có điều cùng ăn cơm mấy lần thôi.”

Một phóng viên khác đuổi sát hỏi, “Nhưng Tina tiểu thư nói, ngài rất thích cô ấy, còn chuẩn bị cầu hôn cô ấy?”

“Đó là cô ta chủ động nói ra. Tôi chỉ thưởng thức thái độ làm việc của cô ta, về cầu hôn, tôi nghĩ cô ta hiểu lắm đến tám phần rồi. Tôi đã sớm có bạn gái hẹn hò nhiều năm, tuần sau chúng tôi sẽ kết hôn.”

Đôi mắt phóng viên tỏa sáng, “Rất cuộc vợ chưa cưới của Lôi tiên sinh là ai? Chúng tôi từng gặp sao?”

Lôi Quân cười cười, “Cô ấy là bảo bối kim ốc tàng kiều của tôi, sao có thể tùy tiện mang ra cho mọi người xem? Dục vọng chiếm hữu của tôi rất mạnh.”

“Wow a... Xem ra ngài rất yêu cô ấy!”

Lôi Quân vui vẻ càng nòng, giữa chân mày nhạt nhẽo hiện ra gì đó khiến người ta suy đoán không ra, nói nhỏ, “Cũng bởi vì yêu cô ấy, cho nên mới vội vàng muốn cưới cô ấy vào cửa.”

Lời nói dối.

Dáng vẻ nói dối ứng phó với phóng viên lão luyện như vậy, tự nhiên như thế, khiến mỗi người đều tin phục.

Phương Tịnh Vân nhìn chăm chăm người đàn ông đang chậm rãi nói trên ti vi, trong lòng vừa ngọt vừa khổ. Rõ ràng biết được anh đang nói dối, nhưng thật đáng buồn trái tim vẫn hòa tan trong lời nói dối như vậy.

Muốn gả cho anh... Ít nhất, trong bọn họ còn có một yêu khác.

Nếu đã quyết định muốn ở bên cạnh anh, cô sẽ phải để cho hai người vui mừng, su này, còn có đứa nhỏ của bọn họ gia nhập cuộc sống, mặc dù anh không có tình cảm với cô, cô vẫn thấp thỏm chờ mong tương lai.

Cô sẽ yêu, rất yêu sinh mệnh nhỏ trong bụng, giống như cô dùng hết sức lực toàn thân đi yêu anh, đều là trái tim vĩnh viễn không hối hận.

Tắt ti vi đi, cô vừa buông điều khiển, dì Lan đi vào phòng khách, theo sau là một quý ông thời thượng đáng người thon dài, âu phục trắng thớm.

“Tiểu thư, là nhà tạo mẫu Lâm Vũ Hồi tự mình cầm lễ phục tới, muốn mời tiểu thư mặc thử.” Dì Lan nói.

Phương Tịnh Vân biết đối phương, hiện đang là nhà tạo mẫu chuyên nghiệp vô cùng phát triển ở Đài Loan, cô thường nhìn thấy anh ta trên chương trình, cô biết, đối phương hẳn là một đồng tính nam.

“Hello.” Nhà tạo mẫu chuyên nghiệp nở nụ cười cởi mở với cô, chủ động chào hỏi.

Cô cũng cười ầm áp vui vẻ đáp lại đối phương, nghĩ thầm, chẳng qua chỉ là thử lễ phục thôi, không hiểu được Lôi Quân làm gì, lại muốn người ta tự mình đi một chuyến, trong lòng cô thật sự hơi băn khoăn, đồng thời cũng cảm thấy ầm áp, có cảm giác được quý trọng, cưng chiều.

Phương Tịnh Vân, mày càng ngày càng thích sống trong mộng đẹp do chính mày thêu dệt rồi...

Cô không khỏi cười cay đắng, thấy nhà tạo mẫu lớn kia đã cảm xúc dâng trào mà lấy ra một bộ lễ phục lụa trắng tao nhã, hết sức đẹp để từ trong va li quần áo, trong miệng không ngừng nói đất đỏ, cô nhanh chóng thu lại tâm trạng, cẩn thận nghe đối phương nói gì đó.

Đây là hôn lễ của cô, cả đời, cô sẽ chỉ có một lần như vậy.

Gả cho người đàn ông không yêu cô, cô đã từng giãy giụa, từng đau đớn, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp, bởi vì cả đời này của cô, cô sẽ yêu một mình anh, tình yêu của anh không thể ép buộc, nhưng cô lại yêu anh cuộn cuộn không dứt, vĩnh viễn không ngừng...

Vui vẻ một chút đi, cô phải biết quý trọng quá trình yêu anh.

Quá trình thử lễ phục rất thuận lợi, trên cơ bản, Phương Tịnh Vân chấp thuận khá cao với đề nghị của nhà tạo mẫu, lập tức quyết định tất cả chi tiết.

Nhà tạo mẫu vừa đi, dì Lan lập tức bưng tới một chén cháo gà mới nấu xong, nhìn chăm chăm cô uống sạch sẽ.

Bây giờ cô là một người ăn, hai người bổ, cơ thể mẹ phải chăm sóc tốt, tương lai lúc sinh mới không khổ cực.

12. Chương 8-2

Editor: Puck

Hơi cảm thấy mệt mỏi, cô về phòng ngủ nằm xuống, đầu khẽ dính gối, ý thức mơ hồ lập tức mơ hồ, giấc ngủ này rất sâu, mãi cho đến khi cảm thấy có người dịu dàng vuốt ve gò má cô, cô mới chậm rãi hé mắt ra.

Không biết Lôi Quân vào từ lúc nào, áo khoác âu phục tùy ý nhét lên ghế sa lon đơn, cà vạt rộng thùng thình, nút áo sơ mi cũng cởi ra hai nút, nhìn có vẻ vô cùng phóng khoáng.

Anh ngồi bên giường nhìn cô chăm chăm, ánh mắt âm u, môi mỏng nhếch lên độ cong kỳ lạ.

“Người đẹp ngủ, nếu em không tỉnh lại, anh muốn hôn tỉnh em.” Ngón tay cái khẽ nâng môi đỏ của cô, đầu ngón tay anh vừa thô ráp lại ấm áp.

Mặt Phương Tịnh Vân đỏ bừng, chớp chớp mắt mơ màng, nhỏ giọng đáp: “Sao anh lại tới đây? Không phải công ty có cuộc họp sao?”

Anh vui vẻ mà cầm chiếc đồng hồ Seiko đắt đỏ để trước mặt cô, nửa đùa nói: “Tiểu thư thân ái, đã qua giờ tan việc rồi, ông chủ cần nghỉ ngơi, không phải họp.”

“A?” Cô giật mình, mới phát hiện buổi chiều ngủ một giấc lại trọn vẹn đi qua hơn ba tiếng. “Trời ạ, em ngủ rất lâu...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng đỏ, hơi muốn nâng nửa người dậy, nhưng người đàn ông lại có ý vô ý chặn chân lại, hại cô không thể động dậy chút nào. “Quân, anh có thể không...”

“Không thể.”

“Hả?!” Cô chỉ muốn xin anh “Tốt bụng” xê dịch một chút.

Lôi Quân nghiêng người, hoàn toàn ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô, chớp mũi thân mật cọ lên mũi thon, như cười như không nói: “Mang thai khiến cho em trở nên thích ngủ, tốt nhất cũng có thể khiến cho em trở nên thèm ăn, như vậy sẽ nuôi béo thân thể dễ hơn một chút rồi.” Anh hôn miệng nhỏ của cô, giọng khàn khàn, “Dáng vẻ khi ngủ của em thật đáng yêu, thật sự muốn há miệng nuốt em vào trong bụng.”

Tim Phương Tịnh Vân đập nhanh hơn, hô hấp không thuận.

Trời ạ, cô chưa bao giờ cảm thấy người đàn ông trước mắt tràn ngập quyền rũ như thế, đôi mắt sâu thăm thẳm giống như muốn nhìn sâu vào trong linh hồn cô...

Mới bị hơi thở của anh bao phủ thôi, cô đã cảm thấy sắp ngất, thậm chí toàn thân như nhũn ra.

“Anh... Em, em em cũng không phải... Cũng không phải đồ ăn.” Cô nói một câu “Là lẽ đương nhiên”.

Lôi Quân nhếch môi mỏng, “Ai nói? Em chính là đồ ăn của anh.”

Hả?! Khuôn mặt cô đỏ bừng đến sắp bốc khói, đôi mắt tròn xoe vừa tỉnh ngủ hơi vô tội, như nai con bambi.

“Nếu như anh đói bụng rồi, chắc dì Lan đã kêu phòng bếp chuẩn bị xong bữa tối, chúng ta... Chúng ta có thể xuống lầu ăn tối...”

“Nếu như anh chỉ muốn ăn em thì sao?” Anh thật sự trêu chọc cô đến ngẹn.

Trước kia khi ở chung một chỗ, khoái cảm tình dục tràn lan luôn nhanh chóng nắm giữ tất cả, anh quyến luyến thân thể uyển chuyển của cô, quyến luyến mỗi một lần vùi sâu vào trong thân thể cô, cảm giác mềm mại chiếm lấy cô.

Cô giống như sinh ra vì anh, có thể hai người phù hợp như thế, mỗi lần cô vịn vịn rịn rịn dưới anh, khuôn mặt nhỏ ửng hồng lại đầm đìa đáng yêu luôn có thể ép anh đến điên rồ.

Nhưng từ thời gian trước khi hai người phát sinh mâu thuẫn, cô mở miệng muốn rời khỏi anh, cầu xin anh bỏ qua cho cô, tinh thần chiếm hữu cô mãnh liệt đột nhiên dâng trào trong lòng anh, phát hiện mình vốn không thể thoải mái mà thả cô đi, mãi đến khi đó, anh mới cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc mình có cảm giác như thế nào với cô.

Cô là của anh.

Mềm mại và xinh đẹp của cô chỉ thuộc về một mình anh.

Kết hôn với cô dường như là chuyện tự nhiên, huống chi, trong bụng cô còn có con của anh.

Phương Tịnh Vân không đoán ra được trong đầu anh đang nghĩ cái gì, cố gắng muốn dẹp loạn trái tim đập quá nhanh, cắn cắn môi nói: “Anh... Anh không thể cứ luôn muốn, cứ luôn muốn... Tối hôm qua chúng ta mới, mới làm, hơn nữa không chỉ một lần, anh có thể dừng muốn nhiều như vậy được không...” Nói xong, toàn thân cô cũng không khác lắm đồ toàn bộ, từ đỉnh đầu đến đầu ngón chân, mỗi tế bào đều đỏ lên.

Lôi Quân trầm lắng mà cười ra tiếng, “Trời ạ, em thật đáng yêu.”

Anh nhìn không được nữa, hôn miệng ngọt ngào của cô, dễ dàng cô mở miệng vì anh, để cho lưỡi ấm áp của anh có thể từ từ dút vào trong miệng cô, cuốn hút lấy cái lưỡi thơm tho.

Phương Tịnh Vân vốn chưa từng định chống lại, để tùy anh tử tử tử tử, sau đó chậm rãi dấy lên phản ứng hùng hục, trở thành cô dây dưa môi lưỡi anh không tha.

Đó là một nụ hôn nóng bỏng hết sức tuyệt hảo, khi anh chậm rãi lui ra thì giữa hai miệng vẫn còn dính vài tơ bạc.

“Tiểu Vân, em không thể trách anh vẫn luôn muốn, vẫn luôn muốn, ai bảo em mềm như vậy, thơm như vậy, ngon miệng như vậy.” Anh thở dài, lại xấu xa nói: “Nếu không phải lo lắng đến việc em mang đứa nhỏ, anh thật sự muốn dùng phương pháp biến thái, rất điên cuồng muốn em... Anh thích nghe tiếng kêu lúc đạt tới cao trào của em, lúc đó em rất mê người, rất gợi cảm, em có biết không?”

“Anh... Anh nhất định phải nói những lời này sao?” Hai mắt cô đỏ không ngừng. Không thích đâu!

Anh gợi cảm nhử mồi, “Em không thích anh nói, nếu anh trực tiếp làm thì sao?”

Cô tròn to mắt đẹp, “Mới không có!”

“Nói dối là hành động không tốt nhé.”

“Em mới không nói dối.” Bóp méo sự thật!

Chính anh lúc được phóng viên phỏng vấn còn mãnh liệt nói dối, bây giờ còn lên án cô?

“Ha ha ha...” Lôi Quân cười sảng khoái, đường cong tuần mỹ đột nhiên mềm mại đi.

Rất đẹp trai, rất anh tuấn... Phương Tịnh Vân bị dáng vẻ vui sướng cười sảng khoái của anh hấp dẫn vô cùng, cô vốn yêu anh, vào giờ phút này, trái tim thiếu nữ càng chấn động mạnh.

Gò má cô đột nhiên ửng hồng, khát vọng trong nháy mắt khuếch tán như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Nghĩ cũng không nghĩ nhiều, tay trắng như ngó sen của cô chủ động nắm lấy cổ anh, nhào đến dưới mặt anh, môi mềm mại dùng sức hôn lên môi đẹp mắt đẹp của anh.

Lôi Quân không khỏi trừng lớn mắt, cảm thấy khí huyết lao nhanh khi cô chủ động.

“Em yêu anh...” Cô khẽ nói ra lời yêu thương.

Mặc dù bây giờ anh anh thương yêu ngọt ngào với cô toàn bộ là vì đứa nhỏ, cô cũng cảm thấy được thương yêu rồi.

Đã là như thế, để cho cô sống trong giấc mộng có anh đi, đừng để ý quá nhiều, nghe theo khát vọng trong lòng, tập trung yêu anh, bởi như vậy, cô sẽ vui mừng nhanh hơn một chút...

“Tiểu Vân, nói lại lần nữa xem.” Lôi Quân nhỏ giọng yêu cầu, anh chưa bao giờ biết rằng mình muốn nghe ba chữ kia – không phải chưa từng có người phụ nữ nào nói với anh, nhưng từ trước tới nay anh cười nhạt, mà một câu ngắn ngủi bật ra từ trong miệng cô lại thần kỳ mà chấn động tâm hồn anh.

Ngay từ khi bắt đầu cô đã bị anh hấp dẫn thật sâu, điều này, trong lòng anh hiểu được.

Cô để cho anh kim ốc tàng kiều, trải qua cuộc sống gần như ẩn cư, sinh hoạt chủ yếu cũng gần như đặt trên một mình anh, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh nghe thấy cô chính miệng nói ra với anh –

Em yêu ah.

“Quân... Em yêu anh.” Phương Tịnh Vân thuận theo tâm nguyện của anh, khẽ nói, cánh tay gầy mảnh ôm chặt lấy anh không buông, lệ dịu dàng cứ tràn ra hốc mắt như vậy.

“Em yêu anh...” Thật yêu, thật thương anh, yêu đến trái tim đau đớn, thật sự cam tâm tình nguyện vĩnh viễn thừa nhận đau đớn lần này, chỉ cầu ngọt ngào trong hờ hững.

Đột nhiên, cánh tay cường tráng của người đàn ông dùng sức ôm lấy cô, sức lực giống như muốn đè ép cô vào trong thân thể anh.

Lôi Quân không nói gì, khuôn mặt tuần tú vùi vào trong tóc đen thơm của cô, hô hấp thô ráp vang lên bên tai, tim đập mạnh mẽ va đập trước ngực, cũng đồng thời chạm lấy ngực Phương Tịnh Vân.

Ôm như vậy, còn có lực rung động hơn bất kỳ hành động thể xác quần quýt tình ái khác nhiều.

Trong lúc vô hình, một lực lượng ngọt ngào lại mạnh mẽ lạnh lẽo kéo đau hai trái tim, cũng lạnh lẽo kéo hai trái tim vào cùng một chỗ, trong lúc vô tình đã ý hợp tâm đầu...

13. Chương 9-1

Editor: Puck

Ngày mai sẽ tiến hành hôn lễ, trong lòng Phương Tịnh Vân có nỗi niềm khó diễn tả bằng lời.

Đi theo bên cạnh Lôi Quân hơn ba năm, rồi yêu anh, cô cam tâm tình nguyện từ vốn làm việc, trải qua cuộc sống nửa ẩn cư, rồi làm cô gái nhỏ của anh, lẳng lặng khao khát tình yêu của anh, hôm nay thật sự gả cho anh, cô vẫn cảm thấy hơi không dám tin.

“Cực cực, chúng ta phải sống hạnh phúc cả đời.”

Một tay mang tính bảo vệ đặt lên bụng, cổ trắng như ngó sen của cô cúi xuống, khuôn mặt nhỏ nhiễm tình cảm thiêng liêng nhàn nhạt của người mẹ, đang thử nói chuyện với sinh mệnh nhỏ trong bụng.

Kể từ sau khi biết mình mang thai, cô thường xuyên có hành động như vậy, hơi khờ, cô hiểu được, nhưng rất thích nói chuyện như vậy với đứa nhỏ.

Cô thật sự yêu đứa bé này, cũng rất yêu cha của con...

Trong nhà ẩm trồng hoa trên sân thượng biệt thự, có vài đóa hồng đỏ đồng thời nở rộ, cực kỳ đẹp đẽ, như chúc mừng hôn lễ sắp tới của cô.

Có lẽ anh không yêu cô, nhưng cô tin tưởng, anh nhất định sẽ là người cha rất tốt, sẽ để cho hai người thai nghén đứa nhỏ trong hoàn cảnh hoàn mỹ vui vẻ lớn lên.

“Cực cứng, con có biết không, mấy ngày nay mẹ thật đáng thương, mỗi ngày đều phải uống thuốc Đông y đen sì sì, còn phải ăn thật nhiều đồ bổ, ăn đến mẹ no bụng, thật no bụng, muốn đi ra ngoài đi dạo, nhưng bà dì Lan của con nhìn mẹ chăm chăm, còn cha con nữa... Cha con tệ hơn, ngay cả để cho mẹ xuống giường cũng không chịu.”

Mặc dù thốt ra câu oán hận nho nhỏ, nhưng trong lời nói lại để lộ ra ngọt ngào như mật.

Mấy ngày nay, Lôi Quân quản cô chặt chẽ, nếu ông chủ lớn là anh không ở nhà, “Đội quân” phụ trách “Theo dõi” cô cũng sẽ không cho cô tốt hơn.

“Ngày mai cha muốn kết hôn với mẹ, cực cứng, con cao hứng không?”

Ánh mặt trời hôn lên gò má cô, cả người cô đắm chìm trong ánh sáng ấm áp, bất giác khẽ rì rầm, như đang muốn hát cho đứa nhỏ nghe.

Một lát sau –

Một trận cãi vã từ ngoài phòng truyền đến.

Phương Tịnh Vân không nắm rõ mà đẩy cửa sổ nhà ẩm trồng hoa ra nhìn xuống dưới, trông thấy một cô gái dáng người yếu điệu hợp một không biết sao lao tới cửa sắt lớn, còn không để ý đến nhân viên trong biệt thự ngăn cản, muốn xông vào trong nhà cãi vã với dì Lan đang chặn trước ngưỡng cửa.

“Cho tôi vào! Tôi biết con đàn bà kia đang ở trong này, tôi muốn biết xem là mặt hàng gì, cho tôi đi vào!” Giọng nữ cao thét chói ai.

Phương Tịnh Vân giật mình, nhận ra đối phương, cô gái kia tên là người mẫu Tina.

Chuyện này là sao? Cô ta đặc biệt đến tìm cô sao?

Dì Lan mặt lạnh ứng phó, giống như không muốn nhiều lời với Tina, chỉ dặn dò tiên sinh lái xe và nhân viên quản lý tu sửa vườn hoa đuổi người phụ nữ điên ra ngoài.

“Ai dám đụng vào tôi?! Tôi muốn thấy con đi kia, không thấy cô ta, đừng mơ tưởng muốn tôi đi!” Phụ nữ xinh đẹp đến đâu, một khi đánh mất lý trí, khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn lại xấu xí.

“Đuổi cô ta ra ngoài.” Dì Lan ra lệnh lần nữa, hai nhân viên làm thuê công việc khác lâu dài trong biệt thự đồng thời ra tay tóm lấy cánh tay Tina, cố gắng ép cô ta đi.

Đúng lúc này, Tina bị kích động mạnh đột nhiên nổi điên đá lại đập, vừa đâm vừa cắn người tóm cô, sức mạnh bất ngờ xảy đến khiến cô ta thành công thoát khỏi kiềm chế.

Tina lao thẳng vào dì Lan đang đứng chặn ở cửa, sau khi đụng vào người, ngay lập tức vọt vào trong nhà.

“Dì Lan!” Phương Tịnh Vân vừa vặn chạy từ nhà ẩm trồng hoa trên sân thượng xuống, vốn muốn biết rõ xảy ra chuyện gì, lại chính mắt thấy dì Lan bị đụng ngã ngồi trên đất, không chút suy nghĩ muốn chạy qua.

“Tiểu thư, mau trở lại lên lầu!” Chịu đựng cái lưng bị đau, dì Lan bị sợ đến vội vàng quay đầu vào trong nhà kêu to.

“Chính là mày sao? Mày chính là con điểm thú được Lôi Quân bao nuôi nhiều năm?” Hai mắt Tina bốc hỏa nhìn Phương Tịnh Vân chăm chăm, khi Phương Tịnh Vân chạy ra ngoài cửa thì một phát tóm lấy cổ tay cô.

“Mau buông tiểu thư ra! Cô định làm gì?!” Tài xế và nhân viên quản lý vườn hoa vọt theo vào gấp đến độ la hét, tức giận muốn xông tới gỡ tay cô ta ra.

Tina rút một con dao gấp từ trong túi sau lưng ra, đặt thẳng lên cổ Phương Tịnh Vân, “Đừng tới đây! Ai dám tới đây, tôi sẽ cắt đứt cổ họng con điểm thú này!”

Mọi người bị sợ đến không dám thở mạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tịnh Vân trắng bệch trong nháy mắt, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhưng trong lòng vẫn muốn ép mình tỉnh táo lại.

“Tina...” Cô thử khẽ gọi tên cô ta, hít một hơi thật sâu mới có dũng khí hỏi, “Có chuyện gì chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, cô tỉnh táo một chút.”

“Nói chuyện? Có gì mà nói?! Tôi muốn Lôi Quân lập tức tới đây, tôi muốn anh ấy! Có nghe thấy không?!”

Sợ người phụ nữ điên này làm tổn thương đến Phương Tịnh Vân, dì Lan chịu đựng lưng đau đứng lên, vội nói: “Tôi lập tức gọi tiên sinh trở về, cô thả tiểu thư ra trước.”

Tina hừ lạnh, “Thả nó ra? Không dễ dàng như vậy!” Ném một câu, cô kéo lấy tóc Phương Tịnh Vân, uy hiếp: “Theo tao lên lầu, ngoại trừ Lôi Quân, ai cũng không được đi lên! Nếu ai dám lên, tôi sẽ móc đôi mắt con đi này! Đi!”

“Tiểu thư!” Dì Lan gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng.

Phương Tịnh Vân lão đảo bị Tina kéo lên lầu, cô ngoái đầu lại khẽ gật đầu với dì Lan, giống như muốn dì Lan đừng quá lo lắng.

“Đi!” Tina dùng sức kéo tóc cô, cô chịu đựng cơn đau, ngoan ngoãn tuân theo lệnh đối phương.

Phương Tịnh Vân bị ép lên lầu hai, dì Lan đã sớm quên đoạn trang và lạnh lùng bình tĩnh thường ngày, vội vàng xông tới bên cạnh điện thoại bàn, tay run run ấn dãy số riêng của Lôi Quân.

Trong lòng bà không ngừng cầu nguyện, tuyệt đối không xảy ra chuyện... Tuyệt đối không xảy ra chuyện...

Sau khi Lôi Quân nhận được điện thoại, vứt lại cuộc họp hội nghị quan trọng tiến hành được một nửa, như gió bão quay về biệt thự.

Anh quả thật không thể tin tất cả, nghe thấy Phương Tịnh Vân bị kiềm kẹp, thần kinh anh căng chặt trong nháy mắt, tim cũng khẩn trương đến mức sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Đều là lỗi của anh!

Là anh không hết trách nhiệm bảo vệ tốt cho tiểu Vân. Nếu tiểu Vân bị thương... Không! Anh không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ, anh không bao giờ chấp nhận chuyện như vậy xảy ra, anh muốn cô tốt đẹp, đầy đủ không sút mẻ trở lại trong lòng anh.

“Tiểu Vân...” Khẽ gọi Phương Tịnh Vân, Lôi Quân dấn mạnh chân ga vượt qua nhiều đèn đỏ, suốt dọc đường không xảy ra tai nạn xe cộ coi như số anh tốt.

Khi xe như bão tố quay về biệt thự trên núi Dương Minh thì dì Lan và các nhân viên khác ở biệt thự đang lo lắng tụ tập trong phòng khách dưới lầu.

Nhìn thấy Lôi Quân trở về, dì Lan thoáng thở ra, vội chạy lên trước, “Tiên sinh, hai người họ ở trên lầu, bà điên này không cho bất kỳ kẻ nào lên lầu, chỉ cho một mình ngài lên. Cần gọi điện thoại báo cảnh sát không?”

“Không. Trước đừng kinh động đến cảnh sát, tôi lên trước xem một chút.”

Cố gắng ổn định lòng mình, anh ép buộc mình dè cảm giác sợ hãi vô biên vô hạn xuống, cởi áo khoác âu phục, hai nút áo sơ mi, hít một hơi thật sâu, sau đó một mình đi lên lầu hai.

“Ai?!” Vừa nghe thấy tiếng bước chân, Tina đã lạnh lùng hỏi.

“Là tôi. Lôi Quân.” Cửa phòng tùy tiện mở ra, anh đi đến cửa ra vào, cảnh tượng trong phòng khiến cho lòng anh đau như cắt.

Trong phòng, hai tay hai chân của Phương Tịnh Vân đều bị tất chân trói chặt, cô bị ép quỳ trên giường, Tina kéo tóc cô, trong tay lắc lắc dao gấp sáng dần chặt lên gò má non mềm của cô.

“Buông cô ấy ra.” Lôi Quân mất chút thời gian mới khiến cho giọng nói bình thường, mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Tina đang điên cuồng.

Anh cố gắng đặt toàn bộ tâm tư lên người Tina, không để cho mình phân tâm chú ý tới Phương Tịnh Vân, sợ bởi vì quá mức lo lắng cho cô mà không khống chế được đưa ra hành động sai lầm.

Anh phải lạnh lùng bình tĩnh, mặc dù việc này gần như còn khó hơn lên trời với anh.

“Không phải cô muốn tôi tới sao? Giờ tôi đã tới rồi, cô buông cô ấy ra đi.” Anh đi vào trong phòng.

“Đứng đó đừng cử động!” Tina gầm thét, dao trong tay vung loạn.

Lôi Quân rùng mình, vội vàng đứng yên không dám cử động nữa.

Phương Tịnh Vân nhìn mọi chuyện đang diễn ra, vài lần định há miệng nói chuyện, nhưng sợ chọc Tina nổi giận, chỉ có thể vô cùng lo lắng mà nhìn Lôi Quân chăm chăm, trong lòng không ngừng cầu nguyện –

Cô không xảy ra chuyện gì, cô muốn bình an sinh hạ cục cưng khỏe mạnh, cô cũng không thể trơ mắt nhìn Lôi Quân xảy ra điều không may, anh là người cô yêu nhất, người trong lòng cô!

Trời ạ, van cầu ngài giúp con đi...

“Anh nói muốn kết hôn với em!” Tina lại gầm lên lần nữa, lúc này đôi mắt xinh đẹp nhìn có vẻ thật khủng khiếp, tràn ngập oán hận, “Anh rõ ràng từng nói!”

“Tôi không có.” Lôi Quân lạnh lùng nói, “Trong lòng cô rất rõ ràng, sau hai lần tiệc rượu chấm dứt, tôi chỉ theo lễ phép lái xe đưa cô về, sau đó lại đơn thuần mời cơm mấy lần, tôi chưa từng nói muốn kết hôn với cô.” Trước cùng nhau ăn cơm, hay bởi vì ra ngoài dùng cơm đúng lúc chạm phải cô ta, căn cứ theo lễ phép, anh mới mở miệng mời cô ta ngồi cùng bàn, không ngờ lại chọc đến sự tình này.

“Anh phải lấy em! Anh phải lấy! Tất cả mọi người đều biết anh phải lấy em!” Mặt Tina đỏ bừng.

“Những thứ đó đều là tin bát quái do truyền thông giả tạo ra ngoài, cô ở làng giải trí hẳn rất hiểu, chúng ta chưa bao giờ hẹn hò, tôi cũng chưa bao giờ nói muốn kết hôn với cô.”

Sự thật tàn khốc như vậy, Tina vẫn luôn sống trong mộng do chính mình suy diễn ra sao có thể thừa nhận.

“Anh không chịu lấy em, là vì con đi này đúng không? Được... Rất tốt! A a a -” Cô không hề cảnh báo trước phát ra tiếng thét chói tai thê lương, nói làm khó dễ thì làm khó dễ, ép Phương Tịnh Vân, mắt thấy dao sắc trong tay định đâm vào sau lưng Phương Tịnh Vân –

“Dừng tay!”

14. Chương 9-2

Editor: Puck

Bị đè trên giường, trong đầu Phương Tịnh Vân hoàn toàn hỗn loạn, cô không tự chủ cuộn chặt người, cố gắng bảo vệ bụng mình, tiếng kêu hoảng sợ của người đàn ông vang lên, còn kèm theo tiếng nữ cao thét chói tai điên rồ.

Cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết mình được một thân thể cường tráng bao trùm kín mít.

Cô nhú mày buồn bực hừ một tiếng, theo đó nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn chạy lên lầu, tiếp sau là một loạt tiếng kêu hoảng hốt và hỗn loạn vang dội.

Đội cô phục hồi lại tinh thần, thở phào cẩn thận mở to mắt, Tina đã bị tiên sinh tài xế và nhân viên quản lý vườn hoa kịp thời xông lên giữ chặt qua bên cạnh, trong miệng vẫn không ngừng chửi bậy.

“Con đi, tao muốn mày chết! Sao mày lại không chết? Mày đi chết đi! Lôi Quân chỉ có thể lấy một mình tao, anh ấy ai cũng không thể lấy! Tao muốn mày chết! A a -” Hai chân cô ta đá lại đạp, nhưng lần này người giữ cô ta đã phòng rồi, không hề để cô ta đơn giản giải thoát.

Dì Lan xông lên cùng mọi người tái mặt, không khỏi kêu lên, “Tiên sinh! Lưng của ngài!”

Lưng của anh?!

Đầu nhỏ của Phương Tịnh Vân giống như bị đánh một cái, tất cả suy nghĩ trở về vị trí cũ trong phút chốc.

“Quân?!” Cô gọi anh, nâng người ngồi dậy từ trong ngực anh.

Vừa xem xét, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Tịnh Vân trắng bệch như tờ giấy trong nháy mắt – con dao gấp kia không đâm trúng cô, mà đâm thật sâu vào bờ vai Lôi Quân, máu nhanh chóng nhiễm đỏ áo sơ mi của anh.

Trời ạ... Phương Tịnh Vân cảm giác mình sắp hôn mê.

“Anh không sao... Em yên ổn không hề bị thương chút xíu này, anh yên tâm.” Anh còn có tâm tư mỉm cười với cô, ngũ quan vẫn đẹp mắt như vậy.

Bàn tay thô ráp yêu thương vuốt ve gò má lạnh buốt của cô, tảng đá treo cao trong lòng Lôi Quân cuối cùng rớt xuống.

Cô gái nhỏ của anh an toàn, còn có cái gì quan trọng hơn nữa?

Khi mọi người xông lên lần, dì Lan đã chịu hết nổi, tự chủ trương báo cảnh sát.

Sau khi mọi người hợp lực chế ngự Tina, cảnh sát tìm đến ngay sau đó, tiếp nhận tình huống, Lôi Quân được khẩn trương mang đến bệnh viện gần đó xử lý vết dao đâm trên vai.

“May mà đâm trúng bắp vai, không tổn thương đến các bộ phận quan trọng, chỉ cần giữ vết thương sạch sẽ, khô ráo, thay thuốc đúng giờ, sẽ từ từ khôi phục.” Mặc dù Lôi Quân đã từ bệnh viện về, dì Lan vẫn đặc biệt gọi điện thoại mời bác sỹ riêng đến một chuyến. Lúc này, bác sỹ Hàn đang mỉm cười mà kiểm tra vết thương trên vai Lôi Quân, thản nhiên nói chuyện quan trọng cần chú ý.

Phương Tịnh Vân ngồi bên cạnh tập trung nghe, khuôn mặt nhỏ tái nhợt vẫn chưa khôi phục ửng hồng vốn có.

Cô thật sự bị hù sợ, cho tới bây giờ trái tim vẫn còn đập loạn thành thạch, cánh môi đáng thương cũng sắp bị cô cắn thành vết.

Bác sỹ Hàn thu dọn xong đồ đứng lên, vẫn cười nói: “Tôi đã định ngày mai tới tham gia hôn lễ của hai người rồi, không ngờ đột nhiên nhận được tin tức như vậy. Tôi thấy hôn lễ ngày mai phải kéo dài một chút, tuy vết thương trên vai cậu không lớn, nhưng còn rất sâu, ngoan ngoãn nằm ỏ trên giường vài ngày, đừng lộn xộn đi.”

“Vết thương nhỏ, không chết được.” Lôi Quân bất mãn nhún nhún vai, không ngờ vừa đứng thẳng lên, ngũ quan của anh lập tức cau lại.

Đáng chết! Đúng là rất đau.

“Không được lộn xộn.” Phương Tịnh Vân sợ tới mức vội vàng lên tiếng ngăn cản, chân mày mắt đều là lo lắng, giống như sắp khóc.

“Không còn gì nữa, tôi đi đây.” Bác sỹ Hàn cười cười lắc đầu, xoay người đi ra cửa phòng.

Phương Tịnh Vân theo phép lịch sự định đứng lên tiễn người ta, bàn tay nhỏ bé bỗng dưng bị Lôi Quân cầm lấy.

Bác sỹ Hàn như có mắt sau lưng, cười nói: “Không cần tiễn tôi, quen cửa quen nẻo, tôi tự đi ra ngoài được. Phương tiểu thư vẫn nên an ủi chồng chưa cưới của mình thì tốt hơn.”

“Tôi -”

Phương Tịnh Vân chưa kịp nhiều lời, chỉ có thể đỏ bừng mặt nhìn về phía cửa phòng bị đóng lại.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại hai người anh và cô.

Bàn tay mềm mại trắng nõn được anh nắm trong lòng bàn tay, cảm giác ấm áp lặng lẽ chảy lên não, Phương Tịnh Vân cắn cắn môi không muốn khóc, nhưng nước mắt hoàn toàn thoát khỏi phạm vi khống chế của cô, im hơi lặng tiếng chảy xuống đầy hai bên gò má.

Lôi Quân thở dài, “Sao lại khóc?”

Từ lúc anh bị thương, đưa đi cấp cứu, đến trở về biệt thự, nước mắt của cô vẫn quần lấy anh, khiến ngực anh đau đớn.

“Ngoan... Đừng khóc.” Anh giơ ngón tay lên lau nước mắt cho cô, theo đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn cúi gầm của cô lên, “Không có việc gì, anh rất tốt, đang ở trước mặt em.”

Phương Tịnh Vân ngượng ngùng hít hít mũi, lật tay cầm bàn tay anh, đưa lên môi, thành kính hôn mu bàn tay anh, “Em không muốn anh bị thương...”

Lôi Quân ấm áp trong lòng, mùi vị ngọt ngào không ngừng nảy sinh.

Không để ý tới vai bị thương, một tay anh kéo cô vào trong ngực, dùng sức ôm chặt.

“Cẩn thận!” Phương Tịnh Vân sợ hết hồn.

Sợ anh sẽ làm đau chính anh, cô giùng giàng muốn rời khỏi ngực anh, nhưng lại sợ giây giụa tiếp sẽ làm bả vai anh đau hơn, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn để cho anh ôm.

“Anh thật là, bị thương còn lộn xộn... Bác sỹ Hàn nói rồi, muốn anh nghỉ ngơi thật tốt, sao anh có thể - ưm ưm ưm...” Ôi ôi, người đàn ông này thật sự có đủ chỗ không yên tâm, lại sắc tâm mà “Ăn” miệng cô.

Cô than thở trong lòng, hai cánh môi như hoa hồng vẫn mở ra vì anh, khiến hơi thở của anh tràn ngập miệng nhỏ của cô, để cho hơi thở quen thuộc lại dễ chịu im lặng bao phủ cô.

Thật lâu, thật lâu sau, Lôi Quân mới dời môi mềm của cô, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Vân... Anh phải bảo vệ tốt cho em, không để cho em bị bất kỳ tổn thương và sợ hãi nào, anh không ngờ Tina lại tìm được đến đây, còn xông vào... Tiểu Vân, xin lỗi...”

Người đàn ông kiêu ngạo này đang nhận lỗi với cô.

Phương Tịnh Vân hơi nghẹn ngào, lại gần nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, trong lúc nhất thời bị cảm xúc mềm mại bao phủ, cảm giác muốn khóc lại xông tới.

“Anh... Anh không có lỗi với em, anh có bảo vệ em, còn có cục cưng của chúng ta... Quân, cảm ơn anh...”

“Trời ạ, em lại nói cảm ơn với anh?” Mây rậm của Lôi Quân nhướn lên, giống như rất không thể tin tưởng.

“Em vốn nên cảm ơn anh.” Có chỗ nào không đúng rồi?

Lúc này, đổi lại cổ họng Lôi Quân cảm giác như có vật nhọn gì đó cản trở, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Cô gái nhỏ không sắc sảo, cô gái nhỏ thuộc về anh, cô gái nhỏ mang máu mủ của anh, luôn có bản lĩnh hết lần này tới lần khác néo đau lòng anh, để cho trái tim xưa nay lạnh lùng của anh hòa tan trong ấm áp của cô, để cho anh càng ngày càng không kiềm chế được, trút toàn bộ tình cảm ngập lòng lên người cô.

Là cô để cho anh cảm nhận được tất cả tình cảm kỳ diệu trong cuộc sống.

Đây chính là cái gọi là “Tình yêu” sao?

Cô nói, cô yêu anh. Vậy còn anh?

Ngoại trừ cảm giác muốn chiếm lấy cô, bây giờ lại thêm thương tiếc, đau lòng, vui mừng muốn cưng chiều cô cả đời, để cho cô vĩnh viễn tràn đầy hạnh phúc, cho nên “Tình yêu” không bao giờ là hai chữ phù phiếm nữa, là tồn tại chân chân thật thật với anh.

Cô yêu anh, anh đoạt lấy cả người cô, tương đương với cô không tự chủ cũng chiếm giữ lấy anh.

Bọn họ yêu nhau...

“Quân, anh làm sao vậy?” Phương Tịnh Vân hơi khó hiểu với việc anh đột nhiên trầm mặc.

“Anh chỉ đang nghĩ, nếu em thật tình muốn cảm ơn anh, vậy thì phải ngoan ngoãn đồng ý với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cô nhướn mày, trái tim thành thịch đập hai cái mãnh liệt, bởi vì phát hiện trong đáy mắt đen nhánh của người đàn ông đột nhiên lóe ra hai ánh sáng cực kỳ quý dị, giống như... Giống như rất không có ý tốt.

Lôi Quân nâng môi mỏng, nói xấu xa: “Em chủ động dập lửa giúp anh.”

“A?!” Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, qua ba giây mới biết ý tứ “Chủ động” và “Dập lửa” của anh, khuôn mặt nhỏ ngây thơ ửng đỏ trong nháy mắt, đỉnh đầu cũng sắp bốc khói.

“Anh, anh bị thương, không thể làm. Nếu... Nếu quá kịch liệt, nhất định sẽ làm rách vết thương.” Trời ạ, sao cô cũng không hiểu sao mà miệng đắng lưỡi khô rồi?

“Cho nên mới muốn em chủ động. Được không?” Lôi Quân lại biết cách “Ăn vạ” rồi, như một cậu trai muốn lại không được, vừa đẹp trai vừa đáng yêu.

Tim Phương Tịnh Vân đập càng lúc càng nhanh, cố gắng nghĩ lời khuyên anh, Lôi Quân lại tiếp tục “Ăn vạ” –

“Tiểu Vân, bả vai anh đau còn có cách nhấn nhịn, nhưng chỗ đó sưng đau, em không giúp anh, anh sẽ rất đáng thương... Em nhấn tâm sao?”

“Anh... Anh quý xấu xa!” Haizzz, cô nào có thể từ chối được yêu cầu của anh?

“Không xấu, không tin em sờ thử xem.”

Kéo tay nhỏ bé của cô lại, đơn giản chỉ cần kéo đến dưới háng phồng lên của anh, lửa trong mắt Lôi Quân chạy loạn, tiếng nói đột nhiên trở nên trầm lắng.

“Tiểu Vân, anh khao khát em, cần em, có phải em cũng khao khát anh, cần anh?”

Phía dưới của anh đã sớm khởi động “Lều trại”, cách quần, cảm giác nóng bỏng cứng rắn vẫn truyền rõ ràng đến lòng bàn tay cô, khiến cho cô cũng rung động theo không thôi.

“Ừ...” Cẩn cẩn môi, cuối cùng Phương Tịnh Vân thẹn thùng thừa nhận.

Lôi Quân hoan hô một tiếng, đột nhiên ôm chặt eo cô.

“Anh dừng động.” Cô vội vã lên tiếng ngăn lại, quan tâm rõ ràng trong mắt.

Lúc này đây, Lôi Quân cực kỳ nghe lời, dựa vào gối đầu nửa nằm trên giường, anh thả lỏng lực ôm cô, quyết định để cho cô tự do phát huy, chủ động ra trận.

“Tiểu Vân, yêu anh đi...” Anh cười đến xấu xa, tràn ngập mong đợi.

Phương Tịnh Vân mắc cỡ hạ thấp cổ trắng, mặt đỏ tim đập loạn xạ.

Cô sẽ yêu anh, sẽ thật yêu anh, để cho anh vô cùng vui vẻ...

15. Chương 10-1

Editor: Puck

Người đàn ông nửa nằm trên giường lớn, thân hình trần trụi hoàn mỹ có lực, tỉ lệ đáng người thon dài, hoàn mỹ gợi cảm như thần thái dương Apolo.

Trong cổ họng anh phát ra hơi thở thô ráp, ánh mắt y hệt hai đốm lửa chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm cô gái nhỏ đang quỳ sát giữa hai chân anh, cô và anh đều thân thể trần truồng, da thịt mượt mà bóng loáng nhuộm lên một tầng hồng phấn xinh đẹp, cô quỳ ở đó, đang chuyên tâm mà ra sức “Hầu hạ” anh.

“Tiểu Vân...” Lôi Quân khẽ gọi, đưa tay vén mái tóc dài của cô lên, muốn nhìn rõ nơi cứng rắn lại nóng bỏng của mình được cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô bao trùm lấy như thế nào.

Cảnh tượng trước mắt khiến huyết mạch người ta trương hồng.

Đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại cầm lấy phái nam kiêu ngạo của anh, chậm rãi, lôi kéo từ trên xuống dưới.

Sau đó, cái lưỡi thơm tho vô cùng tinh tế của cô, từng cái liếm đầy đầu của anh, khi anh chịu hết nổi môi mỏng phát ra từng tiếng thở gấp, thì cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy thứ vừa nhả nhui lại vừa ấm nóng.

Phương Tịnh Vân cố gắng liếm mút, nhưng anh thật sự quá cường tráng, dù điều chỉnh tư thế như thế nào, vẫn không có cách nào ngậm hoàn toàn lửa nóng của anh vào môi anh đào của cô, đành phải mượn bàn tay nhỏ bé vuốt ve, “Chiều cổ” từng tắc của anh.

Thật thoải mái...

Đây thật sự là hành hạ vừa đau đớn lại ngọt ngào.

Lôi Quân hít hai mắt lại, bàn tay to đã không kiềm chế được mà vuốt ve da thịt trơn nhẵn của cô.

“Tiểu Vân, ngồi lên.” Anh muốn cô, mỗi tế bào trên dưới toàn thân đều đang reo hò muốn cô! Muốn cô! Muốn cô! “Anh đợi không được rồi...”

Phương Tịnh Vân ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, khẽ đáp, bên môi chứa nụ cười đắc ý.

Thì ra, cô cũng có cách khiến người đàn ông kiêu ngạo này nhỏ giọng cầu xin cô sao?

“Anh là bệnh nhân, phải ngoan ngoãn, đừng lộn xộn đó.”

Mềm mại mà nỉ non, Phương Tịnh Vân nhẹ nhàng đẩy ngã người đàn ông trên giường lớn.

Đầu tiên cô dùng da thịt nhẵn nhụi toàn thân mát xa vì anh, cạo eo bụng và đùi anh, sau đó dùng ngực đầy đặn dán lên thân thể an, trượt đến lồng ngực phái nam rộng lớn, khiến cho anh run rẩy một trận.

“Tiểu Vân... Thì ra em hư hỏng như vậy.” Lôi Quân cười gượng, phái nam vẫn bị cô cầm trong tay thiếu chút nữa vì cô khiêu khích mà phát tiết ra ngoài, “Em thật sự học xấu.”

Phương Tịnh Vân lại chớp chớp mắt với anh vô tội lại không hề, “Em biến thành người xấu, anh thích không?”

Môi mỏng phái nam nhếch lên, ánh mắt anh càng sâu, “Thích... Anh đương nhiên thích.”

Cô cười khẽ, tiếng cười gợi cảm dễ nghe, một bắp chân đột nhiên gác qua eo khỏe của anh.

“Quân, em cũng không muốn đợi thêm nữa, em cũng rất muốn anh...”

Hơi thở thơm như hoa lan mà nồng nóng, mắt đẹp của cô tập trung nhìn thẳng anh, tay đã để phía dưới đỡ lấy cây cột lửa chống trời của anh.

Cô chậm rãi hạ mông đẹp, để miệng ngọt ướt át bao lấy anh, theo eo nhỏ nhắn hạ xuống, trong tiếng rên rỉ cau mày của cô và tiếng thở gấp thô ráp của anh, hai người cuối cùng kết hợp thành một thể.

Anh xâm chiếm cô, mà cô ghênh đón anh, nước tình xuân triều chảy ra, thấm ướt lẫn nhau.

“Trời ạ... Tiểu Vân, sao em vẫn căng như vậy?” Căng chặt vây quanh khiến toàn thân Lôi Quân phát run.

“Người ta... A a... Người ta cũng hết cách rồi.” Phương Tịnh Vân ngồi thẳng lưng, tư thế này khiến cho anh càng xuyên qua cô, tiếng rên quặn rũ chịu hết nổi bật ra khỏi môi mềm, mà vách hoa bị lấp đầy của cô càng vừa ướt vừa nóng, phía trong giống như có lực lượng mãi mê mút lấy trắng kiện của anh, không cho anh bỏ chạy.

Vuốt ve hai đùi trắng như tuyết của cô, Lôi Quân chịu hết nổi mà nhấc eo, khiến Phương Tịnh Vân lại rên rỉ yêu kiều ra.

“Quân...” Hai tay cô chống lên lồng ngực rắn chắc của anh, bắt đầu đóng đưa mông eo, giống như bị cô cười ở phía dưới là một con tuần mã.

Tóc dài bay ra, vô cùng gợi cảm mà trườn lên da thịt trắng nõn, hai cặp vú tươi tốt lắc lư ra sóng sữa mê người, Lôi Quân chỉ dùng ngón tay vuốt ve, trêu chọc, đã không cách nào thỏa mãn.

Vốn đã quên vết thương trên vai, anh nâng nửa người trên lên, một tay ôm chặt cô, một tay đỡ lấy bầu vú cô, há mồm ngậm lấy nụ hoa, say sưa liếm mát.

“Quân... A a -” Hai tay Phương Tịnh Vân chống ra phía sau, ưỡn ngực để cho anh nếm triệt để hơn, chỗ hai người kết hợp ẩm ướt mà chặt chẽ không rời, lực lượng của anh đã sớm ngang nhiên xuyên qua linh hồn cô.

Tình thế giống như bắt đầu đảo ngược, không biết từ lúc nào “Chủ quyền” của Phương Tịnh Vân đã chuyển đến trong tay người đàn ông.

Cô khẽ thở dốc, nói đứt quãng: “Vai anh có vết thương... Cần thận, anh không được dùng quá sức, vết thương sẽ đau... A -”

Mới kêu anh dừng dùng quá sức, anh đột nhiên đẩy cô ngã xuống giường, đè lên hai chân ngọc của cô, tách hai đầu gối ra, đột nhiên mãnh liệt kiên quyết đưa đến, gần như giày vò mà giữ lấy cô.

Phương Tịnh Vân thét chói tai, hai tay nắm chặt cánh tay cường tráng của anh, yếu ớt nói: “Cực cứng... A a - trong bụng người ta có cực cứng...”

Qua nhắc nhở như vậy, lý trí của Lôi Quân thoáng kéo về chút xíu.

“Xin lỗi...” Cúi đầu hôn lên vành tai ửng hồng của cô, anh thở dốc nói, hành động xâm chiếm quả nhiên chậm dần lại, đổi thành chậm chạp đẩy đưa, sâu xa mà giữ lấy, mỗi một cái ra vào giống như muốn lấy tất cả trong cơ thể cô.

“Quân, vết thương của anh...” Trong mê say, Phương Tịnh Vân vẫn quan tâm vết thương trên vai anh.

Lôi Quân lộ ra nụ cười sung sướng, cho cô một nụ hôn nóng bỏng triền miên.

“Đừng lo lắng, anh rất tốt.” Tóc đen như mực dính trên trán, khuôn mặt của anh nhìn có vẻ nam tính như thế, tiếng nói trầm lắng lại dễ nghe như vậy, kêu: “Tiểu Vân..”

“Hả?” Cô chớp chớp đôi mắt mơ màng, hai chân không tự chủ khóa chặt eo khỏe của anh, phối hợp với hành động của anh, cô nâng cao eo lưng, khiến hai người quấn lấy nhau hoàn toàn hơn.

“Anh yêu em.” Người đàn ông chậm rãi ném ra một câu như vậy.

Vừa mới đầu, Phương Tịnh Vân giống như không hiểu anh đang nói gì.

Sau vài giây, bánh răng bị kẹt trong đầu nhỏ của cô cuối cùng chuyển động, đột nhiên hiểu ra, anh nói một câu quan trọng, một câu thật quan trọng.

Anh nói... Anh nói...

“Anh nói gì? Anh... Có thể nói lại lần nữa không?” Giọng của cô giống như sắp khóc, trong nháy mắt tim đập nhanh như bão tố, giống như sắp bắn ra khỏi cổ họng.

Lôi Quân chỉ cười không nói, ánh mắt thành nồng đậm.

Anh đột nhiên giữ chặt eo cô tiến hành đút vào dày đặc, cô gái nhỏ phía dưới thoáng cái đánh mất năng lực ngôn ngữ, chỉ có thể không ngừng thét chói tai, vận vẹo, thích nghi.

Đột nhiên, hai người cùng nhau xông lên đám mây, tình cảm mãnh liệt nổ ra.

“A a -” Phương Tịnh Vân hôn mê, kích thích cực đoan mang theo vui sướng mãnh liệt, thân thể của cô được lấy lòng, thỏa mãn trong khi người đàn ông mãnh liệt mà có lực phóng thích.

“Quân...” Em yêu anh... Môi son bị hôn đến sưng lửng lẽ lắm bầm, eo thon căng chặt và huyết nhỏ ngọt ngào không ngừng co rút của cô cuối cùng chậm rãi thư giãn, yếu ớt mà nằm trên giường.

Trong mơ mơ màng màng, cô cảm giác môi lưỡi người đàn ông liếm láp mô hôi trên khuôn mặt ẩm ướt, tiếng nói trầm thấp dễ nghe dộc bầu tâm sự, cô muốn nghe rõ ràng một chút, lại mệt mỏi, chỉ có thể khiến ý thức chìm vào tầng thấp nhất, nhẹ nhàng lay động trong thủy triều ẩm áp...

Cô ngủ thật lâu sao? Chỉ mất đi ý thức trong thời gian ngắn ngủi, hồn vía bị ném lên không trung thoáng cái bay ra khỏi cảnh trong mơ, trở lại sự thật, đang dừng lại trong khuỷu tay người đàn ông cô yêu?

“Ừ hừ...” Phương Tịnh Vân phát ra tiếng rên như mèo con kêu, chân mày cau lại, lông mi dài yếu ớt mở lên, mở mắt ra, vừa vận đối diện với cặp mắt phái nam vô cùng thâm thúy.

Không biết Lôi Quân đã yên lặng ngắm cô bao lâu.

“A...” Cô bỗng dưng đỏ ửng mặt. Bị anh lẳng lặng nhìn ngó như vậy, có cảm giác kỳ dị từ lòng bàn chân chạy lên, tê tê Huống chi, bầu ngực tròn đầy của cô còn vô cùng thân mật mà được bàn tay thô ráp của anh khẽ che phủ.

“Anh... Ừ...” Hơi động một chút, mới cảm giác được anh vẫn giữ lấy cô, một bộ phận vẫn còn chôn giữa đùi cô mỗi khi cùng cô lên cao trào không ngừng, bụng dưới bằng phẳng của anh căng chặt đỡ lấy cô.

“Quân, chúng ta... A, vết thương của anh!”

Nhớ tới vừa rồi anh ra nhiều lực như vậy, chắc chắn kéo đau vết thương trên vai, lo lắng trong nháy mắt hiện ra, cô vội vàng bò lên định kiểm tra vết thương của anh.

“Đừng động.” Lôi Quân bỗng nhiên đè cô lại xuống giường, lồng ngực đập phồng mà hô hấp nặng nề cho thấy anh đang chịu đựng dự vọng tra tấn người.

Ánh mắt anh âm u, chớp mũi yêu thương mà liếm cô, hơi thở phái nam vây quanh cô.

“Em lộn xộn nữa, anh lại muốn em rồi.”

“Anh... Anh người này thật là.” Khuôn mặt nhỏ của Phương Tịnh Vân nóng hừng hực, thật sự không dám cử động, sợ anh “Vận động” quá mức sẽ khiến vết thương nặng thêm, “Vây... Vây anh đi ra ngoài trước, anh cứ ở bên trong như vậy, rất dễ dàng... Rất dễ dàng có cảm giác.” Trời ạ! Đỉnh đầu của cô có tám phần muốn bốc khói trắng rồi.

“Không cần.” Lôi Quân cười lớn, ngũ quan tràn ngập lực lượng quyến rũ, “Anh thích tư thế này.”

Phương Tịnh Vân nhìn chăm chăm vào người đàn ông chơi xấu, hơi không hiểu được nên làm sao mới tốt.

Anh nhếch môi cười, “Tiểu Vân, em cũng biết.”

Chân mày thanh tú nhảy lên, cô lúng ta lúng túng hỏi, “Em biết cái gì?”

“Anh đã nói, em rõ ràng nghe thấy được.”

“Em nghe thấy cái gì?” Anh đang chơi trò đoán chữ với cô sao?

Lôi Quân thở dài, hôn lên môi son của cô, “Anh nói... Anh yêu em.”

16. Chương 10-2

Editor: Puck

Lần này, ý thức của Phương Tịnh Vân cực kỳ rõ ràng, không hề hôn mê bỗng bệnh, cô thật sự nghe được, ba chữ tuyệt vời bật ra từ đôi môi mỏng của người đàn ông điển trai này, anh nói –

Anh yêu em.

Giống như một luồng điện chạy từ xương sống lên não, cô không kiềm chế được mà run rẩy.

Cái miệng nhỏ nhắn ngậy ngốc khẽ mở, cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh dán sát mình, lồng ngực chốc căng thẳng, lại bỗng chốc thả lỏng, hoàn toàn mất năng lực nói chuyện.

“Có kinh khủng như vậy sao?” Lôi Quân cười cười nói, lại mở lên miệng nhỏ nhắn của cô, “Bị sợ đến không nói ra lời?”

Hốc mắt ập ập rồi, hai giọt lệ cứ im hơi lặng tiếng chảy ra từ hốc mắt như vậy, sau đó giọt nọ nối tiếp giọt kia, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ướt át gương mặt dịu dàng.

Lôi Quân hoảng hốt, “Tại sao khóc?”

Miệng anh dán lên những giọt nước mắt kia, ngực cũng nhéo đau, thở dài, “Đừng khóc, tiểu Vân của anh, đừng khóc... Em thế nào? Haizzz...”

Mất không ít thời gian, cuối cùng Phương Tịnh Vân thở ra khí nóng trong lồng ngực, khẽ nấc nặn ra âm thanh, “Em... Hu hu... Anh nói... Anh nói anh yêu người ta...” Cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh sẽ thật sự nói ra ba chữ ngọt ngào này với cô.

“Đáng để ngạc nhiên như vậy sao?” Lôi Quân nhướn cao mày rậm, “Anh cho rằng em đã sớm cảm nhận được.”

“Hu hu hu... Anh không nói, người ta làm sao biết? Anh người kiêu ngạo nhất, vốn không coi trọng tình cảm, hu hu hu...”

“Không phải chúng ta đều muốn kết hôn, sao anh có thể lấy một người phụ nữ không yêu làm bà xã?”

“Người ta cho rằng... Bởi vì trong bụng người ta có cục cưng nên anh mới cầu hôn. Hu...”

Chân mày tuấn tú của người đàn ông nhíu lại.

“Em cảm thấy anh không yêu em, chỉ cần cục cưng, cho nên khi đó mới có thể cao hứng định rời khỏi anh?” Kết quả chọc cho anh nổi giận lôi đình, tức giận đến tóc suýt nữa biến thành trắng.

“Anh không yêu em! Hu... Anh không yêu em! Hu hu hu...” Phương Tịnh Vân nhớ tới quá khứ đau lòng, cùng với nỗi lo được mất, tâm hồn thiếu nữ không xác định, đột nhiên tùy hứng mà giở tính khí con nít, nước mắt càng chảy càng hăng, nhận định anh chính là không yêu cô.

Cô khóc vô cùng thảm thiết, khuôn mặt đáng thương đáng thương đỏ ửng thật đáng yêu.

Lôi Quân thở dài thật sâu, chịu hết nổi hôn cô hết lần này tới lần khác, nhỏ giọng dụ dỗ, “Được rồi được rồi, là anh sai, đều là anh không đúng, anh không nên nói điều không nên nói với em. Ngoan, đừng khóc... Em muốn nghe, anh sẽ nói – Tiểu Vân, anh yêu em. Em muốn anh nói bao nhiêu lần cũng được, anh yêu em, yêu nụ cười của em, yêu mềm mại của em, yêu trái tim lương thiện của em, còn có, anh cũng yêu thân thể xinh đẹp của em, yêu ôm em nhất, yêu chuyện mặc sức làm tình cùng em, yêu đè lên thân thể trắng trẻo non mềm của em, thích nhìn dáng vẻ em đạt tới cao trào, thích nghe tiếng thét chói tai mãnh liệt của em... Tiểu Vân, anh yêu em rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức em không thể tưởng tượng.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng của anh càng ngày càng trầm thấp, ánh mắt càng lúc càng sâu đậm, làm hại Phương Tịnh Vân càng nghe càng mặt đỏ tim đập loạn xạ, thân thể mềm mại không xương giống như đầy bủn rủn khó nói nên lời.

“Anh đừng nói nữa...” Haizzz, người đàn ông ghê tởm này.. Sao cô yêu anh thương anh sâu như vậy.

Lôi Quân cười khế, “Là em muốn nghe, sao giờ lại không cho đến anh nói? Quả nhiên lòng dạ đàn bà, như kim dưới đáy biển.”

“Anh chỉ biết ức hiếp em mà thôi...” Hít hít mũi, cô mắc cỡ không thôi mà nghiêng mặt sang, trái tim lại bay bổng vì lời tỏ tình của anh.

Lôi Quân không cho cô né tránh, môi như hình với bóng mà giữ lấy cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô, lưỡi ầm ập tình xảo không bị cản trở mà vô cùng quán quýt lấy, và mút lấy.

Bàn tay to ráp cứng rắn của anh vuốt ve vú cô, khi cô rên rỉ tinh tế, anh đặt lên môi cô dốc bầu tâm sự hết một lần nữa.

“Tiểu Vân, anh yêu em. Anh muốn em gả cho anh, sinh con cho anh.”

“Ừ... Quân...” Phương Tịnh Vân vui sướng rơi lệ, cô cảm giác sâu sắc được anh thức tỉnh, lực lượng của anh tràn đầy cô lần nữa.

“Quân, em yêu anh! Rất yêu, rất yêu anh...” Cô yêu anh thật, cô muốn gả cho người trong lòng, mang thai cục cưng của người đàn ông mình yêu! “Quân, em thật vui vẻ...”

“Bảo bối, tin tưởng anh, chờ một chút anh sẽ cho em sung sướng hơn.”

Lời thề son sắt của người đàn ông đảm bảo, môi mỏng nhếch lên nụ cười yêu thương, eo khỏe lại tiến lên, vùi thật sâu, quần chặt lấy cô một chỗ không phân biệt nữa.

Theo vận động cổ xưa này, to khỏe của anh vuốt ve cô cẩn thận, hết lần này tới lần khác, Phương Tịnh Vân mừng quá mà ứa nước mắt rồi, ở trong lòng anh, lại đắm mê điên cuồng một lần nữa.

Bọn họ yêu lẫn nhau, khắc sâu mà yêu.

Cho dù thân thể hay linh hồn, bọn họ đều là một đôi hoàn mỹ nhất, hai trái tim kề sát chặt, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Hạnh phúc đã lặng lẽ phủ xuống...

Một tuần lễ sau, Phương Tịnh Vân cuối cùng đã được như nguyện mà gả cho người đàn ông yêu mến.

Lôi Quân cử hành một hôn lễ cực kỳ long trọng vì cô, giống như cố ý để cho mọi người đều biết, chú ý đến từng chi tiết, mọi thứ đều phải tốt nhất, hoàn mỹ nhất, anh muốn mọi người biết rõ, anh cưới một người vợ xinh đẹp lại động lòng người.

Hôn lễ chấm dứt, Lôi Quân mang theo bà xã thân yêu đến đảo nhỏ tư nhân ở biển Aegean châu Âu hưởng tuần trăng mật.

Đảo nhỏ lãng mạn ở biển Aegean thật sự là thiên đường của tình nhân, ôm bà xã, Lôi Quân phát hiện mình bắt đầu nảy sinh cách nghĩ cả đời ru rú trên đảo nhỏ.

“Cảm giác như thế nào? Hôm nay cục cưng có ngoan không?”

Ánh mặt trời vui vẻ, một người đẹp nằm trên ghế ngồi bên bể bơi, Lôi Quân lặng lẽ ngồi bên cạnh người đẹp, bàn tay yêu thương mà vỗ nhẹ lên khuôn mặt mềm mại của cô, Phương Tịnh Vân đang giả vờ ngủ mở mắt, điềm tĩnh cười với anh.

“Cục cưng rất ngoan. Chỉ có điều mấy ngày nay cứ muốn ngủ, hơi mệt.”

Lôi Quân hôn cô một cái, “Khổ cục, bà xã.”

Cô thích anh dùng xưng hô đáng yêu “Bà xã” gọi cô, cảm giác thật thân mật, mỗi lần nghe, là mỗi lần lòng cô rung động. Cô nghĩ, cô yêu anh, vĩnh viễn không có lúc nào ngừng lại.

“Anh yêu em, em không khổ cục.”

Ánh mắt của anh sâu hơn, hơi thở ấm áp phả lên má cô, “Anh yêu em, bà xã.”

“Em cũng yêu anh, ông xã.”

Anh cười, thoải mái khom người ôm lấy cô, bế cô vào trong phòng ngủ.

Được yên ổn thả lên giường lớn, Phương Tịnh Vân yếu ớt nói, “Bên Đài Loan không có việc gì chứ?” Vừa rồi anh vào nhà nhận điện thoại vượt biển, một cuộc chính là nửa giờ, cô cho rằng tập đoàn Kim Khổng của anh tạm thời không có việc gì khẩn cấp cần anh.

“Không sao.” Anh thản nhiên lắc đầu.

Theo đó, anh nằm bên cạnh cô, dùng tư thế bảo vệ ôm lấy cả thân thể cô, lại nói: “Là luật sư Triệu gọi điện thoại tới, nói luật sư bào chữa cho Tina đưa ra chứng minh có sức thuyết phục của bác sỹ, chứng minh Tina có bệnh về tâm thần, có lẽ cô ta sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần điều trị.”

Nghe thế, trái tim mềm mại của Phương Tịnh Vân hơi đau, tiếc nuối khi nghe kết quả như vậy.

Tina cũng là cô gái thật xinh đẹp, vốn tiền đồ xán lạn, không ngờ lại phát sinh chuyện như thế.

Cô khê thở dài.

“Hy vọng cô ấy tiếp nhận điều trị, có thể thuận lợi khống chế bệnh tình.”

Cô gái nhỏ của anh luôn đồng cảm quá tràn lan, mềm lòng không thể tưởng tượng nổi. Cô hiền lành và anh lạnh lùng thật sự là đối lập mãnh liệt, nhưng lần nào cũng vậy cô cứ yêu anh kẻ xấu xa.

Lôi Quân khẽ nâng môi mỏng, cảm giác mình thật may mắn, có thể kịp thời nhận ra tình cảm sâu đậm với cô, hiểu được tầm quan trọng của anh với cô.

Anh sẽ dùng thời gian một đời, yêu quý cô.

“Tiểu Vân...”

“Hả?”

“Em là của anh.”

“A?”

Sao đột nhiên nhắc tới việc này? Cô quay mặt muốn nhìn rõ mặt anh, nghênh đón lại là nụ hôn nhiệt tình của anh, hôn cô đến toàn thân mềm yếu.

“Nói, nói em là của anh...” Anh cướp lấy hô hấp của cô, vẫn không quên dỗ dành cô, nói ra lời anh muốn nghe, “Nói đi, tiểu Vân, anh muốn nghe em nói...”

“Ừm... Quân, em là của anh... Một mình anh...”

Phương Tịnh Vân nhanh chóng ngã vào trong tấm lưới ngọt ngào anh bện, cam tâm tình nguyện để cho anh bắt được, mặc anh nuốt chửng.

Cô quả thật là của anh, bởi vì –

“Quân, anh cũng là của em, một mình em...”

Lôi Quân nở nụ cười, cánh tay cường tráng mà có lực ôm cô chặt hơn.

Bọn họ thuộc về nhau, tìm được Thiên đường trong lòng nhau...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-chiem-su-dieu-dang-cua-anh>